

ДЖУД ДЕВЕРО ИЗКУСИТЕЛКАТА

Част 11 от „Монтгомъри/Тагърт“

Превод от английски: Трендафил Начков, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Стройният мургав мъж напусна кабинета на Дел Матисън и затвори вратата след себе си. Мускулите на челюстта му трепкаха, явно обмисляше това, което току-що бе чул. Минута по-късно влезе в пищния салон на имението.

На празната камина се беше облакът някакъв мъж. Той също беше висок, но имаше изнежения вид на човек, който е прекарал целия си живот сред лукс — безупречно подстригана руса коса, изискани скъпи дрехи.

— А — рече той, — вие трябва да стетози, дето ще ме заведе при дъщерята на Матисън.

Мургавият мъж кимна едва забележимо. Изглежда, се чувстваше притеснен, защото очите му шареха из стаята, сякаш се страхуваше, че някой може да го дебне от ъглите.

— Аз съм Ашър Прескот — продължи русокосият. — Дел каза ли ви за моето участие?

— Не — отвърна другият съвсем тихо.

Прескот извади пура от кутията върху полицата над камината, запали я и чак тогава заговори отново.

— Дъщерята на Дел има едно особено качество — той спря и огледа чернокосия от горе до долу. — Постоянно се забърква в какви ли не истории. Дел я е оставил да прави каквото иска и тя не се е спряла... Сигурно сте чували за Нола Далас — репортерката — той млъкна за момент. — Всъщност може би не сте.

Той дръпна от пурата и зачака, но мургавият не отвърна нищо.

— Е, на баща ѝ това вече му омръзна и той реши да я вразуми, ако ще — със сила. Сега тя е на север при приятели на свои приятели — той с отвращение сви устни. — Клетото момиче си е въобразило, че Хю Ланиър, домакинът, насъсквал индианците да убиват мисионери. Обвинението е повече от абсурдно и Дел напълно основателно счита, че е време да се сложи край на измишльотините на дъщеря му.

Прескот съсредоточено огледа мълчаливия си събеседник, който в момента стоеше с лице към прозореца. Дел беше сигурен, че този мъж познава всеки сантиметър от щата Вашингтон. Дори можел да мине през мъгливата гора, която се смята за непроходима.

— Планът е — продължи Прескот, — да се отиде до дома на Ланиър и ако трябва, дъщерята на Матисън да бъде отвлечена. А моят план е докато се върнем обратно тук, вече да съм сгоден за нея.

Мургавият се обърна и впери поглед в Прескот.

— Никога не насилвам жени.

— Ха! Че тя е двадесет и осем годишна стара мома. Обиколила е целия свят, за да си пише сърцераздирателните историйки и на нито един мъж не му е хрумнало да я пожелае.

— Но на вас ви е хрумнало.

Прескот стисна със зъби пурата.

— Желая да притежавам ей това — той завъртя глава из салона. — Дел Матисън е богат и влиятелен човек и единственият му наследник е неговата мъжкарана, която си мисли, че ще оправи света. Сега искам да сме наясно от самото начало. Ще ми помагате ли или ще ми пречите?

— Тя е ваша, стига да поиска — отвърна след известна пауза другият.

Устните на Прескот се разтегнаха в усмивка.

— О, ще поиска тя, къде ще иде. На нейните години ще се благодари на Бога, че някой изобщо я е забелязал.

ПЪРВА ГЛАВА

Кристиана Монтгомъри Матисън натопа ръка във ваната, за да провери водата, и започна да се съблича. Къпането ще бъде истинско удоволствие след безкрайните часове на кон и после зад бюрото. Статията вече е готова и утре започва мъчителното пътуване към къщи.

Когато отвори дясното крило на гардероба, сърцето ѝ подскочи. Отвътре с ококорени очи и зяпнала уста я гледаше някакъв мъж. Крис рязко затръшна вратата и на секундата превъртя ключа. Мъжът започна да удря с юмруци, но лекичко, явно внимаваше да не то чуят. Крис се наведе над леглото, за да се загърне с кувертюрата, когато от другото крило на гардероба излезе друг мъж. Тя се озова в обятията му, преди да успее дори да си поеме дъх или да зърне лицето му. Главата ѝ бе притисната към гърдите му, а ръцете му се плъзгаха по голия ѝ гръб.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита Крис и с ужас усети колко изплашен е собственият ѝ глас. Мъжът беше висок и силен и тя много добре знаеше, че няма шанс да му се изплъзне. — Ако искате пари... — започна отново, но ръцете му я стиснаха още по-здраво и тя млъкна.

Едната му ръка започна да гали косата ѝ, а пръстите му се заровиха в меките руси кичури, които се спускаха до кръста ѝ. Въпреки страха си Крис усети, че това докосване я успокоява. Успя да извърти главата си настрани, за да може да диша, но той не ѝ позволи да мърда повече и тя продължаваше да стои така, плътно притисната до него.

— Измъкнете ме оттук — изсъска другият от гардероба.

Мъжът, който я беше прегърнал, не реагира. Просто продължи да си играе нежно с косата ѝ. Другата му ръка бавно се спусна надолу, следвайки извивките на тялото ѝ. Такова нещо ѝ се случваше за първи път и Крис усети насладата от ласката на неговите груби длани.

Наложи си да се съвземе и се опита да се измъкне от прегръдката му, но неговата хватка не се разхлаби. Държеше я така, сякаш никога

нямаше да я пусне.

— Кой сте вие? — повтори Крис. — Кажете ми какво искате! Пари много нямам, но имам една гривна, която е доста ценна. Пуснете ме и ще ви я дам — размърда се и ръцете отново се стегнаха около нея. Тя въздъхна. — Ако мислите да ме насилите, предупреждавам ви, че няма да ви се дам лесно. Уверявам ви, ще съжалявате — опита се да извие глава, за да го погледне, но той отново притисна лицето ѝ към себе си.

„Не казвам ли това, което трябва? — запита се наум. — Да не би всъщност да подстрекавам този... този... изнасилвач?“ — тя с мъка успя да произнесе мислено думата.

Въпреки твърдостта в гласа си Крис усети, че се разтреперва. Ръцете я обгърнаха по начин, който в друга ситуация би изглеждал закрилнически.

— Баща ти ни изпрати — каза най-последно мъжът и Крис почувства гласа му сякаш с кожата на лицето си. Беше дълбок, силен глас. — Двама сме. Дойдохме да те отведем вкъщи.

— Готова съм да се прибера. Но преди това трябва...

— Шт — прегръдката му беше нежна и чувствена като на закопнял влюбен. — Налага се да тръгнеш веднага, независимо дали искаш... По-късно можеш да го разискваш с баща си, но сега идваш с нас. Разбра ли?

— Но статията. Аз трябва да я...

— Крис — прекъсна я той и името ѝ изречено от неговата уста, я накара отново да поиска да го погледне, но той задържа главата ѝ. — Крис, необходимо е да се върнеш при баща си. Сега ще те пусна, за да се облечеш, после ще отключа Прескот. Конете ни чакат вън. Събери само най-необходимото за път. Ще пресечем мъгливата гора, така че ако имаш нещо подходящо, вземи го.

— Мъгливата гора! Но оттам никой не може да мине.

— Аз мога. Недей да тревожиш хубавата си главица. Просто си пригответи багажа.

— Трябва да дам статията на Джон Андерсън.

С изненада си даде сметка, че не изпитваше кой знае какво желание да се отдели от него. По едно време усети, че ръцете ѝ се сключват зад гърба му. Това не беше прегръдка, но не можеше да се каже и че го отблъсква.

— Кой е Джон Андерсън?

— Мой приятел и редактор на вестник. Именно той първи е заподозрял, че Хю продава оръжие на индианците.

Мъжът помръдна глава, така че лицето му се зарови в косата ѝ. Крис бе готова да се закълне, че устните му докоснаха челото ѝ.

— По-късно ще говорим по този въпрос. Сега трябва да тръгваме. И без това загубихме доста време. Обличай се и да заминаваме.

Крис изчака, но той не я пусна. Просто я прегръщаше и разхождаше пръсти по гърба ѝ.

— Ще ме пуснете ли или не?

— Не ти е студено, нали?

— Не, не ми е студено. Всъщност всичко е съвсем наред. Стоя си гола — голеничка пред някакъв мъж, който твърди, че е изпратен от баща ми, и нищо чудно да е вярно, защото татко е напълно способен на такава постъпка. Та си стоя както ме е майка родила, без да мога да шавна, с един мъж, когото виждам за пръв път и който изобщо не си прави труда да ми се представи. Сега ще бъдете ли така добър да ме пуснете, за да облека нещо?

— Да — отвърна той с невероятно плътния си глас, но продължи да я притиска до себе си.

От гърлото на Крис се изтръгна вик на ярост и същевременно на безсилие.

— Тайнън, ако ѝ навредиш, ще си имаш работа с мен — чу се предупреждение от гардероба.

През последните няколко минути мъжът вътре беше подозрително кротък.

Човекът, наречен Тайнън, я поддържа още няколко мига и после с едва доловима въздишка я пусна и се обърна с гръб.

Крис сграбчи края на кувертюрата, но реши, че всъщност няма защо да се увива в нея, тъй като непознатият се бе навел над бюрото и съсредоточено разглеждаше наредените отгоре вещи. Тя отвори лявата врата на гардероба и извади костюма си за езда.

— Трябват ми някои неща от шкафчето — рече на гърба му.

От това, което се виждаше от него, можеше да се заключи, че е висок, широкоплещест, чернокос и облечен със съвсем нови дрехи. Всичко — от ботушите до револвера бе ново — новеничко. Той не

проговори, просто отстъпи, за да ѝ направи място и веднага се втрени в стената.

Крис извади бельото си от чекмеджето и безуспешно се опита да види лицето му. Щом се отдалечи, той пак се върна при бюрото. Тя се заоблича трескаво, с такава бързина стегна връзките на корсета си, че те естествено се оплетоха. Когато най-после бе готова, застана с лице към гърба му и заяви:

— Ето ме.

Очакваше да се обърне, но той не го направи. Мълчаливо отиде до гардероба и превъртя ключа. Отвътре излезе висок русокос мъж, който на секундата разходи очи по Крис.

— Помогни ѝ да се приготи. Чакам ви вън — съобщи Тайнън и преди Крис да осъзнае какво прави, излезе през прозореца.

Тя се почувства доста неловко, но русокосият направи крачка към нея и се усмихна. Беше много хубав мъж, с яносини очи и пленителна усмивка, която вероятно бе разтопила не едно женско сърце.

— Аз съм Ашър Прескот. Съжалявам за това, което се случи — той кимна към гардероба, но като че ли явно не съжаляваше особено. Нещо повече, изглеждаше удовлетворен от развитието на събитията. — Наистина ни изпраща баща ви и нашата задача е да ви върнем при него, независимо от вашето желание. Той е много притеснен за вас.

— Съвсем в негов стил. Ще дойда. И без това вече си свърших работата тук.

Тя започна да прибира вещите си от стаята и като застана пред бюрото, разбра с какво си е играел Тайнън, докато тя се обличаше. Джобното ѝ огледалце.

В първия миг усети прилив на гняв, но сетне сви рамене и се усмихна. Пусна огледалцето в торбата и подреди записките си за статията.

После се замисли за миг, седна и написа няколко реда на Хю Ланиър, за да обясни целта на посещенията си и основанията да направи това, което счита за необходимо.

ВТОРА ГЛАВА

Крис последва Ашър Прескот през прозореца. Там, където почваха дърветата, ги чакаха два коня.

— Мис Матисън — започна Прескот, — бих желал да ви уверя каква чест е за мен да...

— Ухажването ти може да почака — чу се глас, който Крис на часа позна. Чак тогава забеляза мъжа, скрит в сенките.

Двамата се подчиниха незабавно.

Крис и Ашър яздиха един до друг през цялата нощ и след това през целия ден. Провираха се между дървета с огромни стволове, заобикаляха селца и колиби, индиански и на бели заселници, минаваха край лагери на дървосекачи и ловци. Движеха се все на югоизток, като избягваха срещите с хора. Пътеките, които следваха, понякога бяха толкова тесни, че трябваше да водят конете за поводите. Тайнън винаги вървеше далеч пред тях, определяше посоката, оглеждате следите и налагаше темпото. Само веднъж спряха. Тайнън изсвири тихо и Прескот отиде да види какво става. Като се върна, обясни, че група дървосекачи са насядали да обядват и трябва да ги изчакат.

Ашър извади някаква торба и манерка и подаде на Крис парче сушено месо.

Тя облегна глава на едно дърво, тялото ѝ трепереше от изтощение.

— Мисля, че нещо не е наред с този ваш Тайнън — заяви, наблюдавайки русокосия през клепките си. Понякога информацията се получава по-лесно като демонстрираш безразличието си към нея. — Сигурно е уродлив или прекалено грозен, та затова го е страх да се покаже.

— Той съвсем не е мой — обидено отговори Ашър. — Ако принадлежи на някого, то е на баща ви.

— Знаете ли защо минаваме през мъгливата гора? — опита друга тактика Крис. — Толкова се заобикаля...

— Така е — съгласи се Ашър, вперил поглед в далечината.

Крис имаше опит във въпросите и отговорите и бе развила някакво шесто чувство. Винаги отгатваше лъжата. Този човек може би не лъжеше, но в никакъв случай не казваше цялата истина.

Преди да успее да зададе следващия си въпрос, се чу още едно изсвирване и Ашър покорно скочи на крака и събра багажа.

— Кажете ми, някой успял ли е да види мистър Тайнън? — попита тя, докато възсядаше коня.

Ашър изглеждаше озадачен.

— Вие защо толкова се интересувате от него?

Крис наблюдаваше как Ашър се мята на коня си. Явно беше, че му отива повече да се вози на карета.

— Такава ми е професията! Знаете ли защо баща ми е избрал именно него?

Ашър сви рамене.

— Сигурно защото има опит. Той е странна птица... Като че не понася никого около себе си. Винаги си слага постелката далече от другите, язди сам, не обича приказките. И на мен ми е чудно откъде го е намерил баща ви.

— Понеже си го познавам, съм сигурна, че истината едва ли ще е за пред хора.

Когато се прибере, хубаво ще поговори с баща си за това нелепо отвлечение.

Към залез-слънце чуха отново изсвирване и Ашър тръгна напред. След няколко минути се върна с два коня.

— Не му ли предложихте да починем малко? — попита Крис, като се прехвърляше на отпочиналия жребец.

— Естествено, че му предложих — въздъхна уморено Ашър. Изглеждаше определено по-изтощен от самата нея. — Но не трябва да спираме. Тай иска да стигнем долината и тогава ще направим бивак за цял ден.

— Тай... — измърмори Крис.

През следващите няколко часа тя дълго мисли какъв може да бъде този тайнствен мъж, изпратен от баща ѝ, за да я отвлече през страховитата гора, която според индианците се населява от духове. И кой е пък Прескот? По-неопитен е и от нея... Какво ли цели баща ѝ?

Крис разполагаше с предостатъчно време да търси отговор на безбройните въпроси, които валяха един през друг в главата ѝ. Ездата

продължи и през цялата нощ. Мислите ѝ я поддържаха будна и разсейваха изтощението, сковало тялото ѝ. Вече два дни и две нощи не беше мигвала.

По едно време, когато Крис усети, че започва да се унася и няколко пъти едва се задържа на коня, ѝ се стори, че между дърветата проблясва светлина. Тя премига, за да се разсъни и се увери, че не сънува. В далечината ги очакваше огън.

— Иначе Тай нямаше да позволи да се приближим толкова — Крис изсумтя под нос и погледна спътника си, който дремеше на седлото. — Мистър Прескот, погледнете!

Само при мисълта, че най-после ще стъпят на твърда земя, двамата пришпориха конете си. Още преди да спрат, Крис развърза постелката, прикрепена за седлото, пусна я на земята, скочи върху нея и след миг вече спеше.

Нямаше представа колко време е минало. Нещо я разбуди. Тя отвори натежалите си клепачи. Все още бе тъмно, но през клоните на дърветата се процеждаше зората и Крис забеляза неясния силует с широкопола шапка, който се движеше безшумно край конете.

Все тъй в просъница Крис го проследи с очи и когато той тръгна към нея, тя още не се бе събудила напълно.

Мъжът приседна до нея и я прегърна, сякаш това бе нещо съвсем естествено. Като сънено дете тя се отпусна в обятията му и се усмихна замечтано.

— Отвила си се — прошепна той с онзи глас, който проникваше до всяко кътче на тялото ѝ. — Ще изстинеш.

В един момент, докато той оправяше одеялата, ѝ се стори, че устните му почти докосват косата ѝ. Тя отново се усмихна и промълви:

— Лека нощ, Тай.

Следващия път, когато се събуди, бе вече съвсем светло и Крис помисли, че сигурно сънува, защото наоколо всичко бе като в приказка. Над главата ѝ сплитаха клони високи дървета и през тях проблясваше слънцето. Всичко бе потънало в зеленина и мек мъх. Сякаш се намираше на прага на рая. На няколко метра от нея спеше Ашър Прескот. Стори ѝ се, че тя е единственото живо същество на цялата земя.

Изправи се безшумно и се протегна. Загадъчната гора бе неподвижна и безмълвна. Пред нея бе това, което минаваше за пътека

— едва забележима пролука в храстите. Бяха дошли отдясно, така че тя пое в обратна посока.

Беше само на един хвърлей от огнището, но в мига, в който то се скри от погледа ѝ, Крис се почувства съвсем сама. Продължи да върви по горския килим и след малко ѝ се счу бълбукане на вода. Малко по-нататък видя и самия поток, който ромолеше напевно и щедро обливаше плоските речни камъни. Изведнъж тя си спомни с копнеж за ваната, в която така и не се потопи преди два дни. Защо не я оставиха поне да се изкъпе... А може би те точно това щяха да направят, ако не беше отворила гардероба. Щяха да си стоят вътре и да я наблюдават...

Крис потръпна от възмущение при тази мисъл и хукна към бързея. След миг дрехите ѝ представляваха малка купчинка на брега. Водата беше ледена и в първата секунда дъхът ѝ секна, но желанието да се изкъпе бе по-силно от всичко друго.

Вече се канеше да излиза и тъкмо се чудеше с какво ще се избърше, когато видя, че по пътеката се задава Прескот. Тя изхвърча, грабна дрехите си и се втурна към гората, където налетя не на друг, а на самия Тайнън.

Изненадата ги остави без думи. Той плъзна ръце по гърба ѝ, после отстъпи крачка назад, за да я огледа по-добре.

— Мис Матисън, ще ви позная и накрай света — рече усмихнато.

Крис се отскубна и се скри зад едно дърво. Започна да се облича с разтреперани ръце.

— Водата е прекалено студена — продължаваше развеселено той, — но разбира се ми е приятно да ви погледам как се къпете, миналия път нали не успях... Но все пак мисля, че за в бъдеще трябва да се съветвате с мен. Не бих искал да се разболеете.

Крис не можеше да измисли какво да каже. През безкрайния път тези два дни се питаше какъв е този човек и защо постоянно крие лицето си. Ето сега само миг ѝ беше достатъчен, за да установи, че той е най-красивият мъж, когото е виждала — изключително мъжествен, с искрящи сини очи и гарвановочерна коса.

След като се облече, Крис се показва иззад дърветата. Той седеше на земята, с гръб към нея. Представата ѝ за него бе толкова различна. Снощи, когато я зави грижовно, дори си помисли, че е способен да се

държи с нея бащински. Но сега, като срещна погледа му, разбра, че се е излъгала.

Крис се приближи, но той не се обърна и тя го заобиколи и застана пред него. Главата му беше наведена и шапката отново скриваше лицето му. Крис се настани насреща му.

Тайнън не я погледна, но след малко заговори тихо:

— Мис Матисън, постоянно ви сварвам в неудобно положение, без да го желая. Уверявам ви, че е абсолютно случайно. Не бих искал да оставате с погрешни впечатления. Баща ви ме нае, за да ви върна при него. И това е единственото, което възнамерявам да направя.

ТРЕТА ГЛАВА

Крис седеше, загледана в шапката му и си мислеше колко странно е всичко наистина. Този човек на два пъти я накара да се чувства глупачка, държа я в обятията си, при това гола, отвлече я, без да му мигне окото, а ето че сега тя изпитва нужда да го успокои. Протегна ръка да го докосне и забеляза, че китката точно под маншета на ризата му е разранена.

— Боли ли ви? — сепнато попита тя.

В следващата секунда той бе на крака и преди Крис да се опомни, вече бе стигнал потока и викаше Прескот. Така и не разбра с какво го е засегнала.

— Ето я — каза той, като се появи отново, следван по петите от русокосия.

Колкото и малко да го познаваше, Крис бе сигурна, че истинският му глас е по-различен.

— Вече се познавате, нали, мис Матисън? Това е Ашър Прескот. Той е приятел на баща ви и ще ни прави компания, докато вървим през тази безкрайна гора. Аш, защо не заведеш мис Матисън за риба? Няма да е зле да хапнем нещо прясно. После ще съберете дърва за огън — Тайнън леко побутна Ашър.

Русокосият се усмихна ведро на Крис и ѝ подаде ръка.

— Какво ще кажете за тази идея? Чух, че по тия места имало съомга.

Крис се смути. Изобщо не ѝ се искаше да прекара остатъка от деня с Прескот, но никой не я питаше за мнението ѝ. Нямахше избор, това явно бе нагласено. Тя погледна Тайнън, но той отново беше обърнал гръб.

— Ами защо не, наистина? — рече, като се облегна на протегнатата ръка. Когато се изправи, от Тайнън нямаше и следа.

Двамата с Ашър се върнаха в бивака, където ги чакаха две мулета с нови запаси.

Прескот ѝ подаде въдица и те се спуснаха обратно към бързея, после надолу по брега, но без да се отдалечават много.

— Идеята ваша ли беше или на мистър Тайнън?

— Не бих казал, че той може да бъде наречен мистър Тайнън. Но нека говорим за нещо друго. Доколкото разбрах, работите към някакъв вестник. Вярно ли е, че сте самата Нола Далас?

— Това е псевдонимът ми — съобщи лаконично Крис и ловко метна въдицата. Цял живот бе прекарала в щата Вашингтон и ловеше риба от съвсем малка.

— Не исках да ви засегна — Ашър изглеждаше смутен. — Просто като четете статиите ви, човек си мисли, че са писани от много по-възрастна жена или може би дори от мъж. Наистина ли сте направили всичко, което е описано в статиите ви?

— Без нито едно изключение.

— Дори сте се появили като танцовачка, с розово бельо?

Крис се усмихна при спомена.

— Ама ме изхвърлиха още на втория танц. Не ме бива много.

— Но какво значение има това, след като сте способна на такива смели предизвикателства?

— Кажете, мистър Прескот — заговори все тъй усмихната Крис, — как така се озовахте тук с нас? Защо ви е избрал баща ми — та вие не познавате местността?

— Това е работа на Тайнън — той отговаря за животните, храната и нашата сигурност.

— А вие?

Аш я дари с пленителната си усмивка.

— Моята единствена задача е да се грижа пътуването ви да бъде приятно.

— Разбирам — кимна Крис и впери очи в потока. Но всъщност нищо не разбираше. — С какво се занимавате, мистър Прескот?

— Наричайте ме Аш. Не се срещаме на прием. Крис се опита да не си спомня как именно се бе срещнала за първи път с Ашър Прескот и продължи да съзерцава водата.

— Притежавах дъскорезница, но миналата година стана пожар и тя изгоря до основи.

Крис го погледна и забеляза, че мускулчетата на лицето му нервно потрепват. Явно още не бе превъзмогнал шока.

— Но сигурно вече сте започнали нещо ново? — попита, изпълнена с искрено съчувствие.

— Всичко, което имах, бе вложено там. След пожара не ми остана абсолютно нищичко — след минута Ашър срещна погледа ѝ и леко се усмихна. — Но имам основания да се надявам, че съдбата скоро ще стане по-благосклонна. Вижте! Май кълве. Да ви помогна ли?

— Ще се справя.

Наистина на въдицата ѝ се мятеше едра съомга. До един час вече бе уловила шест-седем, докато Ашър хвана само две малки рибки.

Той се засмя на това, че тя беше набавила прехраната и двамата като приятели се отправиха обратно към лагера.

Тайнън беше стъкмил малък огън, но самият той не се виждаше никъде.

— Бих искала да поговорим по един въпрос, мистър... Аш — започна Крис, докато ловко чистеше рибата. — Щеше ми се да го обсъдя с вас двамата, но неизвестно защо все не мога да ви сваря заедно... Бях отседнала при Хю Ланиър, защото трябваше да проверя сведенията, че той е замесен в едно изключително жестоко деяние.

— Жестоко? Не е ли твърде силно казано?

— Не съм на такова мнение и се съмнявам, че читателите ми ще го споделят. Хю Ланиър е искал да се сдобие със земята на осем мисионери. Те обаче отказвали да я продадат и той платил на няколко души да се предрешат като индианци и да ги убият, — както винаги, когато разобличаваше някоя неправда, кръвта ѝ кипна.

— Но това е само слух...

— Било е слух. Разполагам с доказателства. Притежавам и една разписка за продажба на пушки. Дори го чух да говори с един от ония „индианци“ и...

— Чули сте го? Да не би да искате да кажете, че сте подслушвали?

— Разбира се, че подслушвах. Работата е там, че трябва да занеса материала на редактора, който ме изпрати да проуча въпроса и по мои изчисления сега се намираме западно от неговия офис. Утре трябва да предадем статията.

Ашър свали шапката си я замачка в ръце.

— Крис, не мисля, че на баща ви ще му стане приятно, ако разбере, че кръстосвате страната и обвинявате разни мъже в... в каквото там обвинявате Ланиър. Може би като се приберете вкъщи, баща ви ще ви помогне да изпратите записките си на този вестникар. Но дотогава смятам, че ще е най-добре да стоите на разстояние.

Крис го погледна. Много добре познаваше мъжете като него. Те бяха абсолютно уверени в правотата си и по никой начин не променяха мнението си.

— Според мен рибата е готова — обяви тя и отбеляза как Прескот се усмихна — усмивка на мъж, удържал победа над една жена. Тя също му се усмихна, но това не бе нейната усмивка.

Докато се хранеха. Крис говори за различни незначителни неща и нито веднъж не спомена за желанието си да занесе статията на Джон Андерсън. Щом свършиха, веднага се изправи.

— Ще се опитам да открия нашия домакин — рече Крис и тръгна към реката.

— На ваше място не бих си губил времето. Сигурен съм, че ако искаше да бъде тук, щеше да дойде, пък и знам, че може сам да намери храна. По-добре останете да ме удостоите с приятната си компания.

Крис не знаеше дали има нещо на този свят, което мразеше повече от това да ѝ казват какво да прави. То бе ябълката на раздора с баща ѝ. Дел Матисън никога не разискваше проблемите с нея, просто я информираше за решенията си и очакваше сляпо подчинение.

Тя се усмихна мило на Ашър.

— Все пак ще потърся мистър Тайнън.

Тя изчезна толкова бързо надолу по пътеката, че Ашър изобщо не успя да реагира. Малко по-късно чу стъпките му и се благодари, че е дребничка. Прескочи един повален дънер и се скри в папратта. Когато Ашър отмина, тя пое по една странична пътечка, но установи, че тя завършва сред непроходими храсти и стволове, покрити с мъх. Върна се обратно и се отправи по следите на Ашър. По едно време дори го видя как се шляе по брега, намръщен и ядосан. Крис се усмихна и продължи да върви.

След още няколко крачки внезапно осъзна, че не чува никакъв звук. Мъгливата гора те кара да се чувстваш свършено сам. Наоколо всичко бе зелено — сивкавозелено, масленозелено, черно-зелено, жълто-зелено — хиляди оттенъци на този цвят. И всичко тънеше в мек

мъх. Крис прекара ръка по един пън, върху който бе пораснала миниатюрна горичка, и погледът ѝ се спря на някакви странни образувания от изгнили дънери, застлани с лишеи.

Като мина между дърветата, Крис едва не извика, защото за малко да се спъне в Тайнън, който спеше върху килима от мъх — сладко и непробудно, както спят децата. Изглеждаше съвсем млад. Тя отново се изненада колко е привлекателен и изпита огромно желание да седне и да го погледа.

В следващата секунда обаче той отвори очи.

— Крис... — усмихна ѝ се и клепачите му отново натежаха. След това изведнъж седна и нахлупи ниско шапката си. — Мис Матисън, мислех, че ловите риба с Прескот.

— Да, но като видя, че съм хванала повече и по-хубава съомга, той предложи да се връщаме. После реших да поразходя и се измъкнах. Успяхте ли да поспите? Наистина заслужавате да си починете след цяла нощ бодърстване.

Тайнън разтърка очи като сънено момче и Крис забеляза, че и двете му китки са зачервени. Едната му вежда бе сцепена и още незараснала, а бузата изглеждаше ожулена.

— Защо не дойдете при нас до огъня? Имаме предостатъчно риба. Яли ли сте?

— Да. Все пак благодаря, но мисля, че трябва да се връщате в лагера. Прескот сигурно се тревожи — той се изправи. — Освен това имам работа. Трябва да проверя пътеките. Положително са паднали нови дървета, откак съм минавал оттук.

— И кога е било това, мистър Тайнън?

— Само Тайнън и в никакъв случай „мистър“ — каза той, сякаш го бе изричал хиляди пъти.

Крис се изправи и пристъпи по-близо. Той се обърна с гръб, свали шапката си и прокара ръка през косата си, която изглеждаше мокра. Крис си помисли, че се е къпал. Ръкавът му бе дръпнат нагоре и разкриваше изпъкнали мускули и вени. Имаше вид на човек, който доста време е гладувал.

— Не искам да ви досаждам, тъй като знам, че изпълнявате онова, за което ви е наел баща ми, но... — тя се поколеба, преди да произнесе името му — но, Тайнън, мисля, че малко топла храна няма да ви се отрази зле, затова настоявам да дойдете с мен. Ако ми

откажете, гарантирам ви, това пътуване ще ви се стори ужасно неприятно.

Той отвори уста да продума, но само се усмихна и тя почувства как сърцето ѝ се обръща. Цялото му лице се озари от усмивката и на Крис ѝ хрумна, че този мъж може да подчини на волята си всяка жена.

— Не мога да устоя на такава покана. Ще ви последвам.

— Не, ще идем заедно. Кажете, защо сте минавали оттук преди? Кой е проправил просеките?

— Хареса ли ви риболова с Аш? Той е изключително приятна компания. През целия път на идване помощта му беше неоценима, нищо не можеше да му се опре. Освен това се справя отлично с конете. Всички, с които се запознахме, веднага го харесаха. Предполагам и с вас е така.

— Ами да... — неуверено отвърна тя. — А как се свързахте с баща ми?

— Аш се познава с него от доста отдавна. Странно е, че досега не сте се срещали. Бащата на Аш е натрупал състояние някъде на изток. Уверен съм, че Аш е наследил способностите му.

Крис го изгледа озадачено. Какви ги говори този човек?

Но той само се усмихна и сега тя се запита дали често използва тази усмивка, за да затвори устите на жените, щом заговорят нещо, които не желае да чува.

Крис също му се усмихна. Ако Тайнън я познаваше по-добре, щеше да разбере какво означават пламъчетата в очите ѝ. Току-що бе приела предизвикателството. Ще открие кой е този Тайнън — само с малко име, без фамилия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Трябва да поговоря с вас — започна Крис в момента, в който Тайнън се настани край огъня и взе една риба.

Разправи му същото, което вече бе обяснила на Ашър относно вината на Ланиър за убийството на мисионерите. Той не я прекъсна нито веднъж, всъщност не каза и дума.

Когато тя млъкна, той си облиза пръстите и я погледна.

— Сега искам да чуя това, което премълчахте. В първия миг Крис се сепна, после се усмихна.

— Истината е, че мистър Ланиър беше много мил с мен, докато му гостувах. Жена му също е изключително симпатична, така че изпитвам угризения, дето го разобличавам по този начин. Разбира се, няма и съмнение, че всичко е абсолютно вярно, но когато излезе наяве, черно на бяло, страхувам се, че животът на мистър Ланиър ще бъде доста променен.

— Да му е яка гърбината — допълни Тайнън, като я гледаше втренчено.

— Така че аз оставих писмо, в което му разкрих намеренията си.

Настъпи продължителна пауза. Най-накрая Тайнън се обади:

— Значи щом си подадем носа от тази гора, там ще ни чакат хората на Ланиър със заредени пушки, готови на всичко, за да предотвратят статията да види бял свят.

Крис кимна.

— Налагаше се да постъпя така. Налагаше се да дам на Ланиър шанс да избяга, а трябва да направя всичко възможно статията да стигне до вестника. Разбирате ли ме?

Тайнън се изправи.

— Разбирам само, че един мъж трябва да изпълнява дълга си, а вие, мис Матисън, имате нужда от помощ, каквато аз нямам право да ви предоставя. Началник е Прескот, аз съм само водач. Следвам инструкциите и толкоз. Благодаря за обяда, а сега ще отида да проуча пътя пред нас. И не ви съветвам да тръгвате сама.

Той се обърна, взе един малък пън и го хвърли настрани. Почвата изглеждаше напълно устойчива, но дървото проникна през дебел слой изгнила шума, клони и трънаци и хлътна на няколко метра дълбочина. Нямаше нужда Тайнън да пояснява какво означава това. Една погрешна стъпка и меката зеленина те обгръща завинаги.

Крис остана сама, изпълнена с възмущение към мъжкото съсловие.

— Жените също са длъжни да правят някои неща, мистър Тайнън — сопна се тя на заобикалящите я дървета и почна да събира съчки за огъня.

Крис си стоеше в бивака, водеше безсмислени разговори с Ашър и повече не спомена за Хю Ланиър. Когато Тайнън се върна, тя го погледна, но той не ѝ обърна внимание. От този момент нататък тя възкликваше очаровано при всяка дума на Ашър. Всъщност обмисляше как да се измъкне и от двамата. Редакцията на Джон Андерсън се намираше в подножието на мъгливата гора. Ако успее да намери кон и го пришпори с все сила към града, ще може да се върне преди залез-слънце. Ако има повече късмет, ще е в лагера дори преди да забележат, че я няма.

— Ще ида да се поразходя — съобщи по едно време на Ашър.

— Ще ви придружа.

— Не, благодаря — Крис го удостои с ослепителна усмивка. — Трябва да свърша някои неща — тя вдигна вежди. — Женски неща, нали разбирате?...

Женските тайни винаги вдъхват респект у хора като Прескот.

— Естествено.

Крис се отдалечи, скри се в храсталаците и зачака. Не след дълго и двамата напуснаха бивака.

Никой не би могъл да оседлае кон по-бързо от Крис Матисън. Горкото животно подскачаше уплашено и се изправяше на задните си крака.

— Бъди послушен — успокои го тя. — След малко хубавичко ще потичаме.

— И в каква посока, мис Матисън?

Крис се завъртя и впери непримиримия си поглед в Тайнън.

— Ще отида при Джон Андерсън и ако на вас ви се ще да ме спрете, ще се наложи да ме вържете и да ме пазите ден и нощ. Няма да

можете да мигнете, няма да...

— Разбирам — прекъсна я той и Крис забеляза веселите искрици в очите му. — Къде се намира този Джон Андерсън?

— При благоприятно стечение на обстоятелствата ще се върна още по светло.

— А как възнамерявате да се справите с пушките на Ланиър?

— Ще яздя с всички сили и ще се моля да не ме улучат.

Тайнън постоя малко, без да откъсва очи от нея, след това извади пистолета от кобура и провери дали е зареден.

— Може пък да успея да помогна с нещо. Накъде сме?

Крис възседна коня си.

— На югоизток. Редакцията на Джон е третата сграда вдясно, като се излезе от гората, а сестра му е омъжена за доктора на градчето.

— По-безопасно ще е да се свържем с нея. Можете ли да яздите?

— Мога да ида където пожелаея — тросна се Крис, но доста скоро се усъмни в думите си.

От скоростта на Тайнън изтръпваше. Конят й също.

Тя бе напредила цялото си тяло, за да го направлява.

Щом дърветата свършиха, Тай не намали ход, а продължи все тъй бясно по пътя. Крис очакваше да ги посрещнат пушечни изстрели, но всичко беше съвсем тихо. След като се увери, че е безопасно, той обърна коня и спря.

— Ще заобиколим и ще влезем в града от другата страна. Ти ще останеш при складовете и ще стоиш там, докато се появя. Конят ти ще е някъде отзад. Аз ще занеса статията на сестрата на Андерсън. Като ме видиш, че пристигам по улицата, хукваш, яхваш коня и дим да те няма. Аз ще съм зад тебе. Ще се справиш ли?

— Да — рече Крис, като стискаше коня с колена. — Но ако те хванат със...

— Не се тревожи за мен, а за това как ще изпълниш заповедите ми. Като се ядосам, съм по-лош и от куршумите.

— Да, сър — отговори с усмивка тя, а Тайнън й намигна, после отново обърна коня и продължи напред.

Когато пред очите им се появи новото градче с единствената си улица, набраздена от коловози и осеяна с кални локви, те спряха. Тайнън се втренчи напред, после каза:

— Тук са.

— Как разбра?

— Много хора се навъртат пред къщите. Не правят нищо, само се оглеждат с ръце на кобурите. Дай статията — той я пое, сложи я в пазвата си и погледна Крис. — Гогова ли си? Помниш ли какво се иска от теб?

— Не е кой знае колко сложно.

— Но е жизненоважно.

Той я поведе към другия край на града. Движеше се близо до къщите, като държеше Крис откъм вътрешната страна. Иззад един ъгъл изникна каруца и Тайнън на секундата метна Крис на своето седло и я прегърна грижовно.

— Още ли ти е толкова лошо, мила? — попита на висок глас. — Така е, нали знаеш, първо дете...

Щом каруцата се изгуби, Тайнън я върна на нейния кон.

— Чакай тук — рече, като наближиха складовете. Отпред имаше платформа за разтоварване. Крис чакаше пред нея и подскачаше при всеки шум. Без Тайнън смелостта ѝ сякаш се бе изпарила.

— Ето я — чу го да казва след няколко минути. Той излезе с още един мъж и посочи към нея.

— Просто не издържа повече — Тайнън я вдигна във въздуха и я сложи да стъпи до него. — Първото е. Много ѝ е зле. Нали нямате нищо против да ме изчака тук, докато ида за лекар?

— Иска ли питане? Ама аз имам осем и знам, че докторите нищо не могат да направят. Само чакане му е майката.

— Щом тя си мисли, че докторът ще ѝ помогне, ще го извикам — Тайнън почти я смачка в прегръдката си.

— Разбира се. Хайде, моето момиче, ела да седнеш вътре. Ще може ли някъде до прозореца, че да ме вижда, кога ще дойда? Така ще ѝ е по-добре.

— Разбира се, разбира се.

Тай я положи на стола пред прозореца към улицата.

— Не забравяй да изглеждаш нещастна.

Когато той излезе, Крис се отпусна назад и се постара да не ѝ личи колко втръчено следи движението долу. Отсреща стояха двама мъже. И двамата имаха пушки, а ръцете им не се отделяха от прикладите, сякаш всеки момент ще стрелят на месо. Крис нямаше какво да се преструва. Цялата трепереше като лист. Невъзможно бе да

не си даде сметка, че се страхува преди всичко за Тайнън. Той не беше замесен в тази история, нямаше причина да рискува живота си, но точно това правеше.

Времето минаваше и тревогата ѝ растеше. Защо се бави толкова? Може би сестрата на Джон не си е вкъщи... Може би...

Мислите ѝ бяха прекъснати от изстрели, идващи от посоката, в която бе изчезнал Тайнън. Крис се изправи.

— Не се тревожи — успокой я мъжът. — Тука все някой се стреля. Седи и си почивай.

Крис се надвеси над прозореца и сърцето ѝ спря. Видя точно това, от което се страхуваше. Тайнън препускаше като стрела, приведен плътно до коня. Подире му яздеха двама мъже и стреляха. С разширени от ужас очи тя наблюдаваше приближаването им, после се обърна към мъжа зад бюрото и попита:

— Мога ли да я използвам?

Преди той да отговори, Крис откачи пушката от стената, излезе на улицата. Приклекна и се прицели. Улучи първия мъж в рамото и той падна. Тайнън насочи коня си към рампата за разтоварване на бъчви пред склада и в миг я изкачи. Наведе се и подаде ръка на Крис. Тя я стисна, сложи крак на стремето и се метна на седлото зад него. Без да се колебае, той нахлу с тропот в склада, пресече го надлъж пред зяпналите усети на работниците и излетя на двора.

Преследвачите изостанаха, защото заобиколиха складовете и Крис ясно чу чаткането на копита зад завоя. Тя се беше вкопчила в Тайнън с все сила, лицето ѝ бе притиснато в гърба му, а косата ѝ се вееше след нея. Около тях свистяха куршуми, но двамата се носеха побързо от вятъра, а и преследвачите не можеха да се прицелят добре. Поне Крис така се надяваше.

Когато навлязоха в гората, Тайнън не намали скоростта. Изминаха така двеста-триста метра, после той изведнъж закова коня, скочи на земята и грабна Крис.

— Сега изчезваме — каза съвсем тихо, стисна поводите и я хвана за ръка. Кимна към едни сплетени клонаци и тя се хвърли в ямата под тях. Конят обаче беше малко по-труден за убеждаване. Тайнън изрече множество приглушени команди и накрая животното се подчини. Тъкмо се заровиха в листата и по пътеката се зададоха тримата мъже.

Тай стисна муцуната на коня. Крис затаи дъх.

— Загубихме ги — изпъшка един от преследвачите.

— А загубихме и четирима от нашите. Ланиър хич няма да хареса тая работа.

— Я давай да се махаме. От таз гора ме полазват тръпки. Ако са тука, няма да преживеят дълго. Бъкано е с духове.

— Ланиър ти плаща да стреляш и по духовете — изръмжа първият. — Хайде, връщаме се при складовете. Момичето може да е оставило нещо.

Крис се размърда чак когато сред дърветата се възцари пълна тишина. Тя погледна Тай.

— Как те разпознаха?

— Видели са ни като тръгвахме от дома на Ланиър.

— Кой ни е видял?

— Май слугинята. Във всеки случай Ланиър е имал описанието ми. Аз обаче успях да предам писмото на сестрата на твоя редактор.

Крис се усмихна. Всичко се нареждаше чудесно и тя започваше да изпитва радостна възбуда.

— Дали онези в склада вече са успели да си затворят устите? Не можах да повярвам на очите си, като те видях да препускаш с коня през самия склад.

— Ами ти? Като опря пушката на коляно и най-невъзмутимо започна да стреляш... Трябваше да си стоиш вътре и когато всички преследвачи поемат след мен, да си тръгнеш най-спокойно. Къде си се научила да стреляш така?

— Заслугата е на баща ми. Ами чиновникът? Горкият! Пристигам, едва се държа на краката си и след малко грабвам пушката...

— А после се мяташ на коня. Крис, страшна беше! — Тайнън се засмя, хвана я за раменете и я целуна весело.

Крис замига смутено и вдигна очи към него. От докосването на устните им по цялото ѝ тяло премина тръпка и коленете ѝ се разтрепереха. Тя отстъпи назад. Тайнън също побърза да ѝ обърне гръб и промърмори:

— Трябва да измъквам коня и да се връщаме преди Прескот да разбере, че ни няма.

Крис се смути, не знаеше в какво точно бе сбъркала. Само преди миг той изглеждаше толкова жизнерадостен и очарован от нея. Целуна

я не страстно, а приятелски, но щом го погледна, той на часа се отдръпна.

Хрумна ѝ, че сигурно не му се струва привлекателна. Постоянно ѝ казваха, че е хубава, но беше дребничка, а на мода бяха пищните жени.

— Слугинята, дето те е познала, да не се казва Елзи?

— Да — промърмори под нос той, все още с гръб към нея. — Ти тръгвай, аз идвам.

Крис въздъхна и се заизкачва нагоре, като разтваряше преплетените клонаци. Елзи бе висока колкото нея, но с петнадесетина килограма отгоре, при това равномерно разпределени над и под петдесет и пет сантиметровата ѝ талия. Може би той харесва такива жени...

През целия път до лагера тя със свито сърце разсъждаваше по този въпрос.

— Случило ли се е нещо? — посрещна я Ашър. — Нямахте ви твърде дълго.

— Добре съм — отвърна тя и си наля чаша кафе. — А вие?

— И аз съм добре. Радвам се, че сте успели да отпочинете. Утре сигурно ще бъде пак много уморително.

— Да, хубавичко подремнах — кимна тя, като го наблюдаваше над ръба на чашата. — Има ли нещо за ядене? От следобедния съм винаги огладнявам.

Тайнън се появи чак на сутринта. На два пъти Крис се опита да срещне очите му, но той не я погледна. Сякаш държеше да се разбере, че за него вчерашният ден не е съществувал.

От друга страна, колкото повече той я отбягваше, толкова повече нейното любопитство растеше. Крис не откъсваше очи от него, поглъщаше всяко негово действие, всеки жест.

Следобед спряха да направят бивак и Тайнън веднага се погрижи да им намери някаква обща работа с Ашър, а сам се зае с конете.

Крис постоянно го следеше с поглед и по едно време бе готова да се закълне, че го вижда да накуцва. Дали вчера не се е ударил? Омразната шапка прикриваше лицето му, но на нея ѝ се стори, че той стиска зъби, вдигайки ръка да свали седлото. Очите ѝ не се откъсваха от него и дори Ашър забеляза и се подразни. Колкото повече

наблюдаваше Тайнън, толкова повече Крис се убеждаваше, че той изпитва болка.

След известно време тя се прозя и въздъхна.

— Доста съм уморена и ако не възразявате, ще ида да подремна.

Тайнън се завъртя и за миг очите им се срещнаха, но той веднага погледна на другата страна. Преди да се скрие сред дърветата, само промърмори:

— Не се отдалечавайте.

— Защо не се поразходим, Крис? — предложи Ашър. Наистина ми е интересно да науча повече за работата ви.

— Някой друг път. Сега наистина съм много уморена.

Тя взе постелката и торбата с одеялото и тръгна с умишлено провлечени стъпки в посоката, където бе изчезнал Тайнън. Щом се скри от очите на Ашър, извади чантата си с лекарства и хукна по пътеката.

От Тайнън нямаше и следа, но в един момент на нея ѝ се стори, че чува пръхтене на кон. Тръгна по звука, макар много добре да знаеше, че в никакъв случай не трябва да се отделя от пътеката. Килимът от листа, мъх и трева потъваше под краката ѝ и тя уплашено прегърна ствола на едно голямо дърво. Като разтвори клоните, обрасли с лишеи и потънали в паяжини, видя Тайнън, който разтриваше коня десетина метра по-надолу. Когато той се обърна, Крис едва се сдържа да не извика. Целият му гръб беше набразден от кървави ивици. Вчерашното препускане му е причинявало непоносими болки.

Крис изчака, докато той отново застана с лице към нея, зашумоля в тревата, за да изглежда, че идва чак сега, и извика името му. Когато се показа от храстите, той вече бе намъкнал ризата и си обуваше ботушите.

— Как мога да сляза при теб?

— Няма да слизаш. Връщай се обратно.

Крис му се усмихна и плъзна крак напред, все едно, че възнамерява да се спусне право надолу.

— Не! — викна Тайнън, но бе твърде късно.

Без да иска, тя се подхлъзна и полетя по стръмния склон. Тайнън се втурна нагоре към нея и я затисна с тялото си.

Ръцете ѝ инстинктивно се сплетоха около врата му. Той дръпна главата си, за да я погледне, и в този миг Крис почувства близостта му

с всеки сантиметър от кожата си. Дори си помисли, че той ще я целуне и изтръпна от нетърпение.

Устните му бяха на два пръста от нейните, но той скочи и я остави да лежи на тревата. После се извърна и Крис изпита увереност, че прави това, за да се овладее. Когато я погледна отново, беше напълно спокоен и може би даже равнодушен.

— Казах ви да се връщате в лагера. Мислех, че отивате да спите.

— Излъгах.

— И често ли лъжете, мис Матисън?

— Не чак толкова в сравнение с останалите членове на нашата дружинка. Искрен ли сте вие и аз ще бъда искрена. Нали така е най-честно?

Тайнън понечи да каже нещо, но се отказа. Обърна се и се върна при коня.

— Наблизо има една пътека, която ще ви отведе до лагера.

Крис се изправи, пригладя роклята си и вдигна чантата с лекарства, която се бе свлякла долу заедно с нея.

— Всъщност търсех вас, понеже исках да огледам гърба ви.

— Какво? — извика той и я изгледа яростно. — Вижте, мис Матисън, не ми е ясно какво целите, но мисля, че търпях достатъчно — той тръгна към нея, насочил обвинително четката, с която почистваше коня. — Може би си въобразявате, че ще стана герой на някоя от вашите истории, но дълбоко се лъжете. Вашият баща ме е наел да ви превода през тая гора и да ви заведа вкъщи. Не сме се разбирали да ме следите постоянно или да ми се хвърляте на врата без нито една дрешка на себе си. При по-различни обстоятелства, това би ми доставило удоволствие, но аз съм тук, за да върша работа и ще я свърша, независимо от вашите старания да ми попречите. Вие сте дявол в женски образ. Ще се видим чак утре, когато дойда да ви събудя, а дори и тогава може някой друг да свърши това.

Устата му рязко се затвори, той се завъртя и се върна сърдито при коня.

— Добре — каза Крис. — Аз сега ще отида при Прескот и ще му разправам, че гърбът ви е жива рана и че всеки момент ще се инфектира, а освен това и кракът ви не е наред. Сигурна съм, че той няма да се колебае дълго, а ще ви отпрати да си ходите там, откъдето идвате, и ще си запазите скъпоценната тайна. Довиждане, мистър Тайнън.

Крис енергично закрачи към пътеката, която той й бе посочил. Успя да направи само три стъпки и чу как той сумти и после започва четката за коня.

— Добре. Какво искате от мен? — отсече той и Крис се обърна.

— Да махнете ризата и ботушите и да легнете по корем.

— Май трябва да се радвам, че искате само толкоз — продължи да мърмори той, но се подчини.

Крис коленичи до него и разгледа раните му. Бяха повече отколкото бе предположила, като ги видя отдалеч. Някои бяха почнали да зарастват, но други се бяха отворили и кървяха. Представяше си колко го боли. Тя извади мехлемите от чантата.

— Това малко ще ви поуспокои — заговори тихо и започна да маже гърба му. Беше широк и мускулест, но почти мършав. Тайнън приличаше на човек, който е работил много, но от дълго време не е ял като хората. Крис усети как той постепенно се отпуска и попита едва чуто: — Колко време бяхте в затвора?

— Две години — отговори Тайнън, без да се усети, и после изруга.

— Мистър Тайнън, аз съм репортерка и съм много наблюдателна. Не знам да има друго място освен затвора, където може да се отслабне от работа и глад, а на всичкото отгоре и да се получат такива рани. Поне не в Америка.

— Защото ако в Америка имаше такова място, отдавна да сте го посетили и да сте си написали очерка. Аз ли ще бъда следващия герой? Как пътувах из мъгливата гора с един избягал престъпник.

— Вие сте избягали? Мислех си, че баща ми се е погрижил да ви освободят.

Тайнън замълча и Крис се поздрави за успеха.

— Виждате ли, мистър Тайнън, аз имам доста добра представа за баща си. Ако си е наумил да намери човек, който да ме преведе през някаква си непроходима гора, нищо не е в състояние да го спре. Доколкото мога да се досетя, той е разбрал, че вие познавате местността, и ви е издирил. Не би се поколебал дори и ако сте били изправен пред бесилката. Разполага с достатъчно власт и пари, за да се справи с това.

— И ще остави дъщеря си в ръцете на един убиец? — попита Тайнън, като извърна глава да я погледне.

Крис се замисли.

— Не, чак дотам едва ли. На този свят той обича единствено майка ми и мен, но тя умря и сега си има само мен.

— Но вие твърдите, че той е изпратил да се грижи за вас някакъв престъпник, когото лично е спасил от въжето.

— Мистър Тайнън — рече след известна пауза Крис. — Вие сте напълно прав. Баща ми не би ме оставил в ръцете на престъпник. Значи вие сте невинен. Разбира се, точно така е. Или сте невинен, или провинението ви е съвсем незначително. Навярно не сте удържали някое обещание... — тя се усмихна и продължи да маже раните и да разтрива мускулите му. — Близко ли съм до истината? — попита и тъй като той мълчеше, се засмя. — Знаете ли, ние всички се издаваме, без значение какви усилия полагаме да се прикрием, сигурна съм, мистър Прескот няма никакво понятие, че всяко движение ви причинява болка, но ако човек е поне малко наблюдателен, не може да не забележи някои неща.

Крис продължаваше да масажира гърба, раменете, врата, ръцете му и усещаше как дишането му става тихо и равномерно, сякаш се унася. В гърдите ѝ се надигна майчинско чувство. Така ѝ се прииска да го отведе вкъщи и да го нахрани... В този момент се запита дали като е бил у тях. Тайнън се е запознал с готвачката — мисис Сънбъри. Беше сигурна, че тя много ще го хареса.

Крис пое ръката му и плъзна пръсти по дланта, като внимаваше да не докосва червената ивица на китката.

— Там не ме боли — каза сънливо той, но не помръдна.

— Мисис Сънбъри ме разтриваше така, когато бях малка.

— Вино от къпини с канела?...

Крис се засмя.

— Значи сте се видели. Тя положително ви е харесала.

— Като някое бездомно кученце?

— Най-вероятно дом нямате, но в никакъв случай не сте кученце.

Къде сте роден, Тай?

Той понечи да се изправи, но Крис го натисна надолу.

— Добре, добре, няма да питам повече, само не се ядосвайте. Денят е просто чудесен, нали?

Тя зарови пръсти в косата му и започна да разтрива главата му.

— Харесва ли ви да сте репортерка? — попита Тайнън.

— Да, поне навремето, но напоследък като че ли почва да ми омръзва. На двадесет и осем години съм, а започнах когато бях на осемнадесет. Твърде дълго е. Мисля, че вече искам... Всъщност не знам какво точно искам, но е по-различно от това, което върша.

— Дом и деца?

— А, говорили сте с баща ми! — Крис се засмя. — Разказа ли ви как ме върна във Вашингтон? Как само ме излъга! Работех в Ню Йорк и получих телеграма, че е на смъртно легло. Плаках през целия път от единия до другия край на Америка, а като пристигам — мръсна и изтощена от умора и сълзи, го заварвам яхнал един пощурял мустанг и ухилен до уши.

— Трябва да сте щастлива, че имате баща.

— Вие нямате ли?

— Не го познавам.

— А майка?

— Умряла е.

— От колко време нямате семейство?

— Откак се помня. Ще погледнете ли и краката ми, че да приключваме?

Крис неохотно се дръпна назад, а той се завъртя и седна. Погледите им се срещнаха и за миг се приковаха един в друг, но Тайнън извърна очи.

— В затвора ми беше по-спокойно — рече на себе си. — Хайде, хващайте се на работа. Вниманието ви ще бъде ангажирано поне за известно време.

Крис въздъхна и сведе очи към стъпалата му. Изтръпна. Бяха осеяни с безброй мехури, един върху друг, пукнати, разкъравени и избиващи наново.

— Нови ботуши, без чорапи — поклати глава тя.

— Нямаше как. Балните ми обувки се скъсаха точно предишната нощ — заяви той съвършено сериозно.

— Ще ги бинтовам и ще поискам чифт чорапи от мистър Прескот.

— Не! Не приемам подаяния.

Крис го изгледа смаяно.

— Добре. Никакви благодеяния. Но в първия град слизаме да ви купим чорапи. Баща ми ви е платил за начинанието, нали?

— Да.

Крис започна да превързва стъпалата му. На глезените имаше същите червени ивици като на китките.

— Окови?

— Защо се захванахте с Ланиър? — попита на свой ред Тайнън, сякаш изобщо не бе чул въпроса й.

— Не знам. Все някой трябваше да го направи. Хората са изпълнени с омраза към индианците именно заради постъпки, като тази с убийството на мисионерите. Но този път индианците са невинни и не виждам защо трябва да понасят чужда вина.

— Дори и ако това означава, че един бял, когото познавате, ще загуби всичко.

— Мисионерите също са загубили всичко.

— Никога не съм виждал жена да се справя така добре с пушка. Имали ли сте опит?

— Малко.

— Мислех, че жените като вас предпочитат да си седят вкъщи и да гледат деца.

— Какво означава това? Жените като мен... Пък и никога не съм се влюбвала. Вие влюбвали ли сте се?

— Два-три пъти. Ей, маникюра!

Тя бързо дръпна ръцете си и наведе глава.

— Съжалявам.

— Какво значение може да има дали съм се влюбвал?

— Никакво, разбира се — заяви малко сковано Крис и пусна крака му. — Постоянно задавам какви ли не въпроси.

— Вижте, мис Матисън, наистина трябва да ми повярвате. Не съм вашият тип. Аз съм дърво без корен и ако някъде не съществуват проблеми, то аз ги създавам. Елзи например ме издаде, защото за няколко минути ме намрази.

— Вероятно не сте й обърнали достатъчно внимание — Крис му се усмихна многозначително.

Тайнън се опря на лакти и проследи с поглед някаква птица.

— Не може един мъж да лежи две години в затвора и като види жена като Елзи, да не й отдаде цялото си внимание.

Крис пристегна бинта и продължи да го навива около стъпалото му.

— Стига да харесва жени като Елзи. Съмнявам се, че сте имали случай да видите някоя като нея без корсет.

— Тлъстини, а? — закачливо вдигна вежди Тай и я погледна.

— Талията им става минимум седемдесет сантиметра. И може да са доста надарени по-нагоре, но минат ли двадесет и две, се отпускат като... — Крис млъкна, ужасена от себе си и след малко добави през зъби: — Обувайте се, след ден-два може да намерите някоя дебеланка да ви смени превръзката. Явно аз съм твърде кльощава за вас.

Крис се опита да стане, но ръката му я задържа. С крайчеца на очите си разбра, че той се усмихва, но тя не го погледна. Наистина бе успял да я ядоса.

— Ти няма опасност скоро се отпуснеш, нали? Нищо че си на толкова години... — Тайнън вдигна брадичката ѝ. — А какво те кара да мислиш, че не харесвам кльощавите момиченца, дето вървят по петите ми, за да ме обсипват с какви ли не въпроси?

Крис сви рамене и в този момент се почувства точно като малко момиченце. Никога не бе изпитвала по-силно желание, отколкото сега да я хареса този мъж.

— Най обичам дребни русокоси жени — прошепна той. Тя вдигна очи. Бяха изпълнени със сълзи. Тайнън се приближи към нея и Крис разбра, че ще я целуне. Притвори клепачи и зачака.

— По дяволите, какво правя? — рече с ярост той и я блъсна назад. — Махай се оттук. На секундата! Чуваш ли ме? Наистина не си мой тип. Застаряващите девизи, дето се влачат след мен с медицинска чанта, са ми най-досадни. Връщай се в лагера и да не си посмяла да се приближиш до мен!

Крис хукна по пътеката.

ПЕТА ГЛАВА

Ашър седеше край уютния огън, грееше се и ѝ се усмихваше. Заговори нещо за гората, но тя изобщо не му обърна внимание. Въпросът защо Тайнън е бил изпратен в затвора не ѝ даваше мира.

— Крис! Слушаше ли ме?

— Разбира се.

По-късно, когато се сгуши под одеялата, дълго време лежа будна. Дърветата скриваха звездите, но тя гледаше нагоре, към сплетените клони, обвити в паяжини и мъхове, и се опитваше да проникне през черния мрак. Нощем гората беше страховито място.

По едно време Крис чу някакъв шум. Знаеше, че е Тайнън, който идва да провери дали всичко е наред. Не беше срещала човек с толкова сериозно отношение към задълженията си.

Тя го следеше с широко отворени очи. Тайнън провери огъня, храната, конете и пристъпи към нея. В първия миг впереният ѝ поглед го стресна.

— Вече би трябвало да си заспала — каза той, надвесен над нея.
— Утре тръгваме рано.

— Как е пътят?

Ашър се размърда, а Тайнън коленичи до нея и зашепна:

— Добре. Имаше някакви храсти, но ги разчистих.

— Ял ли си нещо?

Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— От теб ще излезе чудесна майка. Да, ядох. А сега спи. Ще се видим утре.

Тя се изпъна на твърдата постелка, но той продължаваше да стои до нея.

— Мис Матисън, съжалявам за днес. Не биваше да си изпускам нервите. Просто мисля, че ще е по-добре отношенията ни да отговарят на задачата, която стои пред нас. Както вече ви казах, доста време не съм бил с жени и понякога трудно се владее.

— Аз имам ли вина? — прошепна тя с глас, който недвусмислено разкриваше очакването ѝ да чуе, че е превърнала живота му в истински ад.

Той ѝ се усмихна дружелюбно.

— В никакъв случай. А сега заспивай като добро момиче.

— Без целувка? — попита Крис, възмутена от подигравателните нотки.

— Не от мен! — отсече той и този път Крис се усмихна, защото в думите му се долавяше ужас.

Тайнън се отдалечи, а тя се обърна по корем и заспа.

Когато на другата сутрин се събуди, очите ѝ се спряха първо на него. Беше се надвесил над огъня, косата му беше мокра, а в тенджерката цвърчеше риба.

— Кога успя да я уловиш? — възкликна с усмивка Крис, но не чу отговора му, тъй като той отиде при конете.

След малко тръгнаха отново и Тайнън винаги гледаше да стои настрана от нея. Няколко часа тримата яздиха безмълвно през гората. На обяд спряха да хапнат и Тайнън заръча на Ашър да вземе Крис със себе си и да съберат дърва за огъня.

Ашър я хвана за лакътя и почти я повлече след себе си.

— Доколкото знам, баща ви се занимава също с кораби — повтори Ашър и Крис най-после го чу.

— Да — отвърна разсеяно. — Консерви, кораби, говеда, дъскорезници, изобщо каквото успее да докопа.

— И вие сте оставили всичко това, за да отидете в Ню Йорк. Но сега се най-после се прибирате вкъщи...

— Не по своя воля! Възнамерявам по най-бързия начин да замина отново за Ню Йорк.

— Аха. Не знам защо бях останал с впечатлението, че имате други планове.

— Какви по-точно? — Крис се обърна да го погледне. — Да не би баща ми да ви е казал, че имам други планове?

— Само, че вече сте готова да заживеете по-спокоен живот, че сте все още млада и че той се надява да...

— Все още млада за какво?

— Е, ами сигурно да създадете семейство.

Крис прехапа устни, за да не отговори веднага.

— Все си мисля, че още не ми е изпята песента — заяви бавно и отчетливо. — Освен това съм чувала, че и на моите години може да се раждат деца.

— О, аз не исках да ви засегна...

Крис го погледна и изведнъж се почувства неловко. Ето, върви през гората с този симпатичен млад мъж, който се опитва да бъде любезен, а тя е готова да му се нахвърли при най-малкия повод заради някакви въображаеми чувства към човек, когото изобщо не познава.

— Сигурна съм в това, мистър Прескот — тя му се усмихна сърдечно. — Как се запознахте с баща ми?

— Вашият и моят баща са били приятели и по едно време дори партньори. Видях го веднъж преди години, вие бяхте съвсем малка. Стояхте в салона с майка си. Тогава си помислих, че тя е най-красивата жена.

— Такава беше.

Ашър скупчи пред нея събраните подпалки.

— И как така баща ми се е спрял на вас за тази спасителна акция?

— Не е открил други. Сега не се намират много мъже на моята възраст, които да нямат някаква работа, а след като толкова години бях без началник, ми е доста трудно да съм просто наемник.

— Прекрасно ви разбирам. Баща ми постоянно раздава заповеди, а когато самата аз не му се подчиня, изпраща хора да ме отвлекат.

— Да, но вие сте... — Ашър погледна искрящите очи на Крис и спря. — Този път май вече си го заслужих.

— Какво значение има дали ще ви се ядосам?

Ашър се усмихна широко.

„Той наистина е много симпатичен. Но, естествено не е интересен като Тайнън, но все пак е привлекателен.“

— Мис Матисън, аз съм сам в тази гора с една хубава жена и тя ме пита какво значение може да има, ако ми се разсърди... Ами аз се чувствам като в сън и по-скоро ще умра, отколкото да позволя той да бъде разрушен.

Ашър откъсна едно лилаво цветенце, поникнало сред мекия мъх, и галантно ѝ го подаде. Крис се разсмя и го сложи зад ухото си.

Ашър вдигна купчината дърва и каза:

— Мисля, че е време да се връщаме. Сложете вашите отгоре.

— Няма нужда, аз ще ги нося.

— Мис Матисън, в мое присъствие никоя жена няма да носи дърва за огъня. Така че сложете вашите отгоре.

Крис въздъхна.

— Говорите досущ като баща ми.

— Благодаря. Аз уважавам вашия баща и му се възхищавам, така че приемам думите ви като комплимент.

— Сега ме водете към лагера, защото нищо не виждам.

Развеселена Крис го хвана за двата пръста и те пое обратно. Тайнън подготвяше огъня. Щом ги зърна, той ги стрелна с очи, но бързо сведе глава.

Изведнъж Крис почувства, че я завладява някаква буйност и кръвта ѝ закипява. Прихвана полите на костюма си за езда и започна да си тананика.

— Мистър Прескот, какво ще кажете за един танц? — с ъгълчето на окото си наблюдаваше Тайнън, но той изобщо не си направи труда да погледне към тях.

Искрено очарован, Ашър я обгърна през талията и я завъртя около огъня. Не беше ясно какво точно танцуват, но двамата бликаха от енергия и се смееха като деца. Крис следваше стъпките му, Ашър я въртеше все по-бясно, по едно време краката ѝ едва докосваха земята.

— Внимавайте! — извика Тайнън в момента, в който двамата хлътнаха в една покрита с папрат вдлъбнатина и се строполиха един върху друг.

Те останаха да лежат, без да мръднат, докато си поемат въздух. Ръцете на Ашър продължаваха да обгръщат талията на Крис, а полите на костюма ѝ се бяха зачетнали върху гърба му. Тайнън стоеше до тях, изправен в цял ръст.

— Добре ли сте? — попита намръщен.

— Великолепно! — възкликна Ашър и енергично целуна Крис по бузата.

Трепетното вълнение още не бе напуснало Крис и тя храбро погледна Тайнън в очите. Изражението му беше доста странно.

— Мисля, че вече можем да сядаме да ядем — отсече той, преди да се отдалечи. — Искам да кажа, ако сте приключили с танците...

— За момента, да — заяви бодро Крис и се настани край огъня.

ШЕСТА ГЛАВА

След спонтанния танц Ашър беше изпълнен с въодушевление и ентусиазъм. По едно време дори започна да си пее, Крис се присъедини и се получи превъзходен дует.

Тайнън седеше до тях, дялкаше някаква пръчка, не се включи, но и не си тръгна. Както пееше, долепила буза до лицето на Ашър, на Крис ѝ хрумна, че може би Тайнън никога не е участвал в подобно веселие.

Следобедът вече преваляше, а никой не мислеше за тръгване. Най-накрая самата Крис предложи да събират багажа.

Тайнън хвърли пръчката, пусна ножа си в джоба и бавно тръгна към конете. Като мина покрай Крис, се спря, погледна я в очите и тихо каза:

— Беше много приятно. Наистина.

— Къде си живял като малък? — бързо попита тя.

— Не къде то се пее. Той харесва ли ти?

— Разбира се. Нали ти сам няколко пъти изтъкна, колко е симпатичен? Също така желаеш да стоя настрана от теб, значи трябва да си доволен. Най-последно успях да ти угодя.

Тайнън впери очи в нея както никой мъж досега. По цялото ѝ тяло запълзяха тръпки.

— Така е, да — рече той рязко и отдалечавайки се, за малко да се сблъска с Ашър.

— Какво става? — попита той — Тайнън изглежда ядосан. — Да не би да се е случило нещо, което аз да не знам?

— Мистър Прескот, изобщо нямам представа какво знаете и какво не знаете.

— Крис, считам се длъжен да ви дам някой и друг съвет. Тайнън не е от мъжете, които... Всъщност искам да кажа, вие сте... Не ми харесва това, че той проявява интерес към вас.

— Интерес ли?

— Когато баща ви му каза, че сте от Монтгомъри, той попита дали става въпрос за град.

— А вие знаете ли?

— Знам само, че това е родът на майка ви. Хората като Тайнън нямат семейства, нямат дори имена.

— Мистър Прескот — започна с леден глас Крис, — и на двама ни ще е по-добре, ако не изразявате на всеослушание мнението си за мистър Тайнън. В края на краищата, познавам ви еднакво дълго и не виждам причина да имам повече доверие на вас, отколкото на него — при тези думи тя се качи на коня си и през останалата част от деня яздиа безмълвно, а тя постоянно усещаше върху себе си замисления поглед на Ашър.

Следващите два дни не си дадоха и миг почивка. На три пъти се наложи да секат падналите дървета и изгнилите пънове. Веднъж пък спряха, за да изчакат дървосекачите да проправят проход през един огромен ствол, запречил пътя. Нощем се строполяваха върху постелките и на часа заспиваха. Поне Крис така предполагаше за Тайнън, който както обикновено спеше отделно.

Вечерта на втория ден Ашър отново я целуна. Яздеха един до друг, той пак я разпитваше за работата ѝ. Извини се за казаното по адрес на Тайнън и я увери, че думите му са били продиктувани единствено от тревога за нейната сигурност. Като се стъмни Ашър ѝ предложи да се поразходят, и щом се отдалечиха на няколко метра от лагера, възкликна колко е красива русата ѝ коса в мекия здрач и поиска разрешение да я целуне. Крис се съгласи. Беше се целувала с твърде малко мъже и не беше сигурна какво точно се очаква от нея.

Ръцете на Ашър я обгърнаха, придържаха я леко, целувката му беше топла и приятна и нямаше нищо общо с изгарящите устни на Тайнън. Крис не почувства нищо особено, не изпита желание да се притисне жадно до него и да се отдаде на непознатото усещане за страстта.

— Какво, по дяволите, правиш, Прескот — разнесе се гласът на Тайнън и Ашър рязко се дръпна назад. — Мислех, че сте се загубили и какво заварвам? Да награбваш мис Матисън!...

— Не съм я наградил. Поисках разрешение... — Ашър млъкна, почервенял от яд. — Какво изобщо ти влиза в работата?...

— Работата ми е да отведа мис Матисън при баща ѝ.

— Започвам да мисля, че това не е единствената ти задача.

— Връщайте се в лагера — изкомандва Тайнън — Крис, веднага!

Тя се подчини и ги остави насаме. Малко по-късно дойде Ашър и й се ухили доволно.

— Понякога подчинените си забравят мястото и човек трябва да им го напомня.

Тази вечер Тайнън не се прибра, а на сутринта мълчеше и упорито отбягваше Крис.

Идеше й да закреши от възмущение заради тайнствеността на цялото това отвлечение. Имаше толкова неясни неща!

Защо баща й е настоял да минат през мъгливата гора? Каква би могла да бъде причината? Не може да не се е досещал, че Хю Ланиър ще ги чака в засада. Защо е наел този господин, който не го бива, ни да кладе огън, ни да се справи с условията в гората? Защо Тайнън в един момент я тласка в ръцете на Ашър, а в следващия се държи като ревнив любовник?

На другия ден Тай им даде почивка. Крис се зае да му помага за багажа и няколко пъти се опита да го заговори, но на всичките й въпроси той отговаряше едностранно.

— Какво става с теб? — изсъска по едно време тя. — От снощи не си ми продумал. Да не би да ми се сърдиш заради Ашър?

— Вашите отношения не ме засягат — лаконично заяви той, докато разседлаваше конете. — Аз съм само водач. Нищо друго.

— Обаче именно ти постоянно ни намираш обща работа! Все: „Прескот вземи мис Матисън и идете за дърва“, „Мис Матисън, защо не наловите малко риба за обяд? Прескот ще се радва да ви придружи“... Е, ако аз реша да го целуна, нима всъщност не изпълнявам твоята цел?

— Нямам никакви подобни цели. Между другото, защо не седнеш някъде? Защо постоянно се навърташ край мен? Човек не може да има и миг спокойствие...

Очите й се наляха със сълзи. Тя едва не се затича към огъня. Тайнън извика след нея, но Крис не се обърна.

Докато вечеряха, й се стори, че Тайнън прави опит да срещне погледа й, но тя не вдигна глава. Малко по-късно го чу да се отдалечава от лагера.

Крис извади от торбата си бележник, писалка и мастило и уведоми Ашър, че ще се разходи и ще пише в дневника си, после пое в посока, обратна на тази, накъдето се бе отправил Тайнън.

Отдалечи се повече отколкото възнамеряваше. Гневът му истински я бе засегнал и огорчил. Въпросът, какво върши в момента и как ще живее живота си ставаше все по-неотложен.

Странно какво неудържимо влечение изпитва към Тайнън. Никога дотогава не се бе излагала така заради мъж. Крис, крайно време е да се стегнеш! — скастри се наум.

Мина време и светлината започна да гасне. Крис приседна на един пън до пътеката, за да попълни дневника си. Може би, ако всички незначителни подробности от това мистериозно пътуване се подредят една до друга, отговорите сами ще дойдат. Писалката ѝ бягаше по листа, думите се нижеха и Крис не усети, как отлитат минутите. Изля душата си на хартията. Разказа както за мъжа, който бе толкова мил с нея. Така и за другия, който сякаш мечтаеше тя да пропадне вдън земя.

Беше се сгушила под преплетените клони на дървета, обгърнат от плътен слой мъх и наподобяващи навес, и в първия момент не усети ледените капки. За миг въздухът захладна и от небето рухна пороен дъжд. Тя скочи да си събере нещата и изпусна писалката. Наведе се да опипа в шумата, но почвата под краката ѝ поддаде и Крис полетя надолу по склона. Успя да сграбчи някакъв корен и остана да виси на него. Едрите капки проникваха до мозъка на костите ѝ, ръцете ѝ отмаляваха, не можеше да види нищо, нито небе, нито земя.

— Тайнън! — простена шепнешком. Дъждът поглъщаше и заглушаваше гласа ѝ. — Тайнън! — изкрещя с все сила.

Пръстите ѝ започнаха да се хлъзгат. Тя си наложи да запази присъствие на духа. Опита се да мисли трезво. Само да може да погледне, какво е разстоянието до земята... Нищо чудно да е по-малко от педя. Извъртя се, за да надзърне под себе си, но надигащата се мъгла скриваше всичко. Едната ѝ ръка изтръпна и се отпусна надолу. Крис напрегна мускулите си, залюля се и след неколкominутна борба успя да се хване отново. Усещаше как кожата на дланите ѝ се свлича. Изви тяло и размаха крака, за да се закачи за коренището, но не ѝ достигнаха никакви си десетина сантиметра.

— Ах, защо всички жени от рода Монтгомъри са толкова ниски! — изпъшка ядосано.

Изведнъж затаи дъх, защото ѝ се стори, че чува някакъв шум.

— Тайнън! Тайнън! Тайнън!

Последният ѝ вик още не беше замрял и Тайнън вече ѝ подаваше ръка. Издърпа я нагоре, а тя се вкопчи в него като животинче в майка си, склочи ръце около врата му и зарови лице в гърдите му. Тайнън заслиза внимателно по склона. Дори и когато стигнаха до равното, Крис продължи да се впира в него с все сила.

— Хайде, слез — каза тихо той, хвана я през кръста и я отпусна на земята.

Крис усети, че краката ѝ се подкосяват. Цялата трепереше.

— Седни тук да си починеш — Тайнън посочи една издадена напред скала и Крис се сгуши под нея на завет от безмилостния дъжд.

Вдигна очи към Тайнън. Беше целият в кал, косата му бе разрошена, сплъстена и мокра, дрехите му бяха залепнали по тялото, зад гърба му се изливаше стихийният порой, но Крис бе невероятно щастлива, че е до него в тоя миг. Никога не бе изпитвала такава радост да види някого. Някак съвсем естествено ръцете ѝ се протегнаха към него. Той дойде по-близо и я притисна тъй силно, че ребрата ѝ изпукаха.

— Знаех, че ще вали. Отидох да приготвя палатките. Мислех, че щом видиш дъжда, ще имаш достатъчно разум да се върнеш обратно. Господи, Крис, ти ще ме съсипеш! Открих те абсолютно случайно!...

Тя беше толкова развълнувана от това, че всичко бе свършило благополучно, че той отново е до нея, че може да го докосне... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Знаех, че ще ме намериш — устните ѝ обсипаха с целувки врата му. — Сигурна бях още от мига, в който усетих, че почвата се изплъзва под краката ми. Дори не разбрах кога точно заваля. О, Тай...

Той откопчи ръцете ѝ, стисна ги в шепата си и я погледна в очите.

— Моля те, спри. Остави ме на мира. Престани да вървиш след мен, да ме докосваш по най-малкия повод, да се грижиш за мен, да ми мажеш гърба с мехлеми, да ми превързваш раните и да плачеш, когато съм ти ядосан. Не прави нищо. Моля ти се! Недей!

— Но Тай, разбери, за мен няма значение, че си бил в затвора! Може би смяташ, че аз съм от друга класа, но това изобщо не е така. Тай... струва ми се, че вече съм влюбена...

Той запуши устата ѝ.

— Не го казвай. Дори не си го помисляй. Познаваме се само от няколко дни, след още няколко ще се разделим и повече никога няма да се видим.

— Дните не са важни. Знаеш ли колко мъже са искали да се оженят за мен? Получавам предложения по пощата. Като ходя на вечери, поне трима кандидати се изреждат още докато поднасят ордьовъра. Но никога, никой не ме е привличал. А ти, Тайнън, ти си мъжът, който желая!...

Изражението на лицето му се смени няколко пъти. За секунда той се наведе напред, сякаш за да я целуне. Но в следващия миг вече беше под дъжда, с гръб към нея.

— Не разбираш ли, че не мога! Аз не мога да те обичам! Не мога, не мога... Така че ставай! Връщаме се обратно. И ти повече никога няма да се приближаваш до мен!

Той я сграбчи за ръката и я издърпа нагоре по склона. Когато стъпиха на пътеката, тръгна напред и изобщо не я погледна. Край огъня имаше две палатки, а встрани от тях още една — неговата. Като стигнаха до лагера. Тайнън скръсти ръце пред гърдите си мълчешком ѝ посочи нейната палатка и Крис бързо се скри вътре.

Преобличането ѝ отне почти цял час, тъй като сълзите замъгляваха очите ѝ. Те не секнаха през цялата нощ. Как можа да се случи точно това? С единствения мъж, когото някога е обичала.

Утрото най-после дойде. Лицето ѝ беше червено и подпухнало, главата ѝ пулсираше. По едно време Тайнън дойде да ѝ каже, че ще останат в палатките, докато превали, и Крис не намери сили дори да го погледне, само кимна, свела очи.

Към обяд се чувстваше напълно изтощена от безкрайните часове, прекарани в размисъл и сълзи. Но решението ѝ вече се избистряше.

Тя направи малък огън под навеса на палатката и затопли супата, останала от предишната вечер. После се наметна с мушамата, пое дълбоко дъх и излезе навън. Дъждът се лееше като из ведро и съскаше върху нажежения чайник.

Тайнън се беше излегнал в палатката с глава на седлото и четеше книга.

— Нося ти малко супа — тихо рече Крис.

Той се надигна и взе чайника от ръцете ѝ.

— Мога ли да седна?

— Мисля, че няма какво... — той спря, изгледа я съсредоточено и добави: — Всъщност защо не, седни.

— Цяла нощ мислих за това, което ми каза — тя въздъхна. Нямаше смисъл да увърта. Колкото по-бързо го изрече, толкова по-добре. — Така че реших. Но първо искам да ти благодаря, че ми го каза, защото съм сигурна, че не би го казал на всеки — тя сведе очи, за да избегне смаяния му поглед. — Мисля, че в случай като този най-добре е да се говори направо. Аз знам съвсем малко за любовта, тъй като никога не съм я изпитвала. Но неизвестно как и защо, се влюбих в теб и единственото, което желая, е да прекарам живота си с теб. Сега вече се досещам за твоята тайна и не искам да ти прозвучи несериозно — защото аз разсъждавах цяла нощ — за мен тя изобщо не е толкова важна. Никога не съм била с мъж, така че това няма да ми липсва, а колкото до децата, имам приятели в Ню Йорк и винаги можем да си осиновим някое сираче.

Крис млъкна. Тайнън се бе превил на две и се гърчеше. Тя изтръпна. Да не би пък да има и епилепсия?

— Тайнън! — тя се надвеси над него. Господи, той се смее!

Озадачена Крис приседна на пети. Тайнън най-после успя да си поеме въздух и избухна в неподправен, гръмогласен смях.

— Някое сираче!... Не знам какво губя!... — при всяка дума той се тресеше все повече и повече.

Крис стисна зъби.

— Изключително се радвам, че ви доставих такава радост, мистър Тайнън — заяви с леден глас. — Можем ли да считаме, че този разговор не се е състоял? — тя се изправи и тръгна навън.

Тайнън улови края на роклята ѝ. Все още не можеше да си поеме дъх от смях.

— Крис, не се сърди, просто аз...

Той се задави от нов пристъп и тя се замисли как така я е прихванало да се влюби в този шут. Щеше ѝ се земята да се отвори и да я погълне вовеки веков.

— Влез, че ще се намокриш — каза той, като полагаше неимоверни усилия да се овладее, но ъгълчетата на устните му продължаваха да потрепват.

— Благодаря, няма нужда. Пусни ме, искам да си отида в палатката. Не смятам, че с теб имаме какво повече да си кажем.

Той стисна зъби, за да спре конвулсиите на лицето си, хвана я през кръста и я вкара обратно вътре. После я придърпа в скута си. Тя стоеше неподвижна като статуя.

— Крис — започна, когато най-накрая се успокои, — докато съм жив, ще помня това... хм... доста необикновено предложение. Никога не съм чувал подобно нещо. Наистина е изключително благородно от твоя страна.

— Сега мога ли да тръгна?

— Не, първо ще ме изслушаш. Като ти споменах, че не мога да те обичам, нямах предвид... — той преглътна. Крис още повече се скова. — Нямах предвид някакъв физически недъг. Искан да кажа, че съществуват други причини, поради които не мога да те докосна.

— Но доста често правиш точно това — процеди тя през зъби.

— Понякога не мога да се сдържа, признавам. Но мисълта ми е, че не мога да се любя с теб. Ето това не мога да направя...

— Защото не ме харесваш! Ако бях като Елзи, слугинята на Ланиър, нямаше да имаш никакъв проблем, нали?

— По дяволите!

— Мислех си, че мъжете винаги искат. Така твърдеше майка ми. През целия си живот все се мъча да се отърва от мъжете и сега се предлагам на един, но той представите си, не можел. Ако причината не е в теб и не е в мен, то къде е тогава?

— О, Крис, ще ме подлудиш. В затвора беше по-лесно. Защо се захвана с мен, а не с Прескот?

Крис понечи да се изправи, но ръцете му отново я задържаха.

— Уверявам те, повече няма да те безпокоя — започна тя и в този момент лицето му се приближи до шията ѝ. Крис ясно долавяше топлия му дъх върху кожата си.

— Винаги ще ме вълнуваш. Винаги, разбираш ли? — зашепна той. Не мога да спя спокойно, когато си край мен. Не мога да понасям да те гледам с Прескот. Желая те повече от всичко друго на света. Желая те от мига, в който те видях и те прегърнах. През първите няколко дни изобщо не бях на себе си. Непоносимо ми е да спра да мисля за теб. Усещам близостта ти постоянно. Страх ме е от самия

себе си. Страх ме е, че няма да издържа, ще те метна на коня си и ще те отвлека. Този път наистина.

— Но когато ти предлагам да бъда твоя, ти избухваш в смях. Откакто те срещнах, постоянно ми крещиш да се махам. Вече нищо не разбирам. Ти нямаш физически недъг, така ли?

— Ако не беше толкова невинна, дори и сега щеше да се увериш в това. Устните му започнаха да си играят с ухото ѝ и Крис усети как се разтопява. — Ако ние с теб се любим — каза той и продължи да целува врата ѝ, — аз ще...

— Да? — като насън попита тя.

— Ако ние с теб се любим, баща ти ще ме изпрати обратно в затвора.

— О... — Крис бе отметнала глава назад и почти нищо не чуваше. Съзнанието ѝ беше много, много далеч. Изведнъж тя подскочи. — Какво ще направи баща ми?

— Ще ме изпрати в затвора. Крис, чуй ме! Господ ми е свидетел, че не исках да ти казвам това. Сторих всичко възможно да избягна този разговор...

Тя се дръпна и седна до него.

— Искам да чуя всичко отначало.

Тайнън въздъхна, опря се на лакът и впери поглед в нея.

— Излежахвах доживотна присъда, но баща ти ме измъкна, за да те върна вкъщи. Права си, той има достатъчно пари и власт да постигне всичко, каквото пожелае. Измъкна ме, но документите са у него. Постави ми условието, че ако те докосна, заминавам обратно в затвора.

— Ще видим тая работа. Баща ми цял живот се опитва да ме командва, но това твърде рядко му се удава. Като се върнем, ще му обясним, че няма право да постъпи с нас по този начин и всичко ще бъде наред.

Тайнън пое ръцете ѝ в своите.

— Но, Крис, погледни истината в очите! Той е напълно прав. Кой баща би желал единствената му дъщеря да си избере за съпруг човек като мен? Аз дори не съм наясно, как да се държа с теб. Не знам как се живее в имение като вашето, дори не знам как бих могъл да стоя дълго време на едно място. От мен съпруг не става и баща ти е разбрал това съвсем навреме — още преди да се запознае с мен. Искаше да е

сигурен, че на дъщеря му няма да ѝ се случи нищо, защото и двамата с него знаем, че не съм подходящ жених. Разбираш ли?

— Не — отвърна тя, без да откъсва очи от него, — аз те обичам и...

— Не, не ме обичаш. Просто години наред си била отдадена на работата си и не си имала време за мъже, а сега си решила, че остаряваш, че ти е време да се задомиш и тогава не щеш ли, срещаш мен.

— А защо не съм избрала Прескот?

Тайнън се облегна назад, намигна ѝ и на устните му пропълзля дяволита усмивка.

— По-хубав съм.

Крис се изправи и рече:

— Мисля, че си прав. Наистина съм се заблудила в чувствата си.

Тайнън също стана, хвана я за раменете и се взря в очите ѝ.

— Не се сърди, Крис. При други обстоятелства с удоволствие щях да те придърпам в леглото си, но не искам да се връщам в оня ад, нито пък искам да бъда нечестен с теб. Ти заслужаваш по-добър мъж от мен. Дано някой ден ме разбереш.

— Струва ми се, че те разбирам много по-добре отколкото си мислиш — заяви хладно тя. — Извини ме за нахалството, извини ме, че те преследвах, след като изрично ме помоли да не го правя, извини ме и задето ти се предложих по този начин. В бъдеще ще внимавам и няма да ти давам основания да се страхуваш, че ще се озовеш отново в затвора. Нали това желаеш да чуеш? Мога ли вече да тръгвам?

— Ти си ми ядосана. Не исках да...

— Ядосана съм на себе си и се чувствам невероятно неловко. Никога не съм се държала по този начин и уверявам те, това никога няма да се повтори. С мен повече няма да имате никакви проблеми, мистър Тайнън. Сега, ако не възразявате, бих желала да отида да си почина.

Той се намръщи.

— Но, Крис, разбира се. Наистина оценявам твоя жест, искам да кажа, след като си помислила, че физически не съм способен да...

— Никога няма да узнаем дали е така, нали? — попита Крис и излезе навън.

СЕДМА ГЛАВА

Когато стигнаха до градчето в подножието на гората. Крис вече бе изплакала всичките си сълзи и бе употребила цялата си воля, за да стои настрана от Тайнън. Както и да я заговореше, тя го отминаваше с мълчание.

Скоро Тайнън се отказа от опитите си и отново се превърна в тъмната сянка, каквато беше в началото на прехода.

Крис не търпеше и компанията на Ашър. Изпълняваше задълженията си, отговаряше едносрично на опитите му да завърже разговор и не му обръщаше внимание.

— Мислех си, че пътуването ни ще бъде по-весело — с тъга в гласа сподели един ден той, но Крис не отвърна нищо. Искаше колкото се може по-скоро да се махне от тая гора, където се бе държала като абсолютна глупачка.

Когато влязоха в градчето, утрото още не бе превалило. Улиците бяха пълни с народ, напред-назад сновяха купувачи, каубои, товареха се каруци, тичаха деца... Непознатите, появили се от мъгливата гора, бързо станаха център на вниманието.

Крис за първи път се отърси от унинието и съзнанието ѝ се насочи към нещо по-различно от собствените ѝ тежки мисли. Колкото повече наблюдаваше хората, толкова повече се уверяваше, че всички до един се взират в Тайнън.

Той яздеше отпред, с високо вдигната глава, вперил очи пред себе си, без да поглежда към никого и към нищо. Като минаваха покрай къщата на шерифа, един мъж влезе на бегом вътре, и само след секунда изникна шерифът, посочи Тайнън и каза:

— Внимавай! Не желая неприятности.

Тайнън дори не го удостои с поглед, просто продължи напред, без да забавя ход. Пред кръчмата стоеше предизвикателна на вид жена, която щом съзря Тайнън, хукна презглава по улицата.

Малко по-нататък стигнаха до заведение, с голям надпис „Розовият жарттиер“. Двойната врата се разтвори широко и пред тях

застана висока възрастна жена с яркочервена коса. Цветът в никакъв случай не беше естествен, заключи Крис.

— Тайнън! — извика жената.

Той им даде знак да спрат и отиде при нея. Крис напрегна целия си слух.

— Не трябва да идваш тук. Търсиш си белята.

Крис не чу отговора на Тайнън. Много добре знаеше, че неговият глас има качеството да се разтваря във въздуха.

След като поговори още минута-две с жената, той дръпна поводите на коня и ги поведе към хотела.

— Тази вечер ще останете тук — съобщи.

— А вие? — попита го Крис за първи път от дни наред.

— Тук имам доста приятели. Влизайте и си поискайте стая с вана. — Той се завъртя и изчезна.

Крис се обърна към Ашър.

— Каква е тази работа?

— Ваната ли? Признавам, че и аз вече съм забравил какво е това. Но като се натопите в горещата вода, веднага ще си припомните.

— Защо хората гледаха така Тайнън? Какво искаше да каже онази жена? — продължи с въпросите тя, без изобщо да обръща внимание на опитите му да остроумничи.

— Не ме интересува нищо друго освен една гореща вана, топла храна и меко легло. Никакви загадки не могат да ме трогнат, а нашият водач явно е същинска загадка. Хайде да не губим време.

Крис изведнъж усети, че я засърбят ръцете. Историята трябваше да се разнищи докрай. Естествено, всички се взираат в Тайнън със зяпнали уста, защото знаят, че е бил в затвора. Сега е моментът да научи какво е направил.

— Госпожице? Подпишете се тук — каза администраторът, след като влязоха в хотела.

Тя понечи да напише Кристиана, но внезапно се отказа и се подписа Нола Далас.

Администраторът с отегчение обърна книгата към себе си и в миг се ококори.

— Онази Нола Далас? Дето ходи в Мексико? Крис се усмихна кокетно и едва забележимо кимна.

— Но аз си мислех, че зад този псевдоним се крие мъж...

— Доста хора мислят така.

Тя продължи да му се усмихва. Веднъж тази нейна усмивка бе успяла да убеди един тъмничар да я пусне в килията на осъдените на смърт.

Ашър нервно поясни:

— Ще отседнем само за една нощ. Не разгласявайте, че сме тук.

— Разбира се, сър. Не би ми хрумнало...

Намръщен Ашър я поведе нагоре по стълбите. Крис още веднъж се усмихна през рамо на служителя.

— Според мен не трябваше да се представяте с това име. Баща ви се тревожеше, че може да имаме проблеми с Ланиър, нищо, че статията ви не е видяла бял свят.

Крис дари и него с лъчезарна усмивка.

— Просто ми беше интересно дали хората в това далечно градче са чували за мен.

— Е, разбира се, няма нищо страшно. Сега си починете добре.

Крис влезе в стаята и се изправи пред огледалото.

— Не е чак толкова зле — рече на глас. — Ваната и гребенът ще свършат останалото. Като кажеш на хората кой си и ако те си мислят, че те познават, ще се надпреварват да ти разкрият нещата, които се стремиш да узнаеш.

Тя се изкъпа и даде още малко време на администратора да разпространи слуха, после се облече и излезе. Още докато слизаше по стълбите към фоайето, забеляза извърнатите глави и насочените погледи. Знаеше, че като подмине, хората ще започнат да се смущават и да се питат един друг:

„Тя ли е? Сигурни ли сте?“

Усмихна се вътрешно и излезе на обляната от слънце улица. Най-добрите места за клюки естествено са магазините за женска мода. Тя уверено се отправи натам.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита продавачът, но преди Крис да успее да отговори, в малкото магазинче настъпи истинско стълпотворение. Дамите прииждаха по две, по три, скупчваха

се една до друга и се озъртаха трескаво. Крис застана в ъгъла и започна да пробва шапките.

— Изобщо не можеш да познаеш кой е пристигнал днес — обади се на висок глас една от госпожите и стрелна с очи Крис. — Аз естествено не вярвах, но Джими се закле, че била самата тя — Нола Далас. Преди малко си наела стая в хотела.

— Нали се сещаш, репортерката, дето се промъкна в лудницата, за да напише очерк? — намеси се друга.

— И после предупреди благопристойните жени да не се движат сами по тъмно...

— Да, а в Мексико едва не я убиха, задето така подреди правителството...

Последва продължителна пауза. Крис знаеше, че очакват тя да направи следващата стъпка. Сякаш изобщо нямаше представа за какво се е говорило досега, тя се огледа невъзмутимо с поредната шапка на глава, после я свали и тръгна към вратата. С ръка върху дръжката се извърна към дамите, които я поглъщаха с очи и рече тихо:

— Аз съм Нола Далас.

Любопитството се отприщи. В следващия миг Крис се озова в центъра на магазина, заобиколена от жадни за подробности млади и по-възрастни госпожи. Въпросите валяха един след друг.

— Наистина ли вие написяхте онази поредица за разводите? Възможно ли е всичко това да е истина?

— Ама вярно ли е, че сте прекарвали цели три дни в затвора?

— Как събрахте смелост да изобличите ония политици? Не ви ли беше поне мъничко страх?

Крис се опита да отговори на всички едновременно. Най-после чу това, за което бе дошла.

— Не е наша работа, разбира се, но ние сме длъжни да ви предупредим за вашите спътници — намеси се една свръх почтена дама и вирна нос.

Тълпата затаи дъх.

— О... — възкликна напълно искрено Крис. — Те са толкова приятни господа.

— Единия! — може би, но Тайнън...

Дамите се спогледаха и млъкнаха. Крис скромно поклати глава.

— За съжаление аз почти нищо не знам за него. Жените се впуснаха да й обясняват каквото знаят, но то се оказва твърде малко. Арестували Тайнън за убийство, същия следобед го осъдили на смърт, трябвало да бъде обесен още през нощта.

— Доста бързичко са действали — заключи Крис.

— Всичко бе ясно като бял ден. Той го беше направил.

— И все пак не е увиснал на въжето, а е отишъл в затвора... — обади се Крис.

Настъпи кратка пауза. Една жените започна:

— Вечерта някои от мъжете решиха, че няма какво да чакат вечерта и... Не че вярвам на тия слухове, но...

Друга се наведе заговорнически и продължи:

— Онези, нали разбирате, дето...

— Елън и Лиза се опитват да кажат, че проститутките се събраха, въоръжени с пушки, и застанаха на стража пред килията на мистър Тайнън, докато дойде щатският съдия.

— Те също и издействаха повторен процес, на който бе обявено, че всъщност доказателствата не са чак толкова неопровержими и че не е съвсем сигурно, кой точно е стрелял. Така че вместо обесване съдията определи доживотна присъда.

Крис преглътна и зададе следващия си въпрос:

— Коя е червенокосата?

Жените като по команда се изпъчиха, за да демонстрират своята непорочност.

— Ами една от ония. Като е в града, Тайнън при нея отсяда.

— Понякога той може да бъде много добър... — осмели се да го защити едно момиче, но жената до него се облещи смаяно и възмутено поклати тава.

— Днешните млади просто нямат разум. Тайнън е нехранимайко и нищо друго, хойка насам-натам, завърта главите на момичетата, разбива им сърцата и изчезва. Вие, мис Далас, по-хубаво стойте настрана от него.

Крис тръгна към вратата.

— Нямам думи да ви благодаря за това, което ми разказахте, а сега трябва да се заема с проучването на въпроса. Нали така? — тя бавно ги изгледа една по една и се усмихна. — Винаги съм умирала от

любопитство да разбере какво представлява публичен дом отвътре. А вие?

В първия момент дамите бяха твърде зашеметени, за да реагират. Все пак те смятаха Крис за близък човек. Бяха чели статиите и очерците ѝ години наред. Чувстваха я едва ли не като приятелка.

— Да — въздъхна искрено една жена и всички се засмяха.

— Тогава стискайте ми палци! — викна на излизане Крис и пое към заведението на червенокосата. Изпратиха я приглушени възклицания за смелостта ѝ.

В „Розовият жарттиер“ имаше само двама каубои, които апатично играеха карти. Едрият барман метеше пода, препасан с престилка.

— Търся една висока червенокоса жена — каза Крис. — Тук ли е?

— Тц, заета е.

— Джоу — чу се женски глас и Крис вдигна очи. На стълбите стоеше именно въпросната жена. — Тази госпожица е Нола Далас, репортерката, дето веднъж се появила на сцената заедно с танцьорките. Помниш ли?

Каубоите и бармана се спогледаха озадачено и после се втренчиха в Крис.

— Хайде, ела — покани я червенокосата и Крис тръгна нагоре.

От просторния салон влязоха в елегантна стая с изискана мебелировка, макар и може би в твърде крещящи цветове.

— Аз съм Ред — представи се жената и посочи дивана. — Заповядай. Нещо за пиене? Чай обаче нямам.

— Ред? — попита Крис.

— Заради косата. Всички тъй или иначе ми викат Ред, та вече отказах да настоявам да ми казват другояче. Така, с какво мога да ти помогна?

Крис извади от чантата си молив и бележник и си придаде делови вид.

— Струва ми се, че познавате мистър Тайнън. Имате ли някаква представа къде се намира в момента?

Ред се изсмя.

— Доколкото знам, в момента е във ваната с три от най-добрите ми момичета.

Крис така се смути, че пусна молива, за да прикрие пламналото си лице.

Ред седна на другия край на дивана.

— О, милата! Колко време бяхте заедно?

— Само няколко дни — промълви Крис тихо, без да вдига глава.

— И вече си влюбена?...

— Ами май да — измърмори Крис, понечи да продължи, но скочи на крака и започна развълнувано да жестикулира. — Този мъж ще ме подлуди. Не ми излиза от ума... Мислех, че вие ще ми кажете нещо повече за него. Явно го познавате добре.

— Донякъде аз го отгледах. Виж, миличка, всеки Божи ден някоя жена се влюбва в Тайнън. Страшно е хубав, а и с тоя глас... Но едно ще ти кажа, той не се занимава с момичета като теб.

— Точно това ми заяви и той. О, мис Ред! — Крис рухна на дивана. — Никога не съм била влюбена, дори и сега не мога да го твърдя със сигурност, но този мъж има невероятна притегателна сила. Искам да науча всичко за него!

— Тайнън заслужава много повече от това, което му е отредила съдбата. Добро момче е, но в живота е срещал само зло. Ако ти разкажа миналото му, ще ми отговориш ли на въпроса как се е измъкнал от затвора?

— Баща ми го е отървал. Чували ли сте за Делбърт и Матисън?

— Толкова често, колкото чувам ругатни. Тайнън не може да има вземане-даване с такъв като него. Този човек е способен да го одере жив.

— Той ми е баща — поясни Крис и махна с ръка, за да спре извиненията. — Познавам го по-добре от всеки друг. Неизвестно защо е изкарал Тайнън от затвора, за да ме върне той насила вкъщи. Според Тайнън причината е, че познава мъгливата гора, но аз си мисля, че това не е всичко — Крис наведе глава. — Никога не съм срещала мъж като него. Много го харесвам. И... страхувам се, че... че му се хвърлих на шията. А уговорката с баща ми била, че ако ме пипне с пръст, ще бъде изпратен обратно в затвора.

— Казах ти, Тайнън никога не се забърква с невинни момичета. Веднъж го направи и едва не увисна на въжето. Сега щеше да е мъртъв, ако не се бяхме намесили ние...

Крис я погледна въпросително. Ред беше по-стара, от колкото ѝ се бе сторило в началото, но кожата ѝ беше гладка и добре поддържана. Изправи се и наля още вода в уискито.

— Обикновено не пия толкоз рано, но страшно се развълнувах. Мислех, че повече никога няма да видя Тай. Наистина го познавам много добре. Аз съм една от четирите жени, които са му били като майки.

Тя седна срещу Крис, кръстоса крака и я погледна над чашата.

— На него хич няма да му се хареса, че ти разправам тия работи, ама твоите статии много ги обичам и искам да ти помогна. Преди двадесет и девет години, току-що се бях захванала с тоз бизнес, бях още почти дете, един миньор домъкна при нас новородено бебе и ни го остави ние да се грижим за него. Тоя, миньорът, беше гаден, колкото си искаш... Никой не го понасяше. Та той донесе бебето, дори не го беше измил, беше цялото в кръв и кал, изнемощяло от глад. Ние се развъртяхме, намерихме жена да го кърми и докато живя при нас, се грижехме за него като истински майки.

— А как го е намерил гоя миньор?

— Сума време не щя да каже, ама като му дадохме да пие уиски на корем, се раздрънка. Както си вървял из гората, срещнал някаква бременна жена, която се скитала обезумяла. Родила пред очите му, сам-сама. Той за нищо на света не би помогнал на никого. Та тя прошепнала единствено: „Тайнън“ и умряла. Странното е, че онзи тип не си продължил по пътя, явно още тогава си е направил сметката да докопа нещо... Ние помогнахме с всичко каквото можахме. Но публичният дом не е място да се гледат бебета. Всички момичета го обожаваха и май доста го поразглезихме. Имахме и доста проблеми. Като навърши две години, му купихме костюмче и го заведохме в неделното училище. Дамите като скочиха... Сума време не вярвах, че Тай не е на някоя от нас... Стоя при мен, докато навърши шест години. Обичах го до лудост. Беше единственото ми близко същество на тоя свят.

— Какво стана тогава? Ред въздъхна тъжно.

— Един ден пристигна миньорът с адвокат. Каза, че по закон Тайнън бил негов и го отведе със себе си. След туй отишъл в някакъв град, качил го на една маса и го продал на търг.

Крис замръзна. Господи, как е възможно това да се случи именно с Тайнън! Тя преглътна и попита:

— И кой го купил?

— Някакъв фермер от изток. В продължение на дванадесет години нямах никаква вест от него. А тогава той вече беше мъж, какъвто го виждаш сега — строен, силен и неустоим. Накарах го да ми разкаже, какво е правил при фермера. Оказа се, че твърде скоро бил избягал. Фермерът смятал да го ползва като работно добиче... Така че той заживял сам още като съвсем малък. Пътувал насам-натам, вършил какво ли не, на няколко пъти се забъркал в ужасни каши, научил се да стреля, и то много добре. В един момент яката я загазил, но се променил. Не знам как точно, сигурно, защото един негов приятел го обесили за кражба и това може би го е стреснало. Та се поправил, ама пък толкоз пъти се отървавал на косъм... — Ред затвори очи, отпи от чашата и продължи: — Захващал се с всякакви задачи, които другите отказвали или от които се страхували. Помагал на закона, прониквал в свърталищата на престъпниците и ги обезвреждал. Но понеже след него неминуемо оставали трупове, рано или късно порядъчните хора го подканвали да напусне града им.

— Но как е възможно? — възкликна с възмущение Крис.

— Мила моя, още не сме стигнали до най-ужасната несправедливост. Вече ти казах, че Тайнън не се навърташе около свестни момичета. Но това тях хич не ги спираше. Той ги привличаше тъкмо защото ги пренебрегваше. Веднъж една взе да му се усуква, не му даваше мира и той вече беше на границата да не издържи. Един ден тя дойде тук обляна в сълзи. Той никога не е устоявал на женски сълзи. Прегърна я, и в следващия момент се метна на коня, зареждайки пушката си. Момичето му казало, че някакъв едър скотовъдец тормозел баща ѝ — Ред бавно надигна чашата и вдигна рамене. — Рекох му да не ходи в никакъв случай да не се меси, но той хич и не щя да чуе. След това там се разразила схватка, синът на скотовъдеца паднал застрелян, а Тай бе тикнат в затвора.

— Тогава ли го спасихте?

— Чула си вече, а? Да, така стана. Отървахме го. Не го е убил той, тя го е направила, а Тайнън беше готов отиде на бесилото, но не и да я издаде. Тя май е ходила с момчето и използвала Тайнън, за да го ядоса. И въпреки че разбра това, Тай пак не я издаде. По едно време си

мислех, че му е все едно дали ще умре. Често хич не му пука за самия него.

— На мен ми каза, че не е достоен за моята любов — тихо рече

Крис. — Заслужавала съм много повече.

— Туй е пълна лъжа, момичето ми. От него по-свестен няма! Можеш да ми вярваш.

Крис тъжно поклати глава и после се усмихна.

— И аз така смятам. Дали не мога да го изкуся по някакъв начин, за да получа каквото желая?

— А ти какво желаеш?

— Тайнън — него и нищо друго! С цялото си сърце и душа.

Ред взря в нея продължително.

— Знаеш ли, може пък да му е нужна именно жена като теб — тя млъкна, наклони глава и присви очи. — Имам чувството, че те познавам от години. Но те предупреждавам, че ако гледаш на него като на материал за статия и възнамеряваш да го зарежеш, след като си свършиш работата, аз ще...

Изведнъж Крис се разсмя.

— Ама че ситуация! Обикновено бащата говори по-мъжки с бъдещия зет, а сега...

Червенокосата също се усмихна и кимна.

— То и аз съм една майка...

— О, според мен сте се справили отлично. Резултатът е невероятен. Трудността с Тай е в това, че той не ме харесва. Поне не така, както го харесвам аз. Как бих могла да се преборя със заплахата от затвор и със спомена за предишното уж добро момиче. А и честно казано — Крис наведе глава, — сигурна съм, че той харесва съвсем друг тип жени.

Ред не успя да отвърне, защото отвън някой попита:

— Спиш ли?

Нямаше съмнение на кого принадлежи този плътен глас, който тутакси накара Крис да настръхне от вълнение.

— Ей сегичка, Тай — Ред хвана Крис за ръката и я поведе към малката стаичка, отделена само със завеса. Тука идват мъжете, дето обичат да гледат — поясни тя. Ти сега ще стоиш и ще слушаш. Аз ще се опитам да разбера дали Тайнън те харесва. Готова ли си?

Крис понечи да зададе цял куп въпроси, но се сдържа и само кимна притеснено. Ред ѝ посочи креслото, докосна с показалец устните си и излезе.

— Идвам, миличък, идвам — изчурулика тя и отиде да отвори вратата.

ОСМА ГЛАВА

Косата на Тайнън беше мокра и той закопчаваше ризата си в движение.

— Не бързай толкоз — подхвърли Ред, когато той се отправи към дивана. — Искam да хвърля едно око на гърба ти.

— Нищо му няма — заяви Тайнън, но послушно свали ризата.

Ред прокара ръка по набраздената кожа и побутна Тай към светлината, за да го разгледа по-добре.

— Добре е, но ще минат седмици, докато зарасне напълно. Освен това си кожа и кости. Ще трябва да те поохраним.

— Говориш досущ като Крис.

— Онази малката, русата, за която всички разправят, че била Нола Далас?

Тайнън си сипа уиски и се изтегна на дивана.

— Господи, хубаво е, да му се не види! В затвора ти липсва не толкова свободата, колкото ей тия дребни удоволствия — храна, пиене, бели чаршафи — той се ухили дяволито. — Жени... Трябва да плащаш повече на Лиора. Колкото и пари да получава, не може да са достатъчни за...

— Не ми отговори на въпроса. Русокосата Нола Далас ли е?

— Да — рече той, загледан в чашата, после вдигна очи и попита: — Кажи, как я карате? Нещо ново? Бизнесът върви ли? Май имаш повече момичета от обикновено.

— Тайнън, престани да се измъкваш! Какво правиш тук? Как те пуснаха от затвора? Избяга ли?

Той й се усмихна.

— Може да се каже, че вече съм почти свободен.

— Как така почти?

— Ами има една руса сладурана, дето е на път да ме върне обратно там.

— В какъв смисъл?

— Е, не се прави на ни лук яла, ни лук мирисала. Дори и преди малко момичетата намериха време да изключокарстват, че в града е пристигнала самата Нола Далас. Наистина ли е толкова прочута? Искам да кажа, баща ѝ ми даде да прочета един куп статии от нея и за нея, но не очаквах, че е известна дори тук...

— Миличък, та тя е постигнала всичко, за което една жена мечтае. Тя е смела, сърцата, непримирима, хитра, честна, състрадателна и е успяла в една мъжка професия.

— По-добре отколкото аз самият...

— Кажи за затвора.

— Стариат Дикърсън имаше приятели там. Явно беше решил, че щом съм отървал въжето, ще ми види сметката другояче.

Ред протегна ръка и докосна бузата му, а Тайнън притисна устни към дланта ѝ.

— Толкова се радвам, че най-после всичко свърши!

— Ще свърши само ако стоя настрана от русата дъщеричка на Дел Матисън. И трябва да ти кажа, че хич не е лесно.

— Харесва ти, а?

— Как няма да ми харесва? Пък и тя постоянно върви след мен. Можеш ли да си представиш, че първия път я зърнах гола-голеничка?...

Ред се облегна назад.

— Сериозно? Не съм допускала, че знаменитост като Нола Далас е способна да преследва мъж.

— И все пак така беше. Дори каза, че иска да сподели живота си с мен.

— Това много ли е страшно? Дом, симпатична съпруга, дечица... Тайнън се изправи и си наля още.

— Моля ти се, не почвай пак. Дори ако някой ден се ожения, в никакъв случай няма да е за нея. Документите за освобождаването ми са в баща ѝ. Завеждам я при него здрава и читава, заминавам си и съм вече съвсем свободен. Ако я пипна с пръст, отново ми надяват оковите и ме почват с камшика. Да не говорим, че са намесени и пари.

— Награда?

— Сещаш ли се за онова конте, дето яздеше след мене? Той е изискан господин, с родословно дърво и блестящо бъдеще и Матисън

си го е харесал за зет. Ако тя се влюби в него, получавам десет хиляди. Ама тя естествено взе, че си падна по мен!

— Доста завързана история.

— Казах ти, вината не е моя. Мине не мине, тя цъфне пак пред мен. Е, и аз съм човек пък...

— Знам, знам... А не ти ли хрумна, че може наистина да те харесва?

— Тя? Кристиана Монтгомъри Матисън! Нола Далас! — ехидно възкликна той. — На нея й трябва само някоя авантюрка, преди да се прибере в малкото си замъче при татко. А аз да прекарам остатъка от живота си в затвора? Не, благодаря. Дръж ме настрана от добрите момиченца. Предпочитам Лиора и приятелките й.

— О, Тай! — Ред се приближи, прегърна го и зарови ръце в косата му. — Какво смяташ да правиш с тоя твой живот?

— Едно е сигурно. Няма да попадна повече в затвора. Решил съм с десетте хиляди да купя земя...

— А сигурен ли си, че ще успееш да ги спечелиш?

Тай отиде до прозореца и погледна надолу.

— Признавам, изобщо няма да е лесно. Как Матисън не може да намери някой по-свестен? В тоя лигльо няма ни грам живец. И понятие си няма как се спечелва сърцето на една жена.

— За разлика от теб, нали?

— Ти нещо май си ми сърдита. Какво се е случило?

— Тай, скъпи, вече остарявам, а ти си ми най-близкият човек на този свят. Ще ми се да се задомиш, да имаш мила жена и пет деца. Ще ми се да знам, че някъде има дом и в него една малка стаичка за мен, когато реша да се оттегля.

Тай се обърна, сложи ръце на раменете й и я целуна по челото.

— Където и да живея, винаги ще има стаичка за теб. Но разбери, не се виждам с жена и деца.

— Защото никога не си обичал.

— Напротив, само преди час толкова обичах Лиора, че...

— Млъкни, прекрасно разбираш какво имам предвид. Някога да си излизал с момиче на разходка, на пикник, да речем, или да си ходил на танцово увеселение?

— Да ти кажа, звучи ми доста досадно. Ред се втрени в него и тъжно отрони:

— Да, ама не е.

Тайнън отново се загледа през прозореца.

— Знаеш ли, веднъж Крис и Прескот пяха и танцуваха — стори ми се много забавно.

— Ти защо не се включи? Не пееш лошо.

— Ами... — той сви рамене. — Не ми е там мястото. Ей тука няма ли пърколи? Тази вечер съм готов да унищожа цяло прасе.

— Ще го получиш. Наистина ли смяташ да ожениш Нола Далас за оня?

Той се замисли, обърна се с гръб и се втренчи в чашата си.

— Длъжен съм.

— Ама не ти се ще?

— Тя заслужава много повече. Огън момиче е. Гората ѝ допадна и изобщо не се побоя. А и работата не я плаши. Постоянно се разхожда сама, докато Прескот все клечи до огъня. Той се държи с мен като със слуга, а тя винаги се опитва да ми помогне — рече с усмивка. — Е, първият път беше малко по-различно... — той остави чашата уиски. — О, по дяволите, тя не е за мен.

— Защо да не е? Ако баща ѝ знае, че тя те харесва, сигурно няма да те върне в затвора.

— Ами ако не стане така? Тогава какво? Не, за нищо на света няма да рискувам. Освен това тя просто си е въобразила, че ме харесва. Нали разбираш, гората... Аз се справям с всичко... Тя е самотна... Пък и нямам никаква конкуренция.

— Искаш да кажеш, че извън гората вече няма да си ѝ интересен?

— Сто на сто.

— Знаеш ли, аз съм чела толкова много нейни статии... Тя не ми се струва вятърничава. Щом е казала, че те обича, значи наистина е така.

— И колко време ще ме обича?... Моля ти се, не ми говори врели-некипели!

— Защо не вземем да я пробваме?

— В какъв смисъл?

— Чрез Рори Сейърс.

Тайнън помълча известно време.

— Той тук ли е?

— В хотела. Какво ще кажеш да му пуснем твоята Крис?

— Тя не е моя.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Тайнън? — усмихна се Ред.

— Никога не ти се е налагало да се бориш за жена. Не си ли чувал, че на тоя свят има други неща освен леглото? Случвало ли ти се е например да разговаряш повече от пет минути с жена, която не е проститутка? Бас държа, че изобщо не знаеш как да се държиш с жените извън спалнята.

Тайнън я погледна подозрително.

— Накъде биеш, Ред?

— Искам да направя нещо, което няма да ти е особено лесно. Имам чувството, че си почти влюбен в тази Крис. Защо не я поканиш да излезете? Поговори с нея, разпитай я за работата ѝ, за мечтите ѝ, за нея самата... Ще ти е от полза някой ден, когато решиш да си търсиш съпруга.

— А какво ще правя, ако тя продължава да повтаря, че ме обича? Няма да се върна в затвора заради нея или заради когото и да е! И няма да допусна да ми се изплъзнат десетте хилядарки.

— Добре, с един куршум два заека. Измисли някакво занимание за вас тримата. Помогни на този Пресни да я спечели. И двамата можете да се поучите един от друг.

— А какво ще е участието на Сейърс?

— Мисля си, че Рори е много подходящ за твоята Крис. Богат, с положение, притежава обширни земи и е с буйна кръв. Гледай да внушиш на Крис да се омъжи за него. А баща ѝ няма как да не го одобри и ти ще си получиш парите до последния цент.

Тайнън не продума, занесе чашата си при бутилката и отново я напълни.

— Не си ги представям заедно — измърмори намръщено.

— Аз пък си ги представям. Рори е много интересен и жените са луди по него. Ще поканиш на разходка Рори, Крис и избраника на баща ѝ, какъв беше там... Прескот. Ще ги наблюдаваш и ще си мислиш за десетте хиляди долара. Това ще са най-лесните пари в живота ти.

— Не, Крис едва ли ще го хареса. Тя има вкус. Истинска лейди е, разбираш ли? Дори и бельото ѝ е с инициали, ама не огромни и шарени като на Сузи, а едва забележими, лилави на бял фон. Освен това Крис постоянно задава въпроси, изучава хората. Всичко я

интересува. Още в първите пет минути ще ѝ стане ясно колко струва Сейърс.

— Но ти ще бъдеш там, ще предотвратяваш неловките моменти и ще помагаш на Рори, нали така?

— Крис хич не се подвежда лесно. Представи си, досети се, че ме боли гърбът и че краката ми са целите в рани от тия отвратителни нови ботуши... Свърза нещата и схвана, че съм излязъл от затвора... — внезапно Тайнън остави чашата на масата. — Виж, имам много работа. Ще се видим на вечеря.

— Добре, миличък. Хайде да хапнем в хотела и да поканим своята компания. Може пък аз да успея да ти помогна да спечелиш десетте хиляди. Ще изтъкна пред Крис какъв очарователен мъж е избрал баща ѝ за неин годеник. Ако искаш, ще поканим и Рори. Той създава такава весела атмосфера.

— Добре де. Ама Крис няма да го хареса. Рори е фукльо — Тайнън сложи ръка на дръжката. — И тя не е „моята Крис“.

— Твоя е, докато не намериш на кого да я прехвърлиш.

— Защо ми се струва, че ме водят за носа? Хайде, до довечера.

— В хотела, в шест — извика след него Ред.

Докато се обличаше за вечеря, Крис разгледа инициалите на бельото си. Кога ли пък ги е видял? Не стига, че толкова пъти я свари гола, ами и познава бельото ѝ по-добре от самата нея...

Тя погали прекрасната виолетова рокля, която ѝ бе дала Ред, и още веднъж се огледа. Дрехата подчертаваше елегантно тънката ѝ талия и падаше леко и феерично. Крис отново се сети за чутото следобед. Тайнън беше такава странна смесица от решителност и неувереност...

Тя въздъхна за стотен път и излезе от стаята. В подножието на стълбите стояха Ашър и някакъв господин, който щом я видя, пристъпи напред и гръмко се представи като Рори Сейърс. От първия момент Крис прозря що за човек е. Принадлежеше към онзи тип мъже, с които баща ѝ умираше да я запознава през първите осемнадесет години от живота ѝ. Беше красив въпреки острите черти — остър нос, остра брадичка, остър син поглед, със самочувствие колкото за трима, самочувствие, за което Крис отлично знаеше, че се дължи на парите.

Тя се усмихна хладно и пое протегнатата му ръка. Рори и Ашър я поведоха към ресторанта. Вечерята беше пълен провал.

Рори не млъкна нито за миг. Разказа всичко, което се бе случило, докато Тайнън е бил в затвора, непрестанно пускаше дебелашки шеги и се смееше оглушително. Тайнън пък седеше пред огромната чиния с пържоли, нацупен като дете.

— Ти, разбира се, нищо не си чул през последните две години? — избоботи към него Рори. — Доста си бил зает, а? Имал си твърде много работа, нали? Не ти е било до вестници.

Преди Тайнън да отвори уста, Крис енергично се намеси.

— Позволете да възразя, мистър Сейърс. Мистър Тайнън е чел всички мои статии. Може би просто е подбирал какво да чете.

— Мистър Тайнън! — прихна Рори. — Ще си умра от смях!

Крис стисна зъби. Нетърпими бяха самодоволството и ехидните забележки на Сейърс. Тя се изправи с високо вдигната глава.

— Страхувам се, че ще трябва да ме извините. Имам главоболие. Мистър Тайнън, ще ме придружите ли? Бих искала да глътна малко чист въздух. Една кратка разходка ще ми се отрази чудесно.

Рори Сейърс стана и самонадеяно я хвана за ръката.

— Аз ще ви съпровожда, мис Матисън.

Крис се дръпна с цялото високомерие, на което бе способна, и отсече:

— Сър, нямам навика да оставам насаме с мъже, които не познавам достатъчно добре. Мистър Тайнън? Рори занемя от възмущение.

— Мис Матисън, боя се, че нямате представа, с кого си имате работа започна, като недвусмислено подсказа съчувствието си към нейното невежество. — Този човек...

Крис обаче неслучайно беше пропътувала цяла Америка. Умееше да се справя с какви ли не типове погледна хладно Сейърс, и заяви:

— Прекарала съм достатъчно време с мистър Тайнън и знам за него всичко, което ми е необходимо. За мен не подлежи на съмнение обстоятелството, че той има обноси на джентълмен.

Обърна се и срещна усмихнатите очи на Тайнън. Той протегна ръка.

— Дамата има вкус, Рори. Продължете вечерята си, аз ще се погрижа за мис Матисън.

Той поведе Крис навън, но щом излязоха на обляната от лунна светлина улица, я пусна и попита рязко:

— Защо се държа така?

— Защото не мога да понасям такъв тип мъже.

— Аз пък смятах, че точно такъв тип се харесва на жените. Поне на моите познати допадат именно мъже като него.

— Но ти не си срещал жена, която на осемнадесет е избягала от дома си, за да стане репортер, нали?

Той се засмя.

— Така си е. Наистина ли те боли глава? Искаш ли да се прибереш в стаята си?

Крис спря и го погледна в очите.

— Имаш ли нещо против да се разходим, ако обещава да не нахалствам?

— Да нахалстваш ли?

— В смисъл, че няма да ти задавам въпроси и няма да ти досаждам...

Тайнън я изглежда учудено, после изведнъж я придърпа към себе си в мрака. Преди тя да разбере какво става, се озова в прегръдката му.

— Крис, благодаря ти! — зашепна развълнувано той. — Благодаря ти, че направи това! Пистолетите никога няма да ме уплашат, но тия разглезени богаташи... А ти... ти ме накара да се чувствам...

— Победител? — подсказа с усмивка Крис и се опита да го погледне, но той я притискаше толкова плътно до себе си, че тя не можа да мръдне. — Деја ви — прошепна тя, долепила устни до гърдите му.

— Какво?

— Имам чувството, че това вече ми се е случвало, била съм точно в тази ситуация. Случайно да си спомняш и първата ни среща?

— Ммм... а ти как мислиш? Такова запознанство не се забравя. Все пак, Крис, мисля, че трябва да се прибиращ.

Крис жадуваше да остане с него до края на живота си. Ако в тоя миг ѝ беше предложил, щеше да яхне коня си и да го последва накрай света. Ако ще и в мъгливата гора да живеят... Но знаеше, че сега трябва да се подчини. Той не е сигурен какво изпитва към нея, а тя самата твърдо бе обещала да не му досажда.

— Добре — рече тихо, — прибирам се.

Той се отдръпна съвсем бавно, без да я поглежда. Крис колебливо пое към ъгъла, но видя, че оттам се задават Рори и Ашър, подобни на бдителни стражи, решени да прочистят света от всички онези, които според техните представи бяха измет. Тя отстъпи обратно към Тайнън и прошепна бързо:

— Целуни ме!

За частица от секундата той се взря в нея озадачено, после я сграбчи и впи устни в нейните тъй страстно и настойчиво, че тя съвършено забрави първоначалното си намерение. Дланите ѝ обхванаха врата му, стиснаха го с всички сили. Цялото ѝ същество се отдаде на опияняващата целувка.

— Веднага я пусни! — разнесе се басът на Рори, чийто ръце отскубнаха Тайнън от обятията ѝ.

В първия момент Крис дори не намери сили да отвори очи. Облегна се на стената, главата ѝ бе замаяна, сърцето ѝ биеше до пръсване, а на лицето ѝ грееше замечтана усмивка.

— Ще си получиш заслуженото, Тайнън — чу като насън заплашителното ръмжене на Рори.

— За теб съм винаги на разположение — незабавно откликна рязко Тайнън.

Крис неохотно се върна към действителността. Налагаше се да се намеси. Но щом се отдели от стената, усети, че всичките копчета на гърба ѝ са разкопчани. Очите ѝ се разшириха от смайване и тя стисна зъби. После внимателно изправи рамене и предпазливо се обърна към Рори.

— Мистър Сейърс — започна с леден глас, — не ви познавам, а след тази вечер изобщо нямам желание да ви опознавам. Не виждам, кое ви дава право да се месите в моя живот и ще ви помоля да не го правите.

— Крис, не се бъркай — обади се Тайнън. — Ние си имаме стара вражда.

— Ще се бъркам — отсече Крис тъй отривисто, че предницата на роклята ѝ едва не се свлече надолу и тя бързо скръсти ръце пред гърдите си, за да предотврати това. Само да се измъкне от това ужасно положение, хубавичко ще натрие носа на Тайнън. Измежду всички дързости, които мъжете си бяха позволявали спрямо нея, тази беше

най-небивалата. Крис почти се изкушаваше да го остави сам да се справи със Сейърс.

— Мис Матисън — укорително рече Рори, — вашето отношение ме обижда. Няколко пъти съм срещал баща ви и не допускам той да одобри факта, че този мъж ви прегръща в тъмното.

Тайнън направи крачка напред и Крис побърза да застане между двамата, като внимаваше гърбът ѝ все пак да е към Тайнън.

— Този мъж е нает от баща ми да се грижи за мен и той прави точно това. Вие, мистър Сейърс, сте излишният тук. Току-що мистър Тайнън поиска ръката ми и аз с радост приех. Ето защо се надявам, че дори местният грубиян няма да посмее да му отрече правото на първа целувка.

— Грубиян?! Простете, мис Матисън, не предполагах, че дама като вас е способна на такава нелепа постъпка. Та той е престъпник, който... Вие нямате представа с кого си имате работа!

— Много добре ми е известно, че той е бил изпратен в затвора без доказателства за вина — с високо вдигната глава и изправен гръб Крис се приближи до Сейърс. — Известно ми е също, че не познава родителите си, нито е имал парите, които сте имали вие. Но въпреки че е без образование той говори като джентълмен и в свободното си време чете Волтер. Освен това винаги е готов да се притече на помощ. Можете ли да твърдите същото за себе си, мистър Сейърс?

Рори вирна нос и изсумтя.

— Мислех ви за истинска лейди, но съм сгрешил — той хвърли последен поглед към нея и Тайнън и надменно пое обратно по улицата.

Ашър Прескот, който не бе произнесъл и една дума, го сподире по петите.

— Той няма право да говори такива неща за теб! — възмутено възкликна Тайнън и се устреми след тях.

Крис го догони и застана пред него.

— Да не си посмял! — изскърца със зъби. — Какво означава за теб моята чест? Погледни! — Тя му показва голия си гръб.

— Крис, аз...

— От къде на къде ще разкопчаваш роклята ми?

— Ами просто по навик, нали разбираш — той се усмихна. — Дори не съм усетил.

— Навик, така ли? И всеки път като се целуваш, събличаш и дрехите?

— Хм... ами повечето от момичетата, с които съм се целувал, точно това и очакват. А и на теб май не ти беше неприятно...

— Трябваше да оставя Сейърс, да те застреля — тя млъкна ядосано и се зае да закопчава безбройните миниатюрни копченца.

— Той изобщо не може да стреля. Само дрънка. Дай да ти помогна.

Той я обърна с гръб и светкавично закопча роклята.

— Виждам, че имаш богат опит.

— Понякога на човек му се налага да се облече много бързо. Хайде, да се прибираме. Утре ще те изведе на истинска разходка.

— Нищо подобно. Утре тръгваме. Наистина Тайнън, всяко нещо си има граници. Ти не желаяш да идеш в затвора, аз пък желая да се прибера у дома. И то възможно най-скоро.

— Един ден нищо няма да промени. Виж какво, Крис, не мога да позволя да ме направиш за смях пред всички, най-малко пък пред Сейърс. Каза му, че ще се женим и поне един ден можем да разиграваме тоя театър. Искам да покажа на тия тук, че и аз съм способен да...

— Да си намериш святно момиче? — Крис сложи ръка на гърдите му. — Тайнън, аз съм заблудила и себе си, и теб. Вероятно всичко се е дължало на обстановката в гората и на това, че се чувствах самотна. Не си давах сметка за някои неща. Сега всичко ми изглежда различно. Мисля, че е по-добре да стоим далеч един от друг. Все пак ти не бива да попаднеш отново в затвора само задето си ме целунал...

Тайнън я хвана за раменете и надникна в очите ѝ.

— В момента Сейърс, седи в кръчмата и разправя, че Нола Далас възнамерява да се омъжи за убиеца Тайнън. И именно ти му подхвърли тая идея.

Крис се усмихна палаво и той отстъпи назад.

— Утре е неделя. Какво ще кажеш сутринта годениците да отидат на църква и след това на пикник? В понеделник тръгваме и годещът се разваля. А, как ти се струва?

— На църква? — повтори изумено той и дори и в мрака Крис видя как той пребледнява.

— На църква — заяви категорично тя и го хвана под ръка. — И хайде вече да излезем на светло, че иначе ще пострада доброто ми име, независимо дали съм сгодена или не — вече почти бяха стигнали до хотела. Крис спря и погледна Тайнън. — До утре. Усмихнете се, мистър Тайнън, уверявам ви, утрешният ден ще ви се понрави. Лека нощ, скъпи! Можеш да ме целунеш по бузата — тя се усмихна на някакъв минувач и сниши глас: — Внимавай къде са ти ръцете!

Тайнън се наведе сковано и докосна бузата ѝ с устни. Като се изправи, погледът му срещна възмутените физиономии на три дами, разположили се във фойето на хотела. Изведнъж той сграбчи Крис и я притегли към себе си. Устните му се впиха страстно в нейните.

Когато я пусна, тя едва се държеше на краката си.

— До утре, любов моя — рече той, намигна ѝ, докосна шапката си и се отдалечи.

Крис си пое дълбоко дъх и поклати глава. После приглади роклята си и влезе в хотела.

— Приятна вечер — усмихна се на дамите, които я гледаха с отворени уста.

Нагоре по стълбите Крис си подсвиркуваше безгрижно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пред стаята ѝ навъсен стоеше Ашър и мятеше гневни погледи.

— Бих желал да поговорим.

— Доста съм изморена и... — Крис спря. Наумят ли си мъжете, че някоя жена има нужда от съвети, по-добре е да ги оставиш да си кажат приказката. Иначе няма да ти дадат мира. — Какво има? — попита тя и зачака лекцията.

— Страхувам се, мис Матисън, че държането ви е твърде странно и дори се опасявам, че без да съзнавате, сте преминали границата на благоприличието. Разбирам, че ви е приятно да покровителствате онеправданите, но те не винаги заслужават това. Струва ми се Крис, трябва да научите повече за мъжа, на чиято страна сте застанала. Още на шестнадесет години е бил изпечен хулиган и убил двама мъже на улицата. На двадесет вече имал повече врагове, отколкото нормалните хора през целия си живот. Можете ли да си представите, че по едно време дори се подвизавал с бандата на Чанри? Веднъж го хванали, но малко преди да го обесят, бандата нападнала затвора и го освободила. Работил е това, с което никой друг не би се захванал. Влизал е в схватки с престъпници. — Ашър набираше скорост и все повече се вживяваше в собствените си думи. — А жените, Крис... Стотици жени! За него жената не е създадена да бъде обичана. Тя е предмет, който служи за задоволяване на долни страсти. Вие говорите за любов, а този човек няма представа какво означава това. Той винаги е бил и ще си бъде измет.

Крис го гледаше мълчаливо, а той продължаваше да нарежда:

— Споменахте, че обмисляте възможността за брак, но аз се съмнявам доколко вие самата имате представа от същността на семейния живот. Това е ежедневно, ежечасно съжителство. Тайнън може и да е забавен понякога, но ето видяхте го тази вечер — кисел и намусен. Той не е способен да води разговор, не знае как да се държи сред хора, а тази жена, за която всички говорят, че му е майка, тя...
тя...

Той спря и се усмихна дружелюбно.

— Знаете ли какво си мисля, Крис? Според мен Тайнън ви се струва интересен, защото около него има нещо тайнствено, мистериозно. Разберете ли веднъж какво се крие зад тази фасада, ще се уверите, че той е един най-обикновен престъпник и разбойник. На вас ви трябва съвсем друг мъж — изрече съвсем тихо той и направи крачка към нея. — Мъж, който да бъде истински съпруг. Мъж от вашата собствена среда.

Крис го погледна невинно.

— Някой като вас например?

— Мис Матисън, трябва да призная, че вие изключително много ми харесвате.

Той приближи глава и затвори очи, готов за целувка, а Крис безшумно отключи стаята и се шмугна вътре. Хлопна вратата под носа му и се закиска.

— Ха целуни ме, де! Не можеш, а?

Тя се отпусна на леглото, развеселена от вълнуващите събития и си представи утрешния пикник.

На другия ден Тайнън я чакаше във фойето, в костюм и с вестник в ръка.

— Добро утро — поздрави го с усмивка тя още от стълбите.

Той също ѝ се усмихна, но изглеждаше по-скоро нещастен.

— Тръгваме ли? — попита Крис, докато си слагаше ръкавиците.

Тай кимна, предложи ѝ да го хване под ръка и я поведе навън. Към църквата се бяха отправили и други двойки и щом ги видяха, всички се заковаха на място с ококорени очи.

Като влязоха, Крис поведе Тайнън към третия ред, макар че той се беше устремил да седне едва ли не до вратата. По време на службата слушаше с внимание. Знаеше наизуст псалмите и както бе казала Ред, гласът му беше приятен и мелодичен.

След малко излязоха навън и Тайнън въздъхна с облекчение. Инциденти нямаше. Дори свещеникът специално дойде да се ръкува с него. Отпред в красива карета, теглена от лъскав черен жребец, ги чакаше Ред.

— Донесох ви кошниците за пикника — подвижна весело, щом те приближиха. — Да не отивате с празни ръце... Тайнън, помогни ми да сляза.

— Но ти няма ли да дойдеш? — възкликна Крис.

— Неделният пикник след църква не е за личност като мен. Вие двамата се забавлявайте. И, Тайнън, веднага да се усмихнеш, че ще ти дърпам ушите.

Той се разсмя и я целуна по бузата.

— Крис ще ме пази!

— Наистина жалко, че няма да дойдеш, Ред. Сигурна съм, че щеше да бъде много приятно — рече Крис. — Моли се да не завали.

— Мила моя, не съм престанала да се моля за теб, от както дойде в града.

Тайнън качи Крис в каретата, после скочи до нея. Тя сложи глава на рамото му и промуши ръка под лакътя му. След малко потеглиха по прашния път заедно с останалите двойки.

— Кой е Чанри? — обади се тя по едно време.

— Подпитвала си, а?

— Естествено. И кой е той?

— Главатар на една банда, от която половината членове са убити, а другата половина в затвора.

— Имал ли си нещо общо с тях?

— Те искаха да имам. Дори пуснаха слуха, че съм се присъединил към тях.

— Но аз мислех, че именно те са те отървали от затвора. Тайнън, всъщност ти колко пъти си бил в затвора?

— Дори и за пьянство ли?

— О, по-добре не ми казвай! И как така името ти се свързва с тия престъпници?

— Нали ти обясних? Искаха да се включа в бандата, а като отказах, се чудеха как да ми отмъстят. Освен туй не ме освободиха те, а федералният съдия.

— Разкажи ми.

— Бандата имаше нужда от добър стрелец, техния го бяха убили наскоро. Аз обаче не исках да имам вземане-даване с тях и за да ми отмъстят, обрали една банка, като през цялото време се обръщали към един от своите с името „Тайнън“. Шерифът дойде да ме търси. Аз лежах в къщи със счупен крак, но за него това не беше никакво алиби. И тогава една моя приятелка се обади на съдията, беше ѝ познат отнякъде, та той пристигна да разследва случая. Понеже не успя да

убеди шерифа, че съм невинен, инсценира нападение на килиите. Шерифът навсякъде разправяше, че било дело на Чанри, което представлявало допълнително доказателство за участието ми.

— О, Тайнън, ти си пълен с какви ли не ужасяващи истории!

— Когато човек е постоянно с пръст на спусъка, няма какво да се чуди, че навсякъде го посрещат с насочени пистолети. Пристигнахме. Ти вземи кошниците, а аз...

— Не, ти ще носиш кошниците, а аз ще те представя на дамите.

— Но аз ги познавам.

— Ти може и да ги познаваш, но те не те познават. Така че не се опитвай да се измъкнеш.

— Да, мадам... Добре, мадам... — той се ухили. — Няма шега, вече ме държиш под чехъл.

— Трябва да ти кажа, че повечето мъже имат нужда от чехъл. Освен това чехълът не стреля и не убива.

— Абе бавната смърт хич не ми я хвали... Двамата слязоха от каретата и се присъединиха към останалите. Жените вече постилаха колосаните покривки и подреждаха закуските и питиетата, а мъжете се отправяха на групички към реката.

Крис отвори кошницата и подхвърли невъзмутимо:

— Сигурна съм, че познавате годеника ми мистър Тайнън.

Някои от жените кимнаха колебливо в посока към него, макар че физиономииите им бяха като при запознанство с гърмяща змия.

— Тай, скъпи, ще оставиш ли другата кошница ей там? Много ти благодаря — Крис му направи знак с глава.

Той свали шапката си.

— Радвам се да ви видя в добро здраве — изрецитира той, после грабна една кифличка от масата, намигна на Крис и забърза към реката.

— Мис Далас! — врякаха жените в един глас щом той се отдалечи. — Но вие не знаете какво правите!... Ами че той...

— Трябва Бети Мичъл да ви разправи какво стори той на клетия Дикърсън...

— Бети Мичъл ли? — повтори Крис, докато разопаковаше сладкишите. — Не е ли била влюбена в убития младеж?

— Била е, ама по-рано. Слава Богу, когато той умря, всичко вече беше свършило.

— А, да. И тогава вече се е увъртала около Тайнън? А защо се е разделила с този Дикърсън?

Жените се надпреварваха коя да започне първа.

— Бети не е преследвала Тайнън. Е, може да е ходила да го търси в заведението на Ред, но това е защото той я е подмамил.

— Били започна да се среща с едно момиче от Сиатъл, което беше тук на гости и всичко щеше да се оправи, ако Тайнън не се бе намесил.

— Тайнън е убил Били, в това няма и капка съмнение — заяви категорично една.

Крис нареди парчетата ябълков пай в чиниите и чак тогава вдигна глава.

— Така... Били Дикърсън започва да излиза с друго момиче. Бети пък започва да досажда на Тайнън. Бащата на Били се спрекква с бащата на Бети и...

— Не! — прекъсна я друга, но веднага млъкна.

Една възрастна госпожа сниши глас:

— Бети щеше да има дете, но Били не искаше да се ожени за нея.

— А, значи Тайнън се е опитал да ѝ помогне и убил този подлец. Сигурно много я е обичал, за да се реши на такова нещо.

— Бети обичаше единствено Били и когато той умря, замина на изток.

— Аз пък бях останала с впечатлението, че те с Тайнън са били толкова влюбени, че той е убил човек заради нея — невинно подхвърли Крис.

Настъпи тишина. Жените отново се съсредоточиха в подреждането на масата.

— Синът ми май не дава мира на годеника ви — рече една, като гледаше към реката.

Тайнън беше заобиколен от четири момчета, които жадно го поглъщаха с очи.

— Той нали нищо няма да им направи? — попита предпазливо друга.

— Разбира се, че не. Той е толкова добър... Всъщност не е ли вече време да извикаме мъжете на трапезата?

Мъжете явно гледаха доста по-спокойно на миналото на Тайнън. Като че ли доста по-живо ги интересуваше пърженото пиле и

изобилието от вина и уиски. Не и Рори Сейърс обаче. Той използваше всяка възможност, за да унижи Тайнън и да го накара да се чувства излишен. Още щом седна на масата, кимна към отрупаната софра и се ухили:

— Не е като в затвора, а? Макар че като полежи там повечко, човек сигурно свиква.

Той се пресегна да отчупи от питката, но една дървена лъжица го перна през ръката.

— Как после да учим децата да се държат възпитано, ако възрастните не дават добър пример? — рече строго госпожата, която сервираше, след това се усмихна на Тайнън и попита любезно: — Още едно крилце?

— Благодаря... С удоволствие.

— Ти по-добре разкажи как се чувства човек като свети на някого маслото — отново се заяде Рори.

Ала още преди да изрече това, друга жена уж неволно изля в скута му цяла чаша кафе. Той скочи зачервен от ярост, но мъжете се разсмяха и един се обади:

— Като се ожениш, ще разбереш — с жените на глава не се излиза.

— Сядай, сядай — провикна се друг, — нищо ти няма, ще изсъхне. Марта, дай му от черешовия сладкиш. Като почне да се топи в устата му, ще забрави всичко, дори и русокосите госпожици.

Крис се съсредоточи в чинията си, но ясно усети как по бузите ѝ се разлива червенина.

След около час трапезата беше прибрана, по-кротките малчугани вече спяха сладко под сенките, а възрастните се събираха на групи, едни за да поговорят, други да играят карти или да се разходят.

Едно красиво чернооко момиче се приближи до Крис и Тайнън и им предложи да се присъединят към компанията, тръгнала с лодки по реката.

— О, чудесна идея! — възкликна ентусиазирано Крис и повлече Тайнън. — Сигурна съм, че ще е много забавно!

— С тия дечурлига? — изсумтя под нос той. — Аз изобщо няма какво да...

Крис дори не го удостои с поглед.

— Не разбираш ли, че днес сме център на вниманието! Бандитът и...

— Госпожицата, която вечно се забърква в някаква каша.

Стигнаха до реката, но Тайнън задържа Крис малко по-назад. Тъкмо когато се качваше в лодката, той я бутна леко и тя политна напред. Тайнън я хвана през кръста, после я взе на ръце и заговори уплашено:

— Удари ли се? Да не си изкълчи глезена? Чакай, ела да се подпреш на това дърво.

Крис понечи да каже нещо, но вече беше във въздуха и Тайнън я носеше в обратна посока.

— Не се притеснявайте — подвижна през рамо на другите, — ще се погрижа за нея.

Крис ясно чу смеховете, не беше успял да заблуди никого.

— И сега? Какво ще ме правиш? — попита с усмивка, но той я изгледа тъй многозначително, че Крис веднага отсече: — Не! Това няма да стане! И ако само едно копче се е разкопчало, повече няма да ти проговоря, така да знаеш.

— Никой не ни вижда...

— Тайнън!

— Мислех, че гората вече ти липсва и ще искаш да се поразходим.

— И?

— Не знам — призна той — какво се прави когато не се...

— Ами разговаря се, хората се опознават... Хайде, сега ме пусни.

Тайнън обаче продължи да я носи.

— Разкажи ми за рода Монтгомъри. Баща ти спомена нещо.

— Какво точно? Не, не, искам да чуя истината!

Той я сложи да стъпи на едно повалено дърво и очите ѝ се изравниха с неговите.

— Чакай да не сбъркам. Така... Значи каза, че ти им се падаш роднина, а че на тоя свят не са се раждали по инатливи, своенравни и безразсъдни същества. Правилно ли съм запомнил?

— Абсолютно. Майка ми произхожда от този род. Те са пристигнали в Америка още по времето на Хенри Осми.

— През шестнадесети век?

Тя кимна, хвана ръката му и тръгна по дървото.

— Все още не знам нищо за срещата ти с баща ми. Как се държа той? В затвора какво ти обясниха, когато те пуснаха на свобода.

— Нищо. Там много, много не приказват. Дръпват веригите и ти тръгваш накъдето те поведат.

Крис се обърна и пое в обратна посока.

— Май колкото пъти си попадал в затвора, все се оказва, че си бил набеден несправедливо. Всъщност някога провинявал ли си се наистина?

— Правиш всичко възможно да научиш тайните ми до една. Честно казано, имам си достатъчно провинения, но заради тях никога не са ме залавяли, затова пък когато съм невинен, все намираха повод да ме тикнат в затвора. Сигурно са си мислели, че е все едно за кое точно престъпление ще ме обесят.

— А кога стана порядъчен човек?

— Хм. Ред май не си е губила времето... — той поклати глава. Подвизите ми приключиха, когато станах на двадесет и две.

— Преди седем години?

— Да... Ред доста е дрънкала. Слез, че ще паднеш. И аз знам туй-онуй за теб, Мери Кристиана — той я вдигна от дървото и я сложи да стъпи на земята.

— Не знаеш чак толкова колкото си въобразяваш. Кръстена съм Мери Елън, на майката на баща ми, но като навърших шест години, ме нарекоха Мери Кристиана.

— О, я разкажи! Ама седни по-далечко от мен.

Крис палаво изви вежди, отпусна се на тревата и облегна глава на дървото.

— Мога да виждам в бъдещето — съобщи скромно. — Досега ми се е случвало само два пъти, но дори и единият бе достатъчен, за да ми сменят името. В рода Монтгомъри всички жени, които могат да виждат в бъдещето, носят името Кристиана.

— И какво се е случило, когато си била на шест години?

— Бяхме на църква. Изобщо не помня какво точно изпитах, но както си седях послушно до майка ми, изведнъж се озовах на подиума и се разкрещях всички да излязат. Майка ми се сетила, че по всяка вероятност съм получила видение, понеже в рода през няколко поколения се раждат ясновидци, и извика:

„Пожар! Пожар!“.

Всички хукнаха презглава, дори изкъртиха вратата и изпочупиха прозорците. Като излязоха навън, се увериха, че няма и помен от дим. Как се втрениха тогава в нас... Мислех си, че ей сега ще ни се нахвърлят — Крис въздъхна. — Може би точно това щяха да сторят, но в този момент небето сякаш се раздра и една мълния се стрелна към камбанарията. Цялата задна част на църквата рухна. Когато прахолякът се разсея, очите отново се впериха в нас. Този път ни гледаха сякаш сме вещици. Един мъж попита:

„Мери Елън откъде е разбрала?“

Тогава майка ми гордо вдигна глава, стисна ръката ми и отсече:

„Дъщеря ми се нарича Кристиана“.

Естествено баща ми не се зарадва много, нали носех името на неговата майка, но мама каза, че следващите деца ще ги кръщават, както той реши.

— Но други деца не са имали...

— Да, някои жени от рода са с по десет деца, но моята майка е родила само мен.

Тайнън се излегна на тревата и сложи длани под главата си.

— Мъчно ли ти е за нея?

— Ужасно — Крис сведе очи. — Беше невероятна: и силна, и нежна, и мъдра, и чувствителна, и...

— Мисля, че ти страшно приличаш на нея. Поне ако съдя по това, което съм видял досега...

Крис му се усмихна.

— За тия думи ти разрешавам да сложиш главата си в скута ми.

— О, но това е чест!

Тайнън се намести и Крис зарови пръсти в косата му. Той притвори блажено очи.

— Какво възнамеряваш да правиш сега, когато вече си свободен?

— Все още не съм. Трябва да те заведа при баща ти.

— Добре, но какво умееш да вършиш, освен да стреляш и да яздиш през мъгливата гора? И, разбира се, да пиеш и да се озоваваш в затвора?

Без да отваря очи, той се усмихна.

— Предполагам, жените не се броят.

— Жените в никакъв случай не се броят.

— Така и предполагам. А мога да ръководя четири публични дома едновременно...

— Това не ми се вижда особено похвално качество.

— Не, не ти е ясно. С жените ще се оправя Ред, освен когато има някакъв тупаник. Искам да кажа, че мога да се занимавам със сметките. Когато застрелях счетоводителя на Ред... Не, нищо общо нямам! Та тогава тя ме помоли да прегледам книгите, защото банката заплашваше, че ще затвори заведението.

— И какво стана?

— За нула време открих, че оня мошеник е крадял от парите. Представи си, намерих ги заровени в двора на къщата му. И оттогава всеки път като дойда тук, проверявам сметките на Ред.

— Но това е чудесна професия! Баща ми все казва, че неговото царство се командва от счетоводните папки. Може пък да те вземе на работа.

— Как не! Да остави документите си в ръцете на престъпник...

— Оставил му е дъщеря си...

— Хм. И добре е направил — Тайнън я погледна изпитателно и плъзна длан по гърба ѝ. — Дали наистина е говорел сериозно, като настоя да не те докосвам? Ако ние с теб си мълчим, той как ще разбере? — Пръстите му бяха обгърнали врата ѝ и леко го приближаваха към устните му.

— Да, но съпругът ми ще усети.

— Какъв съпруг?

— Мъжът, за когото ще се омъжа.

Устните му вече бяха съвсем близо, но Крис не се даваше.

— Само преди няколко дни искаше това да бъда аз.

— Да, но тогава мислех, че... Знаеш ли, май е време да се връщаме при другите.

— Още една минутка.

Устните ѝ сякаш сами се разтвориха. Тялото ѝ омекна от докосването на пръстите му и Крис се озова върху него. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ звучеше въпросът, как е възможно този мъж да я привлича толкова и така да я подчинява на волята си, но тя без много усилия го заглуши.

Доста по-късно ѝ хрумна какво ли щеше да се случи, ако не бяха чули нищо. Тайнън веднага се отдръпна, а тя остана да лежи на тревата със затворени очи и лудешки биещ пулс.

— Връщат се. Оправи се — прошепна той и ѝ подаде ръка. Привлече я към себе си и започна да закопчава копчетата на гърба ѝ.

— Утре ще си облека рокля с копчета отпред — промърмори тя.

— Да не си посмяла! И без това вече едва издържам. Не излагай на опасност моя здрав разум и твоето девичество. Не ме изкушавай повече, чуваш ли? Хайде, стегни се и недей да гледаш толкова отнесено.

— Да, да, добре...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро се оказаха заобиколени от младежите, които се връщаха от реката. Жените се скупчиха около Крис, защото все още не я бяха разпитали за всичко. Тайнън остана с момчетата, които го гледаха прехласнато и се надпреварваха да привлекат вниманието му.

Момичетата, а и младите госпожи слушаха със зяпнали уста разказа за посещението в публичния дом. Крис беше в прекрасно настроение и неповторимото ѝ красноречие, познато от вестниците, се проявяваше в пълна сила. Тя се впусна да обяснява за тапетите, килимите и лампите в „Розовият жарттиер“, как са облечени „ония“ жени, как са гримирани и колко отегчени изглеждат, а как се облизват клиентите. По едно време всички вече се бяха отпуснали и се заливаха от смях. Тогава отекна изстрелът.

Крис изтръпна. Неизвестно защо беше сигурна, че Тайнън е замесен по някакъв начин. Тя сграбчи полите на роклята си и хукна към реката. На тревата лежеше Рори Сейърс, с пистолет в ръка. От рамото му шуртеше кръв. Над него стоеше Тайнън.

Крис гледаше и не можеше да повярва на очите си.

— Съжалявам, но ще се наложи да ме последваш обади се млад мъж със значка на помощник-шериф.

Крис все още нямаше сили да откъсне очи от Тайнън. Усещаше, че всички я наблюдават с едно и също изражение: „Ние те предупредихме.“

Тя се завъртя и тръгна обратно към мястото на пикника.

— Крис! — викна подире ѝ Тайнън, но тя не се обърна. Започна съсредоточено да прибира багажа си. Изобщо не вдигна глава, когато качиха Рори в каретата и потеглиха към града. По яростните му викове, че Тайнън едва не го е убил, но именно това ще сполети самия него, Крис заключи, че на Рори нищо му няма.

Малко по-късно покрай нея мина и Тайнън, спря се, но тя се направи, че изобщо не забелязва присъствието му.

Останалите жени също дойдоха да приберат остатъците от пикника. Цареше гробна тишина и само от време на време някоя я поглеждаше крадешком. В един момент Крис усети, че не издържа повече. Заряза всичко и пое по пътя към града, без да се интересува от каретата на Ред или от каквото и да било.

Пътят беше доста дълъг и уморителен, но Крис вървеше неотстъпно напред, без да спира, без да се оглежда. Когато каретите забавяха ход, за да я качат, тя само поклащаше отрицателно глава.

Още от входа на хотела я посрещнаха такива погледи, че тя се изкачи на един дъх до стаята си и яростно хлопна вратата. Толкова се срамуваше от себе си, че единственото ѝ желание беше да се сгуши в леглото, да се скрие под завивките и повече никога да не се показва навън. Два дни да обикаля из този град и наляво и надясно да разправя на хората, че нищо не разбират, че изобщо не познават Тайнън, че толкова години са се лъгали, че едва ли не всички са глупаци! Използва уважението, което изпитваха към Нола Далас, за да се подиграе с тях, защото единствено Нола Далас е способна за няколко дни само да опознае същността на един човек. И те ѝ бяха повярвали...

Крис бавно започна да се преоблича.

— Колко бях самонадеяна, колко бях наивна, че ще успея да превъзпитам един престъпник... Колко сигурна бях, че го обичам и че искам да споделя живота си с него! И колко прав е бил баща ми!

Тя пригответи малкото вързопче с багажа си, облече отново костюма за езда и слезе да остави на администратора роклите на Ред. Той сега я гледаше със съвсем други очи. В тях нямаше нито интерес, нито възхищение. Тя вече беше обикновено момиче, подлъгано от мерзавец.

Крис не удостои с поглед насядалите по столовете госпожи, които изгаряха от нетърпение да обсъдят на висок глас случката край реката.

— Мис — рече някой зад нея, — това е за вас.

Крис се обърна и без да поглежда момчето, взе бележката, смачка я в шепата си и отново се качи горе. Тръшна се на леглото и дълго стоя, без да помръдне.

Наистина му дължеше посещението, за което я молеше. Все пак се чувстваше длъжна да се сбогува с него и да го увери, че ще направи всичко възможно баща ѝ да го освободи.

Тя написа бележка на Ашър, че утре възнамерява да продължат обратно към къщи. После стисна зъби, изправи гръб и слезе да я остави при администратора. Още щом излезе на улицата, след нея тръгна тъпна любопитни, които открито се хилеха и подвикваха.

Нищо чудно, помисли си Крис. Усъмнят ли се веднъж в превъзходството на някого, когото са считали за идол хората се втурват да го стъпчат в калта.

— Мога ли да видя затворника? — попита тя помощник-шерифа, седнал зад бюрото.

— Разбира се, мис Далас — той откачи връзката с ключове от пирона на стената. — Много съжалявам за случилото се. Утре шерифът ще бъде тук и всичко ще се изясни. — Той въведе Крис в килията и каза на Тайнън: — Имаш посещение.

Той скочи на крака и трескаво се взря в очите ѝ, но в следващия миг отново се обърна с гръб.

— Искал си да ме видиш — каза Крис с наведена глава.

— Видях каквото ми трябваше. Можеш да си вървиш.

Леденият му глас я вбеси още повече.

— Сигурно пак ще кажеш, че си невинен. Да не би случайно Рори да се е нахвърлил на някое детенце? Каква беше причината този път?

— Иди си, Крис — рече тихо Тайнън. — Не искам да се карам с теб.

— Защото нямам пистолет? О да, щях да забравя: каубоите не нападат жени. Как можа да го направиш Тайнън! Тези хора ми имаха доверие. Накарах ги да ме чувстват близка, успях да ги предразположа към теб! И те ти дадох още една възможност! Приеха те като свой... Но как им отвърна ти? Показа се точно такъв какъвто си, такъв какъвто те познават, какъвто аз не исках да повярвам, че можеш да бъдеш.

Тайнън продължаваше да стои с гръб към нея. Беше опрял ръка на каменната стена и гледаше през прозореца.

— Погледни ме, като ти говоря! Знам, че нямаш разум. Поне се дръж прилично този последен път.

Той се завъртя сковано — беше съвършено непознат човек.

— Нито веднъж не съм те лъгал, Крис. Постоянно ти повтарях, че не съм за теб. Но ти изобщо не слушаше. Единственото, което те

интересуваше, бе да докажеш на всички, че ме познаваш по-добре от тях. Хич и не помисли дали наистина ме познаваш толкова добре.

— Е, сега вече те познавам отлично — Крис тръгна към вратата. — Повече няма да те безпокоя. Дойдох само да ти кажа, че утре сутрин тръгваме. Въпреки всичко ще се погрижа баща ми да не ти създава проблеми.

Тя отвори вратата и извика помощник-шерифа.

В следващата секунда Тайнън се озова пред нея и ѝ препречи пътя.

— Няма да тръгваш без мен. Заклех се на баща ти, че лично ще те заведа при него и така ще направя!

— Ама разбира се, каубоят винаги държи на думата си. Може ежедневно да убива по някого, затворът може да му е като бащин дом, но той винаги държи на думата си. Довиждане, Тайнън.

Той затисна вратата с ръка.

— Невъзможно е да тръгнеш утре. Невъзможно е да пътуваш с Прескот. Той няма представа, какво трябва да прави.

— Няма представа и как се стреля по невинни хора.

— Сейърс го е нападнал в гръб — намеси се помощник-шерифът.

— Знаех си аз, Тайнън никога не го хващат, когато е наистина виновен. Господине, бихте ли ми отворили?

Тайнън не пускаше вратата. Облегна се на нея и погледна в упор Крис.

— Разбери, не можеш да тръгнеш без мен. Трябва да ме...

— Мистър Тайнън, ако взема да ви чакам да излезете от поредния затвор, цял живот няма да ми стигне да се добера до къщи. Утре тръгвам. Вие ще си получите свободата и ще се отървете от мен. А някой ден, като обиколите американските затвори и се отбиете при баща ми, може да получите и десетте хиляди долара, за които така се потрудихте. Надявам се повече никога да не се видим с вас.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още преди изгрев-слънце Крис и Ашър напуснаха града. Тя скалъпи някакъв отговор на многобройните му въпроси, обясни, че годежът е бил само напук на Рори и Прескот изглеждаше напълно удовлетворен от разкаянието ѝ.

Като минаха покрай затвора, Крис забеляза тъмния силует на Тайнън зад прозореца. Тя обаче гледаше право пред себе си и нито веднъж не отклони очи от пътя.

Двамата с Ашър нямаха какво да си кажат. Яздеха бързо, без да се наслаждават на природата. Към обяд спряха, за да починат и да хапнат. По едно време се чу тропот от конски копита и сърцето на Крис се обърна. Но не беше Тайнън. По пътя препускаха трима мъже. Бяха се снишили над седлата и шапките прикриваха лицата им. Не им обърнаха никакво внимание.

— Радвам се, че не търсят нас — подхвърли Ашър, когато отминаха.

Той не беше особено словоохотлив и Крис си спомни колко пъти се беше държала грубо с него. При това абсолютно несправедливо. Тя си постави за цел да компенсира това и използваше всяка възможност да му се усмихне. Още повече, че сега, в отсъствието на Тайнън, виждаше Ашър с други очи. Той е от нейната среда, баща ѝ го одобрява. Той е човек, който никога няма да навреди на другите.

Вече се свечеряваше, когато се натъкнаха на преобърнат фургон. Видяха го съвсем случайно. Всъщност Крис го забеляза, като проследи дълбоките дири, които се губеха в храстите.

— Нека спрем за малко. Искam да видя нещо — викна тя и скочи на земята.

Само няколко крачки по-нататък зърна огромния фургон. Изпод него стърчеше женска ръка. Крис хукна обратно за Ашър.

— Ела бързо. Трябва да мръднем фургона.

Той се поколеба за миг, но се приближи. Двамата надникнаха отдолу. Тялото на жената беше премазано под каруцата.

— Можеш ли да повдигнеш малко, аз ще опитам да я издърпам навън? — рече задъхано Крис.

Ашър заби крака в калта, приклепна и опря рамо на каруцата.

— Хайде — изпъшка той и успя да помести колата.

Крис дръпна тялото. Ашър се приближи и запали клечка кибрит, тъй като здрачът вече се сгъстяваше. Жената беше цялата в кръв.

— Има най-малко три рани от куршум.

— Но още диша! — Крис докосна ръката ѝ. — Ей сега ще те заведем при доктора — зашепна ѝ тя.

— Мъжът ми... — простена жената. — Къде е мъжът ми?

Крис погледна Ашър, който обхождаше околността.

— Той спря, обърна се и печално поклати глава.

— Мъжът ти е добре — успокои я тихо тя. — Вече спи.

— Кой го направи? — попита Ашър.

Жената говореше много трудно, дишаше на пресекулки, от раните ѝ продължаваше да блика кръв.

— Трима бяха — успя да изрече най-накрая. — Искаха да ни убият, защото знаем за Лайънел. Но ние ще го спасим.

Изведнъж жената се втрени в Крис.

— Помогни му! Обещай ми! Обещай, че ще помогнеш на Лайънел!

— Разбира се, че ще му помогна. Щом се пооправиш, двете ще...

— Крис млъкна, тъй като главата на жената клюмна на една страна.

— Трябва незабавно да повикаме шерифа — каза Ашър. — Ще оставим всичко така, докато дойде той. Крис! — извика смаяно той. — Какво правиш, за Бога.

Тя клечеше край разпилените вещи и ровеше из тях.

— Опитвам се да разбера кой е Лайънел.

Той се наведе и я хвана за раменете.

— Не мисля, че е разумно да търсим причината, поради която тези хора са намерили смъртта си. Прибираме се у дома и няма да спираме по никакъв повод. Този Лайънел ще трябва сам да се погрижи за себе си. Хайде да тръгваме.

— Не можем да ги оставим така.

Крис се приближи до мъртвата, приглади косата ѝ, кръстоса ръцете ѝ на гърдите. Въпреки тъмнина, полепналата кал и кръвта

личеше, че е съвсем млада, с дълга руса коса. Твърде млада и хубава, за да умре по този начин.

Крис се изправи и хвърли последен поглед на преобърнатата каруца. В тревата нещо проблесна. Тя се наведе да го види по-добре. Беше металната закопчалка на дебела кожена тетрадка. Крис бързо разрови една от торбите, напипа кибрит и на светлината от пламъчето прочете:

Ние сме длъжни да му помогнем. Животът на Лайънел е в опасност. Няма си никого на този свят.

Както се надяваше, това бе дневник. Щом чу, че Ашър се приближава, Крис бързо го затвори и го мушна в джоба си.

Двамата се качиха на конете и продължиха на юг. Като стигнаха до една странноприемница. Ашър започна да мърмори колко било мръсно и неприветливо, но Крис изобщо не го слушаше. Мислеше единствено за дневника. Хапна надве-натри от оскъдната вечеря и веднага се затвори в стаята си.

Дневникът започваше три години по-рано. Когато Даяна Хамилтън се омъжила за Уитман Ескридж — най-умния човек на света. Само няколко месеца ѝ били достатъчни да проумее, че той се е оженил за нея заради парите ѝ. Твърде скоро цялата ѝ зестра била пропиляна и той започнал да иска още.

Бащата на Даяна се самоубил и чак след смъртта му тя разбрала, че Ескридж крадял от касата.

Компанията на баща ѝ фалирала. Имуществото им било разпродадено на търг, но през цялото време Даяна стояла неотлъчно до мъжа си. После той заявил, че иска да идат да живеят при богатите ѝ роднини в щата Вашингтон и тя се подчинила. Написала писмо на братовчед си Оуен, когото никога не била виждала и го помолила за помощ и за покрив над главите им.

Няколко дни дневникът не бе попълван, после Даяна описваше как мъжът ѝ научил, че Оуен забогатява на гърба на Лайънел. Оказваше се, че Лайънел е тринадесет годишно момче, което всъщност е истинският собственик на именията във Вашингтон. Всичко било завещано на него, но под попечителството на чичо му — братовчед на Даяна и Уитман Ескридж разполагал с доказателство, че Оуен злоупотребява с наследството. За съжаление дневникът не споменаваше нищо по-подробно.

Крис чете още дълго и неусетно заспа с дневника в скута, а после сънува, че е Даяна Ескридж.

— Събуди се, Крис! — Беше Ашър, който разтърсваше рамото ѝ. — Няколко пъти чуках на вратата, но ти не се обади. Цяла нощ ли чете?

Крис сподави прозявката си и кимна.

— Е, дано е било интересно. Просто се отбих да ти кажа, че шерифът се зае със случая. Заведох го при каруцата и прибрахме телата. Сега ще ида да поспя, ще се видим на вечеря.

Крис беше капнала, но не успя да заспи повече. Нелепата смърт на тази млада жена и на нейния съпруг не ѝ даваше мира. Всичко беше толкова несправедливо! И какво ще се случи сега с това момче? Лайънел си няма никого... Единственият му близък е подлият чичо.

През целия ден Крис мислеше за участието на Даяна и търсеше начин да помогне на момчето. Трябва да направи нещо! Не би могла да позволи злото да възтържествува. На вечеря тя засипа Ашър с въпроси как изглежда Даяна, висока ли е, слаба ли е, добре ли е била облечена. Най-накрая не издържа и попита онова, което най-силно я вълнуваше:

— Мислиш ли, че с нея си приличаме на външен вид?

— Крис, какво говориш? Я, най-добре кажи какво си наумила!

Тя припряно му разказа за дневника, за нещастния брак на Даяна Ескридж и за съдбата на момчето.

— Всъщност са отивали в имението на Оуен Хамилтън.

Ашър заби поглед в чинията си.

— А не си ли помисли, че може да не я е убил той?

— Разбира се. Но преди да издъхне, тя ни закле да спасим Лайънел.

— И как предлагаш да стане това? Ще идеш при чичото, ще го посочиш с пръст и ще кажеш:

„Извинете, случайно да мамите племенника си? Ще бъдете ли така добър да прекарате остатъка от живота си в затвора?“

Крис, това са глупости!

Тя пое дълбоко въздух и заяви тихо:

— Мисля си, че Даяна и Оуен никога не са се виждали... Та бих могла да ида там вместо нея.

— Ами ако все пак именно той е изпратил хора да я убият? Според теб няма ли да се усъмни, като те види на прага си здрава и читава?

— Но той не би могъл да каже: „Мислех, че вече си умряла.“

— Не ти, Крис — Даяна Ескридж! Разбираш ли, това не е шега работа. Опасно е! Знаеш твърде малко неща за тази жена и за рода ѝ. Може би разполага с начин да я разпознае. Не, невъзможно е да се справиш.

Крис наведе глава и се опита да се овладее, но сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Какво има? — Ашър се пресегна над масата и стисна ръката ѝ. — Добре, да речем, че се представиш за Даяна, обаче какво ще обясниш за съпруга? Нали Оуен Хамилтън ще ги очаква двамата? Не можеш да заявиш, че си го загубила по пътя...

— Не се сетих за това. Мога да кажа, че е умрял от едра шарка или че индианците са го убили, или...

— А защо пък не се появиш със съпруга си?

— Искаш да кажеш да ида с Тайнън? Но той ще застреля Оуен в мига, в който го види. Освен това...

— Крис, няма ли поне за малко да престанеш да мислиш за тоя Тайнън! — възмути се Ашър? — Имах пред вид аз да се представя за Уитман Ескридж.

— Ти — мой съпруг?

Ашър я изгледа укорително.

— Сигурна ли си, че толкова искаш да помогнеш на онова момче?

— Разбира се, но... Мистър Прескот, вие не бива да се захващате с това. Имате си други задължения. Ще трябва да се справя сама. Ще кажа, че съпругът ми е бил премазан от влак или е паднал от коня и си е счупил врата, или се е удавил в реката. Искане ми се да измисля нещо гадно за тоя Ескридж.

— Крис, моето единствено задължение е да се грижа за теб. Ако не ми позволиш да те придружа, веднага ще уведомя баща ти, в какво си се забъркала този път.

— Не ти вярвам.

Той присви очи към нея.

— Искаш ли да пробваме?

Крис се облегна назад и се замисли. Ашър толкова се старал да ѝ покаже, че я харесва. И ето сега ѝ се струва, че искрено желае да ѝ помогне.

Той сякаш прочете мислите ѝ и се усмихна.

— Разбира се, първо ще трябва да прегледам дневника и след това ще обсъдим как да изиграем кучия... пардон... Мислиш ли, че ще се справиш с ролята на кротка съпруга?

— Мога да се справя с абсолютно всяка роля — отсече категорично тя. — Оуен Хамилтън няма да се усъмни нито за секунда.

— Ако е вярно това, което мислиш за него — че е способен да отнеме наследството на едно дете и да прати хора да убият роднините му, едва ли ще се поколебае да те провери. Положително знае за самоубийството на бащата на Даяна, на баща ти, де... — Ашър намигна заговорнически. — И може би е чул, че аз съм допринесъл за разоряването му.

— Наистина ли си готов да се изложиш на този риск? — попита недоверчиво Крис.

Все още не вярваше, че той е способен на такава постъпка. Дали я харесва чак толкова или баща ѝ и него е подмамил с пари?

— Ако Нола Далас не се беше излагала толкова пъти на риск, колко неща щяха да са си постарому?...

— Крис, за мен е чест да бъда твой съпруг, независимо дали ще е само за няколко дни или за цял живот.

Крис се усмихна смутено.

— Е, действаме ли? — продължи той. — Предлагам утре да останем тук и много внимателно да прочетем дневника. Трябва да научим колкото се може повече. И най-незначителната подробност може да се окаже жизненоважна, трябва да бъдем отлично подготвени, нали?

Крис го стрелна крадешком. На лицето му грейше усмивка, сякаш очакваше да се случи нещо особено приятно. Утре по това време ще бъдат съпрузи. Почти.

Когато той се обърна и срещна очите ѝ, тя за първи път забеляза, че миглите му са дълги и гъсти, а погледът му бе такъв, че я изпълни със смут. Изведнъж Крис почувства странна тръпка и притеснено

сведе глава, докато слушаше как крои планове за временния им съвместен живот.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оуен Хамилтън живееше в имение с голяма триетажна къща, недалеч от Тихия океан. Подготовката за пътуването продължи три дни и най-после Крис и Ашър седнаха в скърцащия очукан фургон, който уж ги бе докарал от източните области. По пътя двамата не говориха много, всеки бе зает с мислите за предстоящото изпитание.

Щом наближиха имението. Ашър се взря в нея и заяви:

— Крис, това е последната възможност да се откажеш.

— Само ако ти настояваш.

— Ха, че аз съм щастливец... Ще видя Нола Далас в действие, ще прекарвам дните и нощите си с красива и интелигентна млада дама, ще върша нещо полезно и разумно. Какво повече бих могъл да искам? — той я погледна игриво и добави: — Трябва да ти кажа Крис, че съм си поставил за цел докато сме тук, да спечеля сърцето ти.

— А защо не и парите ми?

— Това ли ти наговори твоят... годеник?

— Не. Но не е ли вярно, че баща ми те е изпратил с Тайнън с надеждата да се влюбя в теб? Неговото съкровено желание е да ме види със съпруг и дечица.

Ашър сви рамене и пришпори конете.

— В началото може и да е било така. По едно време бях готов да се ожения за всяка, която ми даде и най-малката възможност да си възвърна предишното богатство. Истината обаче е, че сега усещам нещата съвсем другояче. Ти си най-храбрата жена, която познавам. Ти си най-интересната и най-очарователната. Дори и цял живот да прекарам до теб, няма да скучая нито миг.

— Това май са най-прекрасните думи, изричани някога по мой адрес.

— И сега Крис, когато оня нахалник го няма, се надявам, че ще ме видиш в по-благоприятна светлина. Никога няма да проумея защо жените толкова харесват такива непрокопсаници като него...

Тя се облегна назад. Непрокопсаник ли беше Тайнън? И нищо повече?... Беше ѝ се сторил тъй особен, неповторим... Дали всичко е било само заблуда, моментно заслепление? Крис въздъхна и погледна Ашър.

— Не възразявам да опитате, мистър Прескот.

Два часа по-късно паянтовият фургон спря пред къщата на Хамилтън.

— Сега помни, че не си никаква Нола Далас, а една скромна и добродушна женица. Ако си позволиш и най-малката волност, твоят съпруг незабавно ще те постави на мястото.

Крис го погледна с разширени от учудване очи и понечи да отговори, но в този момент вратата се отвори и на прага застана пълна жена с дантелена престилка. Крис стисна ръце в скута си и сведе глава.

— Ето ви най-послед! — възкликна радостно прислужницата. Тъй де, вече бяхме почнали да се тревожим. Ей сега ще повикам мистър Оуен. — Тя се обърна и пое енергично по стълбите, като викна през рамо: — Между другото, аз съм Юнити.

Крис влезе вътре и се озърна. Намираха се в просторно преддверие. Отдясно беше музикалният салон, а отляво — всекидневната. Облицованият с дъбова ламперия коридор водеше към трапезарията. На стълбите стоеше висок представителен мъж с тънки мустачки. Изражението му бе толкова дружелюбно, а усмивката тъй топла, че Крис едва се сдържа да не му разкаже всичко.

— Вие вероятно сте Даяна Ескридж. Най-послед да се срещнем!

Крис протегна ръка.

— Позволете да ви представя моя съпруг — Уитман. Много сме ви задължени за гостоприемството, мистър Хамилтън.

Той им се усмихна сърдечно и ги поведе из къщата.

— За мен е истинско удоволствие. А и Юнити толкова се радва, че най-послед ще има около кого да се суети. Но вие сигурно сте много уморени. Нека първо да ви покажа стаята. Обядът ще бъде след около час, а дотогава за съжаление ще трябва да ме извините — имам купища документи за оправяне. Вдругиден ще идва един клиент и трябва да съм готов с всичко. Чувствайте се като у дома си. Отзад има градина, надявам се, ще ви се хареса. Ето, това е вашата стая.

Те се озоваха в голяма светла стая с двойно легло, гардероб и еркереи прозорец с канапе в нишата — за радост на Крис. Ашър

прочете мислите ѝ, незабележимо ѝ намигна, после каза:

— Много благодарим. Стаята е просто чудесна.

— Ако имате нужда от нещо, само викнете. Всички сме свои, не си губим времето с официалности. Юнити е почти винаги в кухнята, а аз най-често съм при масата за бiliarд и напитките. Това са ми развлеченията... Ще ви чакам в трапезарията в дванадесет и половина.

Когато той излезе, Ашър се отпусна тежко на леглото и погледна дяволито Крис.

— Толкова бракове не вървят заради скърцащите пружини.

— Изобщо не спомена за Лайънел... — веднага смени темата тя. — Дали е тук? Мислиш ли, че може вече да му е направил нещо?

— Искаш да кажеш дали не го е заровил в лехите с розите? Не прилича на такъв. Честно да си призная, не съм срещал човек, който така топло да приема бедните си роднини. Това се нарича „с отворени обятия“... Какво ще кажеш за една кратка дрямка?

— Ашър, надявам се, че скоро ще престанеш с тези намеци. Отивам да разгледам градината. Момчето сигурно си играе там.

Крис слезе долу и надникна в кухнята. Юнити я нямаше, но отвътре се носеше апетитна миризма и тя вдъхна дълбоко. Цяла вечност не беше яла като хората.

Градината бе наистина прекрасна, отрупана с цветя и пищна зеленина. Личеше си, че някой ѝ отдава много време и любов и Крис предположи, че вероятно е Оуен Хамилтън. Тя седна на каменната пейка под високия бор, облегна глава на ствола му и притвори очи. Никога не бе изпитвала такава болезнена носталгия по родния дом. Когато майка ѝ беше жива, и тяхната градина изглеждаше така, но сега всичко беше само бурени и трънаци. Според баща ѝ в това няма нищо чудно, след като младата стопанка предпочита да кръстосва надлъж и шир Америка, а тия дето са тръгнали да оправят света, все не намират кога да се погрижат за собствения си дом.

— Нямах право да седиш тук — прекъсна мислите ѝ гневен детски глас. — Тази пейка е моя.

Крис отвори очи и се вгледа в момчето, войнствено сложило ръце на кръста. Приличаше малко на Оуен, но лицето му беше намръщено и злобно.

— Ти сигурно си Лайънел — усмихна му се тя. — Аз съм...

— Знам коя си. Бедната братовчедка, дето ще се хрантути от парите ми. Махай се оттук.

Крис не помръдна и продължи да го разглежда. Момчето бавно започна да почервява от яд.

— Не ме ли чу? Махай се. Това са моята пейка, моята градина и моята къща. Ще извикам чичо да те изхвърли.

— Ами хайде! — Крис продължи да се усмихва.

— Трябва да ми се подчиниш!

— Защо?

— Защото всичко тук е мое и командвам аз.

— Знаеш ли, хайде да почнем отначало. Аз съм твоята братовчедка Даяна Ескридж. Приятно ми е да се запознаем.

Лайънел отстъпи пред протегнатата ѝ ръка, наведе се, грабна шепа пръст и я запокити по Крис. Преди тя да успее да отвори уста, момчето вече бе изчезнало.

Крис се изправи и погледна навъсено роклята си, после се върна в къщата.

Юнити вдигна очи от тенджерата на огъня и поклати глава.

— Явно вече сте се запознали с Лайънел. Седнете тук, ей сегичка ще я почистим. Това дете ще ни съсипе живота...

— Не е моя работа, но все пак някой възпитава ли го?

— Като станете на моите години, ще разберете, че всяко дете е различно. Някои се стряскат от поглед, повечето се укротяват само ако видят пръчката, но като Лайънел втори няма. Той е непоправим. Повярвайте ми, чичо му пробва всичко.

— А с добра дума?

— Скоро сама ще се убедите, че мистър Оуен е най-добрият човек на света. Със сълзи на очи посяга към пръчката, а и дълго време не посмиваше да го направи. Все повтаряше, че момчето трябва да чувства къщата като свой дом. Ама аз нали го знам от бебе...

Крис нямаше представа колко може да знае Даяна, но реши, че все някога трябва да рискува. По-добре да е с Юнити.

— Познавате Лайънел преди мистър Оуен, така ли?

— О, ама и аз пък непрекъснато забравям, че сте тук за пръв път.

— Дайте да ви помагам, докато си приказваме.

— Е, то тъй не бива, ама хайде, днеска ще ви разреша. Значи, докъде бях стигнала? Така... Аз работех при брата на мистър Оуен,

дори помагах, когато госпожа Лора го роди тоя Лайънел. Хубава нощ беше... Всички се радваха и само след няколко месеца избухна пожарът. Естествено всичко беше завещано на бебето, мистър Оуен му стана настойник, докато навърши двадесет и една година. Какво ли не направи той, но това хлапе...

Оттам на татък Юнити се впусна да обяснява какъв прекрасен човек е Оуен и колко е щастлива да работи при него, а Крис разбра, че за днес повече няма да научи.

Лайънел се появи на масата, когато всички вече бяха седнали. Оуен го представи на гостите, но той не благоволи да ги удостои с поглед. Беше кисел и начумерен и отегчено ровеше с вилицата в чинията. На два пъти Крис го улови, че я стрелка с нескрита ненавист, усмихна му се най-приятелски, но той ѝ отвърна с още по-кръвнишки поглед.

— Ама че неприятно хлапе — заключи Ашър, когато бяха отново насаме в стаята си. — Дали някой се занимава да го възпитава? И защо изобщо се храни с възрастните?

— Сигурно защото е собственик — подхвърли Крис, докато закачаше скромните си одежди в гардероба. Специално беше подбрала дрехи, каквито би носила Даяна Ескридж.

Ашър замислено плъзна длан по вратата на гардероба.

— Винаги ще помня мига, в който те видях... Казах на Тайнън, че не трябва да стоим в стаята ти, но той рече, че най-важното е да не ни усетят. Мислехме, че ще си заспала и щом те чухме, че влизаш, веднага се шмугнахме в гардероба.

— Не искам да говорим за него.

— За него? Мислех, че вече ти е все едно и че след постъпката му на пикника изобщо няма да искаш да го виждаш.

— Аз и не искам. Нека говорим за нещо друго. Например как ще открием какво става тук и защо момчето се държи по този начин?...

— Държи се така, защото са го оставили да им се качи на главите. Ако имаше деца, щеше да ти стане ясно от самото начало.

— Както на теб, да речем?

— Аз знам достатъчно. Този Лайънел има всичко, което би могъл да пожелае, и постоянно иска още. Хайде да не спорим, Крис. Защо да си разваляме удоволствието?...

Той протегна ръце към нея, но тя бързо го заобиколи и се взря през прозореца.

— Ще ида пак да се разходя в градината. Ти гледай да се сближиш с Оуен и да понаучиш колкото се може повече. Дошли сме по работа и трябва да я свършим както трябва.

Щом напусна стаята, тя въздъхна облекчено. Досега не се бе замисляла какво означава да споделяш живота си с друг човек, да бъдеш с него и ден и нощ. Никак не беше лесно...

Пред кухнята се чуваха приглушени гласове. Бяха Оуен и Юнити.

— Аз ще се погрижа — каза готвачката. — Вие си работете.

Крис едва се удържа да попита дали не става дума за поредното провинение на Лайънел и само колебливо предложи помощта си.

— Нищо особено не се е случило — поясни Оуен, — лошото е, че точно днес трябва да подготвя документите за клиента, а и Юнити е толкова заета. Нямаме време да се занимаваме с подобни...

— Но аз може би ще успея да се справя.

— Не бих посмял да... — започна Оуен, но се вгледа в нея и спря. — Даяна, наистина ще съм ти изключително благодарен. Само преди пет минути градинарят ме уведоми, че се налага да замине за Сан Франциско при болната си сестра и че се е уговорил с братовчед си да го замести, обаче аз нямам представа що за човек е и дни наред ще трябва да му обяснявам какво точно искам от него.

— Ясно. Къде са градинарите? Старият и новият. Ще поговоря и с двамата и няма да се усети, че са се сменили.

Оуен се взираше съсредоточено в нея, наклонил глава настрана, и Крис си помисли, че може би е попрекарила. Даяна Ескридж не е била нито делова, нито решителна и оправна. Но пък какво ли разбират мъжете от поддържане на домакинство?... Съпругите им командват цяла армия от слуги, а те си мислят, че не са виждали двадесет доларова банкнота.

— Даяна, много ще се радвам да ме освободиш от това неприятно задължение.

Крис му се усмихна скромно.

— За мен е удоволствие да помогна с каквото мога.

— Ал и братовчед му са в градината. Оставям ги на теб.

Крис тръгна натам, прикривайки самодоволната си усмивка. Може би с времето Оуен ще ѝ гласува доверие и за по-сериозни неща, от които ще може да научи повече за делата в имението.

Ала поемайки по пътеката, внезапно се сблъска с този, когото се надяваше да не види никога вече.

— Какво правиш тук! — сепна се тя. — Махай се! Завъртя се ядосано и пое обратно към къщата.

Тайнън я хвана за ръката.

— Така ли се отнасяш с новия градинар?

Крис се закова на място и го прониза с поглед.

— Мисля, че ти казах — не желая да те виждам!

— А аз ти казах, че нося отговорност за теб, докато се прибереш при баща си. Така че нямам никакво намерение да те оставя на мира.

— Доколкото си спомням, сделката включваше и Ашър. Е, за твоя радост, споделям стаята си с него и нямам нужда от опекун.

— Чудесно! Много се радвам да го чуя! Желая ви щастие. Но докато не те върна у дома, ще стоя край теб, ясно ли ти е?

— А на теб пък не ти ли е ясно, че ей сега ще кажа на Оуен, как ставаш за всичко друго само не и за градинар?

— Нямам нищо против — подхвърли невъзмутимо Тайнън и тръгна редом с нея. — Да не мислиш, че ми се занимава с цветенца и плевели? Просто ще информирам Хамилтън, кой съм аз и коя си ти и отново продължаваме към дома на баща ти, където ме чакат документите и десетте хиляди долара, а теб — щастлив семеен живот с неотразимия Ашър Прескот.

— Тук имам важна работа. Трябва да разбера всичко за Лайънел и да се опитам да му помогна. Обещах на братовчедка му миг преди да склопи очи.

— Значи твоето обещание е свещено, а моето не струва пукната пара?

— Ти си лично заинтересован, аз не печеля нищо.

— Още по-малко пък неповторимата Нола Далас с поредната смразяваща история.

— Махай се — повтори Крис, но по-скоро умолително. — Аз съм добре и ще се оправя. Ще пиша на баща ми, че си изпълнил своите задължения и си заслужил свободата и парите. Хайде сега, иди си.

— Не мога да те оставя така. Някой трябва да те пази от самата теб. А ако на Хамилтън не му е чиста работата, едва ли ще се спре пред това, че си жена?

— Ашър ще се грижи за мен.

Тайнън изсумтя подигравателно.

— А за него кой ще се грижи? Имаш две възможности: или ще стоя тук, или всички тръгваме, и то веднага.

Крис стисна устни и сви юмруци.

— Как разбра, че сме тук?

Тайнън приближи лицето си към нейното и каза:

— Който търси, намира. В крайна сметка си поприказвах с шерифа.

— Че той какво знае?

— Доста повече, отколкото си мислиш. Чувал е за Оуен Хамилтън, бил е замесен в някакви тъмни сделки и разполагал с огромни суми пари. Това да не ти е Прескот, дето го въртиш на пръста както си искаш!...

— Аз не го въртя... — Крис спря, тъй като насреща им се задаваше невероятно красива жена с пищна черна коса и огромни черни очи, прекрасна фигура и грациозна походка. — Коя е тази? — възкликна тя.

— А, това е моята охрана. Реших, че и аз мога да понатрупам малко брачен опит. Пилар ще играе ролята на съпругата, така че се надявам ония нежни сцени от гората да се повторят.

— Съпруга? Твоя съпруга? — шепнеше невярващо Крис.

— Аха, градинарят е женен. Нещо против ли имаш? Пилар ще помага на Юнити. Така че ще бъдеш под постоянен надзор.

— Къде ще живееш?

— В къщата на градинаря естествено. Виж Крис, щом ще събираме материал за статия, по-добре да почваме. Няма ли да ми наредиш какво да правя?

— С удоволствие, мистър Тайнън — тросна се тя, обърна му гръб и се скри вътре.

— А кога ще се запознаеш с Пилар? — викна развеселен той.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Даяна! — рязко възкликна Ашър. — Братовчед ти те пита нещо!

Крис стреснато вдигна очи от чинията и премига учудено към Оуен Хамилтън. Прескот поклати глава.

— Виждаш ли какви грижи ми създава тази жена. Понякога наистина губя търпение.

— Ами питах как мина с градинаря... Подходящ ли е според теб? — колебливо повтори въпроса си Оуен.

Юнити постави на масата огромен супник и подхвърли:

— Че как няма да е подходящ?... С такава външност кой няма да го хареса? Ал да си седи в Сан Франциско.

Оуен ѝ хвърли строг поглед.

— Според мен ще се справи с работата — рече с наведена глава Крис. — Не му е за пръв път.

— Той изобщо не е градинар — обади се Лайънел. — Крадец е. Обира банки и коли хора.

— Има и по-лоши неща на този свят — изсумтя под нос Юнити на излизане.

Ашър не изпускаше от очи Крис, която се взираше немигащо в чинията. Щом всички станаха, той я сграбчи за ръката и почти я повлече към градината. Когато се отдалечиха достатъчно, вкопчи пръсти в раменете ѝ и се вторачи в нея.

— И кой е значи градинарят-крадец? Да не би случайно да го познавам?

— Да — промълви тя, — но аз изобщо нямах представа, че ще се появи тук. Каза, че бил длъжен да се грижи за мен, докато ме върнел при баща ми.

— Отново ще трябва да се разправам с този тип. Крис, надявам се, че този път ще проявиш достойнство и няма да му се хвърляш на врата. Струва ми се, че клетата Даяна не би тръгнала да преследва градинаря.

Крис се благодари, че тъмнината скрива пламналите ѝ страни и отвърна едва чуто:

— Нямам подобни намерения. Освен това той е довел със себе си някаква жена. Не желае да има нищо общо с мен. Е, продължаваш ли да ревнуваш? Може ли вече да се прибираме? Ужасно съм изморена.

Ашър се втренчи в нещо зад нея, сетне най-неочаквано я прегърна и притисна устните си към нейните. Крис реши, че това вероятно би трябвало да се приеме за милувка, но приликата беше само външна. Ашър продължаваше да се взира зад гърба ѝ. Тя се опита да се освободи, но в този момент чу стъпки и пулсът ѝ се ускори. Притисна се плътно до Ашър затвори очи и се опита да вложи някакво чувство в целувката. Явно успя, защото Ашър притвори очи и още повече я притисна към себе си. Крис обаче не усещаше нищо. С цялото си същество чувстваше близостта на Тайнън.

— А, младото семейство! — подметна той, като мина покрай тях. — Толкова е приятно да наблюдаваш влюбените.

Крис се отскубна от Ашър, вирна брадичка и мълчешком заобиколи Тайнън. После бавно влезе в къщата.

Когато Ашър се прибра в стаята, тя с бясна скорост постилаше дивана до прозореца.

— Мразя го! Мразя го с цялата си душа! — шепнеше ожесточено. — Искam да се върне в затвора и бял ден да не види. Да си изгние там...

— Преди малко не личеше толкова да го мразиш. Започвам да си мисля, че ме използваш, за да го ядосаш.

— Да го ядосам ли? Че на него му е все едно с кого се целувам. Сам каза, че се интересува единствено от парите.

— Може би в началото го е интересувало и нещо друго. Преди да посети заведението на Ред...

Крис заби юмруци във възглавницата.

— Как го мразя само! Ах как го мразя... Мразя мига, в който го видях за пръв път. Мразя всичко, което...

Ашър я стисна за раменете и я погледна.

— Крис, твърде силно се бунтуваш. Знам как да го забравиш — той бавно се наведе към лицето ѝ. — Мислиш за него, а не забелязваш нищо около себе си — устните му докоснаха шията ѝ. — Ще те накарам да го забравиш. Ще те накарам да мислиш само за нас

двамата. Ще живеем тук като истински съпрузи, а като се върнем при баща ти, ще се оженим.

Крис си наложи да се отпусне и да се наслади на целувките му. Ашър е симпатичен, интелигентен, нежен, мирише на хубаво. Всичко е чудесно... само дето я няма искрата. Ласките му я приспиват.

Тя преглътна, за да удържи отегчената си прозявка.

— Моля те, Аш, не насилвай нещата. аз все още не съм сигурна в себе си. Не знам дали съм способна на близост с друг толкова скоро след... Разбери ме.

Той се отдръпна назад, а на лицето му се изписа такава болка и огорчение, че Крис потръпна от чувство за вина. Ненавиждаше лъжите, а Ашър беше толкова мил с нея.

— Добре — рече той, — аз обаче няма да се откажа.

— Радвам се — усмихна му се тя и се мушна зад отворената врата на гардероба, за да се преоблече.

Присъствието на Ашър в стаята я притесни, но изведнъж си представи как би се чувствала, ако на негово място беше Тайнън. От самата мисъл сърцето ѝ заби до пръсване и краката ѝ омекнаха.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да излезе от прикритието си. Ашър лежеше и я гледаше жадно. Крис му пожела лека нощ, духна свещта и седна на дивана. Беше твърд и неудобен, но бе за предпочитане пред това да сподели леглото на Ашър.

Когато се събуди на сутринта, усети как целувки обсипват лицето ѝ. В първия момент, още в плен на съня, Крис се отпусна и на устните ѝ изгря замечтана усмивка, но изведнъж си спомни къде и с кого е и се размърда възмутено.

— За Бога, Прескот! Дръж се прилично!

— Казах ти, ще те накарам да се влюбиш в мен.

— И това ли е начинът? Да ме лигавиш когато свариш.

Ашър бързо се изправи.

— Господи, Крис, какъв език! Съвсем в стила на твоя разбойник! Е, днес няма да се налага да търпиш компанията ми. Братовчед ти ме изпраща в града. Възнамерява да ни изцеди докрай.

— Ами нали ни е дал подслон? — Крис придърпа пенъора си под завивките. — Трябва да помагаме.

— Ти ще помагаш на твоя главорез в градината, а аз изчезвам от полезрението. Всичко се нарежда чудесно.

— Той изобщо не е мой. Не съм го карала да идва тук. И нямах никаква представа, че е дошъл. И изобщо не бихме ли могли да разговаряме нормално? Ту ми предлагаш да се омъжа за теб, ту ме обвиняваш в какво ли не...

Ашър не отговори. Започна да се облича зад отворената врата на гардероба. Крис отново се укори, че е толкова сприхава. Той с нищо не бе заслужил отношението ѝ.

На закуска Оуен Хамилтън се прояви в съвсем нова светлина. До този момент беше олицетворение на гостоприемството и сърдечността, но сега раздаваше заповеди наляво и надясно като пълководец.

— Северната част на градината да се засади. До довечера всичките двеста луковици да бъдат в лехите. А ти, Уит... Ще получиш списък на всичко, което ми трябва от града. Ако не се размайваш, за един ден ще успееш. Лайънел, изяж си яйцето. Юнити, обясни ли на новата, какво трябва да върши? Таваните на горния етаж да бъдат измити!

Никой друг не успя да вземе думата на масата. Щом станаха, Ашър придружи Крис навън и каза:

— Не си длъжна да изпълняваш. Не забравяй, че можем да си тръгнем щом пожелаеш. Не искам да работиш като слугиня.

— Много си грижовен, но аз нямам нищо против да поработя малко.

Внезапно Ашър се дръпна назад и отсече строго:

— Даяна, нищо няма да ти стане. Хайде, отивай!

Крис се обърна. По пътеката вървяха Оуен и Тайнън. Като приближиха, Оуен повика Ашър и продължи с него, а Крис и Тайнън останаха сами.

— Ти естествено не си предложила услугите си в кухнята или някъде другаде. Трябваше да е непременно в градината, нали?

Тя го изглежда яростно.

— Ако знаех, че ти ще си тук, щях да ида да цепя дърва. Ще почваме ли или ще си говорим празни приказки? Имам си достатъчно работа, за да стоя и да те слушам.

— Май преди малко доста покорно слушаше мнимия си съпруг.

— Това е част от играта. Даяна Ескридж е била много тиха и кротка, а мъжът ѝ се е държал с нея най-грубиянски.

— Тази роля обаче нещо не ти се удава. Човек като ви гледа, ще каже, че всеки момент ще скочиш да му издереш очите. Хайде, взимай това — Тайнън ѝ подаде кутията с луковици и подхвърли подигравателно: — Виждала ли си такова нещо в живота си?

— Но как ще засадим такава огромна площ? Нашата градина е почти наполовина на тази, а имаме четирима градинари.

— Е, да, но баща ти хем ги храни, хем им плаща, а Хамилтън използва само роднините си.

— Но той изглежда толкова сърдечен!

— Външността често лъже.

— Това дали не се отнася и за някой общ познат? — попита хладно Крис.

— По едно време смятах, че съм срещнал момиче, което е съвсем различно от другите, но то се оказа досущ като всички останали. Интересно ти е да общуваш с бивш затворник, с човек, дето умее да борава с пистолет, използваш го както ти е удобно, но когато стане напечено, заставаш срещу него. Вие двамата с Прескот сте си ликаприлика.

— Не съм заставала срещу теб! Ти ме изложи. Злоупотреби с доверието ми. Помисли ли поне за малко как се чувствах тогава, сред тия хора настроени срещу мен? Един човек на улицата дори се изплю в краката ми.

— Знам какво е. Цял живот съм бил в това положение. Нямах представа какво е първо да те заплуют в лицето, а после да ти размахат пистолет под носа.

— Това за Рори Сейърс вярно ли е?

— Ха, че нали всички видяха? Извих му ръката, за да му избия пистолета, и тогава той гръмна.

— А защо те арестуваха?

— А ти защо се отрече от мен, без да знаеш нищо? Славата ми е такава... Не съм от порядъчните, за разлика от теб.

Крис внимателно постави първата луковица в пръстта и колебливо промълви:

— Сега разбирам, че съм сбъркала. Прости ми.

— Не, права беше! Хора като теб и мен нямат нищо общо помежду си. Така че си дръж твоя Прескот. Тази грешка повече няма да

се повтори. Отсега нататък ще се пазя от добрите момиченца като от огън.

Тайнън отиде в другия край на лехата и Крис остана насаме с мислите си. Слънцето жареше безмилостно, ноктите ѝ се изпочупиха, калта полепваше по роклята ѝ, но Крис не забелязваше нищо. Отново и отново изживяваше събитията от последните седмици и преосмисляше промяната в себе си. От оня миг, в който от гардероба изскочи Тайнън и я взе в обятията си Кристиана Монтгомъри Матисън бе вече друг човек. Разумната млада жена се бе превърнала в обзета от лудост амазонка, готова на всичко, за да спечели сърцето на един мъж. Хвърли се на врата му в мъгливата гора, използва доверието на Ред и се закле, че обичта ѝ към Тайнън не е мимолетно увлечение, а после при първата трудност го отригна без дори да се замисли, че може и да е невинен. Да, смелата и самоотвержена Нола Далас се бе държала като малка лигла. Отношението ѝ към Тайнън представляваше нескончаемо редуване на пламенна любов и яростна омраза.

Крис се отпусна за малко назад, вдигна глава и избърса чело. Очите ѝ инстинктивно потърсиха Тайнън. В момента той замахваше умело с косата, ризата му беше залепнала за гърба и мускулите играеха под тънкия плат. Вече не изглеждаше тъй болезнено кльощав, престоят при Ред му се беше отразил много добре, но в съзнанието на Крис ясно изпъкваха кървавите следи от камшика. Никога нямаше да ги забрави...

Тя се сети за хорската злоба след инцидента с Рори Сейърс. Колко бързо се обърнаха всички срещу нея! А Тайнън през целия си живот е бил посрещан само по този начин и набеждаван без вина. Уж свестните люди отхвърлят оцетените от съдбата и всъщност ги подтикват към престъпления.

Крис отново се зае с лехите.

И ето, тя се бе държала именно като всичките ония надуты госпожи. Обърна гръб на Тайнън, когато той най-много се нуждаеше от подкрепата ѝ. Замина си и ако той не я бе последвал тук, може би така и нямаше да осъзнае поведението си.

Лесно е да раздаваш съвети и да философстваш върху хартията с писалка в ръка, но когато съдбата реши да те изпробва тогава се разбира, кой какъв е.

Искаше Тайнън да разчита на нейното приятелство, искаше да бъде негова любима, беше тъй сигурна в това, но когато се наложи да го защити пред целия град, когато репутацията на великата Нола Далас беше застрашена, тя избяга. Избяга най-позорно и дори имаше нахалството да се залъгва, че е права, че тя е непогрешимата.

Никога в живота си не се бе чувствала толкова ужасно. Изпитваше истинско отвращение от себе си. Почти успя да спечели доверието на един човек, който не се доверява лесно, и после го предаде по същия начин както онова момиче, Бети, преди години.

А сега го бе загубила. Беше се отчуждил от нея и нищо вече нямаше да бъде същото...

Тя се изправи, за да си поеме въздух, и отиде при помпата за вода. Напълни кофата и потопа канчето. След като се напи, засенчи лице с длан и се огледа за Тайнън. Той разкриваше с косата нови пространства за луковиците.

Крис вдигна кофата и отиде при него.

— Жаден ли си?

Той се обърна и се усмихна, но като я видя се осъзна и усмивката му в миг угасна.

— Почини си малко. Изглеждаш много уморен.

— Няма нужда. Свикнал съм. Това, с което съм се занимавал през по-голямата част от живота си, беше къде-къде по-тежко.

— В затвора?

— Там, където отиват тия като мен. Пази се да не те ударя.

Крис отстъпи назад и забеляза потта, която се стичаше по лицето му и попиваше в яката на ризата. Без много да му мисли, тя грабна кофата и я плисна във врата му. Тайнън подскочи от изненада и яростно се обърна.

— Стори ми се, че се нуждаеш от охлаждане — изкикоти се Крис.

Той се приближи към нея. Очите му святкаха гневно.

— Нямам нужда от нищо, свързано с теб. Ясно ли ти е?

Крис кръстоса ръце зад гърба си и тръгна заднишком към дърветата. На лицето ѝ бе разцъфтяла широка усмивка.

— Тай, аз нищо не исках да ти направя — повтаряше невинно.

— Нищо, а? Ти и в гората нищо не искаше. Нали? Само дето не ме подлуди...

— Но снощи ме видя да се целувам с Ашър и окото ти не мигна...

Крис се шмугна под надвисналите клони на дърветата и Тайнън я последва. Неотклонно скъсяваше разстоянието помежду им, а очите му блестяха.

— Ще се разстроя, ако те видя с истински мъж.

Крис усети с гърба си ствола на едно дърво, но не направи опит да избяга. Почти усещаше дъха на Тайнън. На лицето ѝ бе изписана престорена уплаха.

Той обгърна талията ѝ и я привлече към себе си. Наведе глава и потърка мокрото си лице о нейното. Наболата му брада дращеше и Крис се опита да се извие настрани и да го отблъсне, но той я притискаше здраво. По едно време смогна да се отскубне и побягна. Успя да направи само две крачки и Тайнън я настигна, повали я на земята и продължи да обсипва с ласки страните и шията ѝ.

Тя едновременно пицеше и се смееше. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, но Тайнън изведнъж скочи като ужилен. Лицето му отново беше строго и навъсено.

— Ставай! — отсече рязко.

За миг тя отпусна глава на тревата и въздъхна, после протегна ръка към него и той неохотно ѝ помогна да се изправи. Крис мълчаливо застана с гръб, за да ѝ закопчее роклята.

— Стой настрана от мен, Крис — рече той. — Играеш си с живота ми, а това никак не ми харесва.

Тя се обърна и се вгледа в очите му.

— Не бях права да те изоставям така, Тай. Постъпих ужасно и те моля да ми простиш.

Тайнън пое обратно към градината.

— И за двама ни ще е по-добре всичко между нас да свърши колкото се може по-скоро. Както и този маскарад всъщност. В началото мислех, че в него няма да има нищо лошо още повече, че не за пръв път се представяш за друга личност, но вече съм на по-различно мнение. Утре тръгваме. След като те заведа при баща ти, можеш отново да дойдеш тук или да се занимаваш с каквото щеш, на мен ще ми е все едно, тъй като вече няма да нося отговорност за теб. Сега си иди в стаята и си пригответи багажа. Аз ще довърша тук.

Той се върна под палецото слънце, наведе се да вдигне косата и продължи борбата с бурените.

Крис безмълвно се отправи към къщата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крис влезе вътре и видя, че в този момент Оуен се качва на каретата. Лайънел атакуваше с ръждясала брадвичка някакво дръвче, а Юнити и очарователната Пилар простираха на двора.

Крис се изкъпа и се преоблече, като не преставаше да мисли за утрешното заминаване. Нямахше да спори повече с Тайнън. Може би в края на краищата наистина не е нейна работа какво прави Оуен с парите на племенника си, ако изобщо прави нещо нередно.

Докато се решеше пред огледалото тя се сети, че всъщност е сама в къщата и че сега е идеалният момент да надникне в кабинета на Оуен.

Качи се на горния етаж, отвори няколко врати и накрая го откри. Бюрото беше отрупано с папки, а в ъгъла имаше голям дървен шкаф с още документи и всевъзможни бумажки. Тя нямаше представа какво точно търси, но почна да рови в шкафа и да разлиства книжата. Тъкмо извади дебелата папка с надпис „Даяна Ескридж“ и в коридора се чуха гласове, единият от които беше на Оуен Хамилтън.

Крис огледа трескаво стаята. Имаше само един прозорец, който зееше отворен. Като се стараеше да не поглежда надолу, тя прекрачи перваза и пристъпи внимателно по корнизата на фасадата. Издърпа полата си в мига, когато вратата на кабинета се отвори. Крис плътно притисна гръб към стената и затаи дъх.

— Пътуването беше повече от отвратително — рече отвътре непознат мъжки глас — Сигурен ли си, че разполагаш с цялата информация? Той ли е?

— Няма никакво съмнение. Като ти разкажа какво ми костваше, ще се увериш, че друг не може да бъде. Самюъл Дайсън е името, нали?

Крис леко приклезна, за да приближи глава до прозореца. Безпогрешната ѝ интуиция ѝ подсказваше, че ще последва нещо важно.

— Ами малкото копеленце? Подписа ли Лайънел?

— Чакай само да затворя тоя прозорец, че тук вече е пълно с народ и човек никога не знае къде кого ще свари.

Крис се долепи до стената, а Оуен хлопна прозореца и го затвори. Сега вече връщане назад нямаше. Отгоре бяха покривът и небето, а под краката ѝ имаше три етажа.

Двамата мъже стояха в кабинета около час — най-дългия час в живота ѝ. Крис долавяше смътно гласовете им, но думи не чуваше само шум от отваряне и затваряне на чекмеджета и шкафчета. Стоеше, без да смее да помръдне, като придържаше с ръце роклята си, за да не я развее вятърът пред стъклата.

Най-после двамата излязоха и Крис се впусна към прозореца, но той беше здраво залостен.

— Е, сега вече я наредихме... — изпъшка на глас и шумно въздъхна.

Какво оправдание би могла да измисли?

Завъртя се, за да се размърда, но кракът ѝ се подхлъзна и тя сграбчи с две ръце корниза. Дланите ѝ се ожулиха, а кръвта нахлу в главата ѝ. Крис предпазливо се облегна назад и бавничко се изправи. Цялата трепереше, краката ѝ бяха изтръпнали, но не смееше дори да диша. Остана така още известно време и изведнъж чу някакъв странен шум долу. Не се осмели да надникне, а просто продължи да стои замръзнала до стената в очакване на участта си. След малко в корниза опря някаква стълба. Или ще бъзе спасена или разкрита.

Облекчението ѝ, когато видя да изниква главата на Тайнън, беше неимоверно.

— Как разбра, че съм тук? — попита развълнувано тя.

Той долепи пръст до устните си и ѝ подаде ръка. После я обгърна през кръста, помогна ѝ да стъпи върху стълбата и тръгна пръв надолу. Когато най-после Крис усети твърдата земя под краката си, тя го прегърна силно и прошепна:

— Толкова ме беше страх, Тайнън!

— Страшното ще почне, когато Хамилтън разбере за какво си дошла тук — подхвърли той, докато се откопчваше от ръцете ѝ. — Хайде да се махаме, че ще ни видят.

Крис се обърна и мерна някаква сянка, която се скри зад ъгъла.

— Тай! — извика тя. — Там има някой!

— Това е Лайънел. Той ми каза къде си. Ела насам.

Крис пое след него по тясната пътечка между дърветата, която водеше към малка колиба. Тайнън отиде да скрие стълбата в шубраците и Крис забеляза, че по ризата му има кръв.

— Тай, ранен ли си?

— От тебе е — поясни той и обърна ръката й с дланта нагоре. — Влез да те измия и да ми разкажеш какво правеше на прозореца.

— Подслушвах — заяви тя. Колибата представляваше едина-единствена стая с голямо двойно легло. — С Пилар тук ли живеете?

— Да — отговори той и поля ръката й с вода от канчето и в ъгъла.

— Отдавна ли я познаваш?

— От години.

— И й се доверяваш?

— От една черга сме. Не мърдай, искам да разгледам ръката ти.

— От една черга. Искаш да кажеш, че и тя е престъпница?

— Естествено. Способна е да обере и шерифа.

— Сериозно!

Все тъй надвесен над ръката й. Тайнън вдигна очи да я погледне.

— Не е било много умно от твоя страна да влизах в кабинета на Хамилтън. Ако беше надникнал през прозореца...

— Обаче си струваше. Беше с някакъв мъж, който нарече Лайънел... Извини ме: „малкото копеленце“. Интересуваше се дали Хамилтън го е накарал да подпише някакви документи. Според теб това какво би трябвало да означава.

Тайнън и извади бинт от една кутия и измърмори:

— Преди всичко, че се е видял с Лайънел. Той си е точно малко копеленце.

— А защо тогава ти е казал къде съм. Ох, щипе!

— Стои мирна. Ей сега свършвам. С Лайънел си имаме уговорка.

— Но той пред всички каза, че ти обираш банки.

— Не е глупаво момчето. Седни, ще ти сипя малко мляко, пък и аз трябва да пийна нещо.

— Защо Лайънел не ме е издал, а е дошъл при теб? — Крис се пресегна към чинията на масата. — Кой е правил тези курабии?

— Пилар. Колкото до Лайънел, откак му размахях камшика пред лицето, е просто ангелче.

Крис върна обратно курабията. Ръцете ѝ трепереха и тя посегна към уискито на Тайнън. Той пък отпи от млякото и придърпа чинията към себе си.

— Утре тръгваме — съобщи той, без да поглежда Крис.

— И ще оставим Лайънел на произвола на съдбата.

— Той не е твоя грижа.

— Чувал ли си името Самюъл Дайсън?

— Не съм и не сменяй темата. Заминаваме утре.

— А ако Ашър не се съгласи? Ще бъдем двама срещу един.

— Прескот може да си седи където ще. Изобщо не ме интересува, но ние с теб тръгваме.

— Сами? — попита замислено Крис и прекара пръсти по ръба на чашата.

Тайнън я дръпна от ръцете ѝ и я надигна.

— Време е да се връщаш. Кажи, че си паднала и си се ударила в някакъв остър камък.

Крис не помръдна и бавно отхапа от една курабийка. Когато беше с Тайнън ѝ се искаше времето да спре.

— Как е гърбът ти? — попита тя.

— Все по-добре благодарение на нежните грижи на Пилар. Крис, отивай си!

Тя го изгледа тъжно и после сведе виновно глава.

— Не трябваше да те изоставям тогава. Трябваше да дойда с теб в затвора.

— Трябваше, трябваше... Късно е да се разкайваш — той се изправи. — Още не съм свършил в градината, прибирай се в стаята и престани да си търсиш белята.

— Може би ме съветваш да се заключа заедно с Ашър?

— Щом си сигурна, че няма да умреш от скука...

Той нахлупи шапката си и излезе. Крис хвърли последен поглед на стаичката, подслонила Тайнън и Пилар и неохотно се отпрати към къщата. Слънцето беше изчезнало и във въздуха миришеше на дъжд.

— Буря иде — чуваше се гласът на Юнити от кухнята, а Крис влезе вътре и готвачката веднага попита: — Какво ти има на ръката?

Крис се огледа и срещна бездънните черни очи на Пилар. Нищо чудно, че Тайнън я харесва толкова. Прекрасна е.

— Порязах се — окопити се Крис.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — обади се Пилар. — Току-що направих билков чай.

— Не — отсече Крис и се почувства още по-неловко.

— Нещо ми се видиш бледа — намеси се Юнити. — Казах аз на мистър Оуен, че не трябва да работиш навън. Много си дребна, за да стоиш на слънце.

Крис тъй и не бе успяла да разбере какво общо може да има ръстът със слънцето, но постоянно се намираше някой да ѝ го каже.

— Май ще пийна малко чай — каза колебливо.

— Пилар е направила курабийки. Хапни си, много са хубави.

— Да, вече ги опитах — изтърва, без да иска и погледна към чернокосата. Пилар като че ли ѝ кимна едва забележимо.

— Всъщност — продължи Крис — ще взема наистина да полегна. Не се чувствам съвсем добре.

Тя тръгна нагоре към стаята си, но я застигна гласът на Оуен:

— Даяна, можеш ли да дойдеш за малко? Искам да те запозная с един човек.

Крис беше сигурна, че става въпрос за мъжа от кабинета и се зарадва, че ще има възможност да го види. В мига обаче, в които зърна лицето му, тя се смрази и краката ѝ отказаха да се подчиняват. Още от пръв поглед беше ясно, че този човек е замесен в нечисти игри. Беше висок, тъмнокос и някога може би дори е бил красив, но носът му беше изкривен вследствие на счупване, а веждата му разсечена на две от голям белег. И въпреки всичко в никакъв случай не изглеждаше грозен, но за Крис просто бе нетърпимо да стои в една стая с него.

— Не се стеснявай, Даяна — успокои я Оуен. — Това е моя приятел мистър Бейнард Дайсън. Ще ни погостува няколко дни.

— Приятно ми е да се запознаем — обади се той. — Оуен ми разказа за преждевременната смърт на баща ви. Моите съболезнования.

— Благодаря — рече тихо Крис и заотстъпва назад, после показва бинтованата си ръка и добави: — Порязах се, не се чувствам съвсем добре и ако не възразявате, ще се кача в стаята си.

Тя хукна нагоре, без да даде възможност на двамата мъже да протестираат. Затвори вратата след себе си и се облегна на нея.

Допреди малко не беше сигурна, че обвиненията към Оуен имат някакво основание. Но след като видя този негов приятел, вече не

изпитваше съмнения. Тук се вършеше нещо недобро.

Крис едва не подскочи, като чу гласове в коридора пред стаята. След малко те се отдалечиха към кабинета на Оуен и тя лекичко откряхна вратата.

— Предлагам да тръгнем след половин час — каза Дайсън. — Единствено в гората можем да бъдем сигурни, че ще сме сами.

Крис веднага затвори и грабна костюма си за езда. Този шанс не биваше да се изпуска. Тя се облече, слезе на пръсти по стълбите и излезе в градината през музикалния салон. Прокрадва се в конюшната, където момчето приготвяше двата коня и незабелязано пристъпи навътре. Оседла светкавично една черна кобила и я поведе към дърветата.

Спотаи се там, като не откъсваше очи от пътеката, по която трябваше да минат Оуен и Дайсън. Най-после те се появиха и Крис тръгна след тях. Яздеха бавно и разговаряха. Оуен явно показваше имението, защото ръкомахаше в различни посоки. В продължение на четири мили напредваха така, пресякоха един поток, свиха по тясна пътечка и изведнъж се изгубиха от погледа ѝ. Дърветата се сгъстиха и ставаше все по-опасно да не налети на двамата мъже. Крис напрегна слух и успя да различи говор. Скочи на земята, завърза кобилата и тръгна приведена по посока на звука.

Само след няколко крачки се сниши в тревата. Оуен и Бейнард се бяха облегнали на едно дърво.

— Кога ще се срещна със Сам? — попита Бейнард.

— Скоро. Не искам неприятности в къщата.

— Лайънел ти стига, а? Не съм виждал по-отвратително хлапе.

— Нали? Никой няма да съжалява, когато го сполети участта му. Погледни всичките тези гори. Догодина по това време ще бъдат мои.

— Как смяташ да го направиш?

— Братовчед му ще го направи. Ескридж хич не е вчерашен, обрал е тъста си, подтикнал го е към самоубийство, след това му е изял парите, бие глуповатата си женичка. Никой няма да се учуди, че е способен и на убийство.

— Ами жена му?

Двамата се спогледаха.

— Тя си изпълни ролята. Ще почваме ли? Искам да приключим с това, преди да завали.

За ужас на Крис те като по команда закрачиха към нея. Тя зарови лице в тревата, като си повтаряше, че не е възможно да знаят, че е тук, но вече усещаше как тревата се огъва под краката им.

Изведнъж, само на около метър, се чу подсвиркване и двамата се заковаха.

— Добър ден — подвижна един незабравим плътен глас и Крис едва не извика от радост. — Тия коне сигурно са ваши, мистър Хамилтън.

— Какво правиш тук? — озъби му се Оуен.

— Юнити ме изпрати на лов за зайци.

Крис надникна през тревата. През рамото на Тайнън наистина бяха преметнати няколко убити зайци.

— А аз ти казах да работиш в градината. Връщай се по най-бързия начин!

— Че да ме застигнат най-лютите клетви на Юнити? — подхвърли небрежно Тайнън. — Ще уловя още някой и друг заек и чак тогава се прибирам — той млъкна, защото небето се раздра от светкавица и последва оглушителен гръм. — А вие като нищо ще си съсипете хубавите дрехи.

Настана напрегната тишина и Крис изтръпна. Във въздуха сякаш вече се долавяше мирис на барут. По лицето ѝ се стекоха първите капки дъжд.

Дайсън се съвзе пръв и предложи да тръгват. Оуен го последва.

Крис се спотаи отново, този път от Тайнън. Но усилието ѝ беше напразно. Щом двамата мъже се скриха от погледа, той я издърпа грубо за ръката.

— Заслужаваш един хубав бой. Знаеш ли, че можеха да те убият, без да им мигне окото?...

— Как разбра, че съм тук?

— Пилар те е видяла и дойде да ми каже. — Той продължаваше да впива пръсти в ръката ѝ. — Хайде, идвай с мен.

— Но конят ми...

Тайнън не ѝ обърна внимание, а я дръпна след себе си. Дъждът се беше усилил и яростно шибаше лицето ѝ и Крис едва виждаше къде стъпва, но беше ясно, че се движат в обратната посока откъдето бе дошла.

— Къде отиваме? — попита по едно време.

— В твоя дом. При баща ти. Омръзна ми да се занимавам с теб. Съкрати ми живота, разбираш ли?

— А какво ще стане с Ашър? Ще убият Лайънел и ще препишат престъплението на Ашър.

— Това си е негова грижа. Моята си ти.

В една долчинка ги чакаше оседлан кон. Тайнън ѝ помогна да го яхне и се качи зад нея.

— Ще можем ли да се върнем оттук?

— Пътят към вас е именно оттук.

Крис се завъртя, обгърна врата му и се вгледа умолително в очите му.

— Тайнън, не можем да изоставим Ашър. Трябва да го предупредим. Моля ти се!

Той не отвърна веднага, а известно време я гледа замислено, после тръсна глава и изруга:

— По дяволите! Предупреждаваш го и веднага след това тръгваме.

Крис го прегръщаше, заровила лице в гърдите му. Той пришпори коня. Пороят се усилваше все повече и повече, животното все по-често затъваше в калта, а и товарът му беше прекалено тежък.

— По дяволите! — изруга гневно Тайнън и чак тогава Крис го пусна и се обърна напред.

Мостчето над потока беше отнесено и водата се пенеше заплашително.

— Ще трябва да се върнем по другия път — каза Крис.

— Реката е придошла, оттам също няма да може да се мине.

Тайнън гледаше сърдито пред себе си, стиснал здраво юздите, а дъждът безмилостно се просмукваше в дрехите им.

— Не е хубаво да стоим така. Бурята се засилва — надвика дъжда Крис.

— Няма къде да отидем — сопна се навъсен Тайнън. — Пътят ни е отрязан, а на север има само непроходима гора.

— Тай, скоро ще се тъмни! Не можем да останем тук цяла нощ. Няма ли някакъв заслон наблизо? Като спре дъждът, ще можем да пресечем реката.

Той мълчеше, вперил поглед в клокочещата вода.

— Тайнън! — Крис разтърси ръката му. — Хайде да се връщаме в гората. Може да се скрием под някоя скала.

— Наблизо има хижа на дървосекачи.

— Ами хайде да тръгваме тогава!

Конят се въртеше нервно в кръг, дъждът се изливаше като водопад, но Тайнън не помръдваше.

— Какво има, за Бога? — викна Крис.

— Ще разбереш съвсем скоро — викна на свой ред Тайнън, след това обърна коня и поеха на север.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че дървосекачите отдавна бяха напуснали местността, хижата бе в съвсем добро състояние. Явно Оуен я бе поддържал, тъй като беше на негова територия или по-точно на територията на Лайънел, състоеше се от едно помещение без никакви мебели. Имаше само огнище и купчина нацепени дърва.

Няколко минути по-късно конят беше разпрегнат, огънят запален, а зайците одрани.

Крис измъкна одеялото от вързопа на седлото и се благодари на съдбата, че поне то не е станало вир-вода. Но одеялото беше само едно, а дрехите ѝ бяха залепнали по тялото и съвсем скоро зъбите ѝ затракаха неудържимо. Тя чак сега си даде сметка, защо Тайнън толкова неохотно я бе довел тук.

Крис въздъхна, стисна одеялото в ръце и приседна на седлото.

Какво би казала майка ѝ, ако можеше да прочете мислите ѝ? Дали щеше да се отвори от дъщеря си? Дали Джудит Монтгомъри би харесала този каубой, който дори нямаше представа какво означава думата „дом“?

Крис сложи зайците върху жарта и се опита да мисли трезво и разумно. Никога не ѝ беше хрумвало, че ще трябва да прелъстява мъж. От съвсем малки момичетата биват привиквани да казват „не“. Те казват „не“ на непознатите чичковци, които им предлагат бонбони, казват „не“ на танцовите забави, казват „не“ до деня на сватбата.

Е, Крис, как сега ще кажеш „да“? И най-вече как да кажеш „да“ на въпрос, който изобщо няма да ти бъде зададен?

Тя се втренчи в огъня.

Може би Тайнън просто не я желае и за това така лесно се държи на разстояние... Може би смуглата красавица му е напълно достатъчна...

Крис потръпна. Май не беше само от студ. Изправи се полека и без да откъсва очи от веселия огън, започна да се съблича. Все още не

бе решила, какво ще прави и дали трябва да го прави, когато мислите ѝ бяха прекъснати от Тайнън.

Крис стреснато вдигна глава и инстинктивно се прикри с одеялото. Той я стрелна с очи, после се обърна с гръб, свали шапката си и изля водата събрала се в периферията, после клекна пред огнището.

— Едва ли ще спре през нощта. Зайците готови ли са.

Крис пристегна одеялото и се приближи.

— Почти. Още мъничко им трябва.

Тя вдигна глава и срещна пронизващия поглед на Тайнън. Чак сега усети, че одеялото се е свлякло от рамото ѝ. Крис се извърна настрана, за да не забележи той тържествуващата ѝ усмивчица. Е, поне успя да предизвика любопитството му.

— Ще ги опитам — рече строго Тайнън.

Крис също се надвеси, после примигна невинно срещу него, а той още повече смръщи вежди.

— Махни се! — срязва я грубо. — Стой там до стената. Не, ей в оня ъгъл! И не мърдай оттам, докато не свърша.

— Тайнън! Държиш се с мен като с прокажена. Уверявам те здрава съм и с нищо няма да те заразя.

Той изсумтя и отчупи цвръчащото заешко бутче. Дрехите му бяха вир-вода и идеално очертаваха всяко мускулче по гърба му. Виждаха се дори белезите от камшика.

— Ти си по-страшна от проказа. Ти си напаст!

— Господи, Тайнън!... Какво говориш? Аз няма да ти сторя зло. Като те гледа човек, ще помисли, че съм насочила пистолет към гърдите ти.

— Предпочитам да си имам работа с двадесет пистолета. Хайде, яж и лягай да спиш. Утре призори отиваме да вземем Прескот и продължаваме за дома ти. Не искам да се занимаваш повече с Хамилтън.

Крис легна на дъсчения под със заешко бутче в ръка и се опита да си представи как ще прекара нощта. Одеялото беше прекалено малко и когато се опитваше да загърне краката си, раменете ѝ оставаха отвън, когато пък завиеше тях, оголваха се коленете ѝ и така битката започваше отначало.

— Няма ли най-после да спреш да мърдаш? — викна в един момент Тайнън и Крис подскочи.

Той седеше на седлото и дъвчеше, без да откъсва очи от огъня.

— Просто се опитвам да се стопля.

— Ти измисли да дойдем тук, така че престани да хленчиш. И заспивай!

— Как мога да заспя, като умирам от студ? А и защо си все още с мокрите дрехи? — тя се надигна. — Погледни се! Вече си посинял от студ. Едно кафе ще ни се отрази добре. Дали ще се намери някакъв съд, в който да го сварим.

Тайнън изобщо не ѝ обърна внимание. Просто си седеше безмълвно, вперил гневен поглед в огъня и дъвчеше.

Крис отиде и седна срещу него, но очите му преминаха през тялото ѝ като през стъкло. Тя стисна ръцете му.

— Какво има, Тайнън? — попита тихо. — Да не би тази хижа да ти навява лоши спомени? Може би те подсеца за времето, когато си бил с бандите или с твоя приятел, дето са го обесили?

Той изведнъж се втренчи смаяно в нея, сякаш си бе изгубила ума.

Ръцете му бяха съвсем ледени и Крис започна да ги разтрива и да ги гали, за да се стоплят.

— Крис — прошепна дрезгаво Тайнън, — няма да мога да издържа повече. Моля ти се, иди да легнеш там и ме остави на мира.

— Наистина ще умреш от студ, ако седиш така, мокър до кости. Защо не се съблечеш?

Цялото ѝ сърце беше в очите ѝ, но в неговите имаше единствено тъга. Крис понечи да заговори, но изведнъж Тайнън я сграбчи и я притегли към себе си. Ако беше опитен в разкопчаването на копчета, то одеялата бяха смешна преграда пред ръцете му. Още преди устните му да докоснат лицето ѝ, одеялото вече беше захвърлено някъде из стаята. Крис почти извика, когато се допря в подгизналите му дрехи, но ръцете ѝ се заключиха зад врата му и тя се притисна още по-плътно до него.

— Тайнън! О, Тайнън! — шепнеше тя, докато той жадно целуваше лицето, шията, раменете ѝ... Дланите му се впираха в гърба ѝ, пръстите му оставяха синини по кожата ѝ.

За миг той я отдели от себе си и се вгледа в очите ѝ.

— Крис, — рече едва чуто и по тялото ѝ полазиха тръпки, — никога не съм изпитвал такова желание да притежавам жена. Това е последният ти шанс да кажеш „не“. Оттук нататък спиране няма.

Носовите им се опираха и Крис леко наклони встрани глава, за да докосне устните му.

— Да! И да, и да, и да! — отговори тя, като подкрепяше всяка дума с целувка.

Тайнън се усмихна — бавно и изкусително, а Крис потръпна за миг.

Значи това беше Тайнън — любовникът!

Той се усмихна още по-широко, зарови ръце в мократа ѝ коса и започна да хапе устните ѝ.

— Сега ще ти дам да разбереш, палавница такава! Придърпа я нагоре, устните му се спуснаха по тялото ѝ, заравяха се в косата, играеха си с нежната част на ухото ѝ, смучеха пръстите ѝ. Ръцете му очертаваха гръбнака и дланите му милваха вътрешната част на бедрата, след това корема, после раменете и отново колената.

Крис вече не усещаше грубите мокри дрехи, а само изгарящото докосване на устните и на пръстите му по кожата си, за първи път усетила мъжка ласка.

— Господи, колко е прекрасно! — простена тя със затворени очи.

Беше загубила представа за действителността. Не знаеше къде се намира, нито къде е застанал Тайнън в момента, не се интересуваеше колко време е минало откак се бяха подслонили от бурята и от мига, в който се бе озовала в прегръдката му.

Неговите пръсти продължаваха да изследват всяко кътче от тялото ѝ. Неочаквано устните му се спряха върху гърдите и Крис уплашено отвори очи.

Отблясъците от огнището бяха единствената светлина в стаята и играещите по стените и тавана сенки придаваха някаква свръхестественост на момента. Тайнън беше по-красив от всякога и Крис изведнъж си помисли, че не друг, а самият Аполон я държи в прегръдките си.

Тя погали лицето му и жадно вкуси устните му.

— Обичам те, Тайнън! — въздъхна сладостно.

Ръцете ѝ усетиха мускулите на гърба му, както и раните от камшика. Чак сега разбра, че по някое време ризата му е последвала

одеялото.

Тя почувства сърцето си в гърлото, когато топлите му устни обсипаха с целувки нежната кожа на бедрата ѝ и те от само себе си се разтвориха.

— Тай! — зашепна Крис. — Мили мой Тай!

Той не каза нищо, а продължи да плъзга устни по-нагоре по краката ѝ, по корема, после описа кръг около настръхналите ѝ гърди. Крис замря и отпусна назад глава. От устата ѝ се изтръгна въздишка на трепетно очакване.

Тайнън бавно легна отгоре ѝ и когато навлезе в нея, Крис отвори широко очи. Той се усмихваше лъчезарно, но по челото му бяха избили ситни капчици пот.

Крис очакваше да изпита болка, но осезанието бе по-скоро изненада от истинската физическа и духовна близост между мъжа и жената. Тя инстинктивно сплете крака зад гърба му и видя как той притваря очи и прониква в нея докрай.

Стори ѝ се, че сърцето ѝ ще изхвъркне, когато Тайнън бавно започна да се движи напред-назад. Беше толкова нежен и внимателен, а усещането — неповторимо, божествено. Той я изпълваше цялата, разтапяше я, носеше я заедно със себе си към върха на страстта. С всеки тласък я заливаха все по-горещи вълни и Крис имаше чувството, че ще полети.

— Тайнън! Тайнън? — едва ли не с уплаха в гласа промълви тя.

Той стисна краката ѝ и я повдигна във въздуха. Започна да се движи по-бързо и сякаш още по-дълбоко. Крис се вкопчи в гърдите му, искаше ѝ се да забие нокти в стоманените мускули. Главата ѝ се залюшка настрани дишаше на пресекулки, стоновете ѝ се сляха с неговите и в един момент ѝ се стори, че ще експлодира.

Когато Тайнън се отпусна върху нея. Крис го прегърна силно и прошепна:

— Значи си можел.

Той се засмя, легна на една страна и мушна ръка под главата ѝ.

— Беше прекрасно — продължи тя. — А аз как ти се сторих? Не си разочарован, нали?

— Не.

— Ти да не заспиваш? — сепна се Крис.

— Как бих могъл, ако така бръщолевиш? Утре трябва да ставаме рано-рано, денят беше отворителен — по покривите ли не се катери, в тревата ли не се спотайва. Не е толкова странно, че искам да поспя.

Крис се размърда и го погледна изумено.

— Но имаме да обсъдим толкова неща! Трябва да знам кога ще се оженим, какво смяташ да правим с Лайънел, а също и...

Тайнън вдигна глава.

— Чакай! Кой е казал, че ще се женим?

— Ами как?... Нали след това, което... се случи...

Той се дръпна, изправи се и нахлузи панталона. Крис остана да лежи по гръб, изнемошала от вълнение и от обида. Придърпа бодливото одеяло и се зави. Очите ѝ следяха Тайнън, който разпали огъня, за да стопли зайците. После ѝ подаде парче месо и застана до вратата.

— Не исках да се случва — обади се след малко. — Бях твърдо решен да не те докосвам, точно както искаше баща ти.

— Ако това те притеснява, аз ще се погрижа всичко да бъде наред. Баща ми няма да те изпрати в затвора.

— Как не разбираш?... Всичко е много по-сериозно? Тия като мен не се женят за такива като теб, а пък и аз изобщо не искам да се женя.

Крис преглътна залька и възкликна:

— Тайнън, как можеш да имаш такова лошо мнение за себе си?

— Когато стане напечено, твоето мнение не е много по-различно.

— Тогава сгреших и много съжалявам. Няма да се повтори. Особено ако си мой съпруг.

— Е, няма да бъда. Ако се женех за всяка, с която...

— Да, разбирам — побърза да го прекъсне Крис. — Но аз те обичам.

— Само така ти се струва. Слушай Крис, това, което се случи тази вечер, се случва винаги, когато мъж и жена пренощуват някъде сами. Беше неизбежно.

Крис се изправи и усуква одеялото около тялото си.

— За теб може и да е било неизбежно, но за мен — не. Ти знаеш ли, че като събирах материалите срещу правителството на Мексико, прекарах три нощи с един мексикански войник и той дори не направи опит да ме докосне.

— И колко пистолета имаше в ръчичките си?

— Е, пистолетчето беше толкова миниатюрно!

— Няма какво повече да говорим. Искам да легнеш и да заспиш. Най-добре е да забравим, че тази нощ е съществувала.

— Да забравим?... Но аз...

— Какво повече искаш? Истината? Истината е, че за мен ти беше едно захарче и аз най-после го схрусах. Не си нищо повече от средство да получа свободата. Понякога си по-опасна от банда разбойници, но понякога си непоносимо досадна с твоите идеи да оправяш света. Единственото, което искам, е да те заведа при баща ти, да получа свободата, стига да ми я даде, след като посегнах на неприкосновената му девствена дъщеричка и повече никога да не те видят очите ми. Нито теб, нито всичките такива като тебе. Е, стана ли ти ясно най-после?

— Абсолютно — заяви Крис със стиснати зъби, за да не издаде как са й се отразили думите му. — Уверявам те, ще си получиш свободата.

Крис се обърна с гръб и бавно започна да облича мокрите дрехи.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Нищо, което да ти навреди по какъвто и да било начин.

— Крис!

— Каза това, което искаше, и ако нямаш нищо против, не желая да чувам повече. Вземи си одеялото. Не искам да ти създавам никакви проблеми и неприятности. Ще стоя в ей този ъгъл и ще чакам да съмне.

Тя се облегна на стената и повече не го погледна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утрото дойде твърде бързо. Крис успя да подремне съвсем малко, главата я болеше, а очите й лютяха. Дъжда бе спрял и без да разменят нито дума, двамата потеглиха. Тайнън й подаде ръка, за да й помогне да се качи на коня, но тя се метна на седлото, без изобщо да погледне към него.

Яздиха доста, докато открият подходящо място да пресекат реката и през цялото време Крис всячески се стараеше да не се докосва до него. Не размениха нито дума и когато най-после сред дърветата се показва къщата на Хамилтън, Крис изпита небивала радост.

— Тръгваме след час — рече Тайнън, но тя отново не си направи труд да го удостои с поглед. Той я хвана за рамото и я раздруса. — Чу ли ме? Връщам те при баща ти. Където ти е мястото.

— Чух абсолютно всяка твоя дума — отсече Крис и пое към къщата.

В градината забави крачка. Замисли се как ли ще я посрещнат и дали някой е разбрал, че не е била тук тази нощ. Наведе се да откъсне една красива маргаритка с дълго стебло, после въздъхна и продължи енергично към входа, като въртеше цветето между пръстите си. Точно отпред стояха Оуен и Ашър.

Като я съгледа, Хамилтън спря да говори, ококори изненадано очи и в следващия миг Ашър вече тичаше към нея с отворени обятия. Той я грабна, стисна я силно и я завъртя.

— Крис! — прошепна в ухото й. — Толкова се бях притеснил. Добре ли си? Всичко наред ли е?

Крис обви ръце около врата му. Беше толкова приятно да чувстваш, че някой се радва да те види.

— Да — отвърна, борейки се със сълзите.

В следващия миг обаче забрави за тях, тъй като проехтя изстрел и тя ясно чу свистенето на куршума покрай главата на Ашър. Втренчи се ужасено в обезглавената маргаритка в ръката си. На няколко крачки стоеше Тайнън с димящ револвер.

Юнити дотърча запъхтяна отвътре.

— Какво стана. Някой стреля!

Тайнън беше вперил очи в Крис и тя също го изглежда гневно, все още с ръце около врата на Ашър.

— Просто разчиствам плевели — подхвърли небрежно Тайнън и се отдалечи.

— Какво означава това? — обади се Ашър.

— Нищо — отвърна Крис и хвърли маргаритка, сякаш беше отровна.

— Даяна, много се бяхме притеснили — намеси се Оуен. Никой не знаеше къде си. Цяла нощ те търсихме.

Чак сега Крис забеляза колко изморени изглеждаха двамата с Ашър. Бяха мръсни и брадясали.

— Подслоних се от бурята — поясни смутено тя, — после се обърна към Ашър и добави. — Ще мога ли да поговоря с теб?

— Разбира се, мила, сигурно едва се крепиш на краката си — отвърна Ашър и като истински загрижен съпруг я поведе към къщата.

— Така — отсече той, щом затвори вратата на стаята, — държа да знам къде си била и какво си правила. Той стори ли ти нещо?

— Не повече от това, което сама пожелах. Обърни се, искам да се преоблека. Тръгнах след Оуен и оня отблъскващ човек — Бейнард Дайсън.

— Защо да е отблъскващ? Той те търси наравно с нас.

— Ако нямаш нищо против, гледай през прозореца.

— Не знам защо, но още от самото начало ми се стори изключително неприятен. А след онова, което чух, вече няма никакво съмнение. Двамата с Оуен възнамеряват да убият Лайънел и да обвинят теб.

— Мен? Че какво общо имам аз?

— Ти не, Уитман Ескридж обаче има. Нали е пратил в гроба твиста си, бие жена си и...

— Бие жена си ли? — усмихна се Ашър. — За пръв път чувам.

— Надявам се и за последен. Та аз бях там, подслушвах от храстите.

— И те не са те усетили?

Крис се замисли за момента преди появяването на Тайнън. Точно тогава й се струваше, че е разкрита и че ей сега ще я разобличат. Но

естествено, беше си го въобразила.

— Тъкмо заваля и започнаха гръмотевиците. Може би за това не са чули. Единственият проблем в момента е, че този... искам да кажа Тайнън настоява да тръгнем незабавно. Всъщност, той дори нямаше намерение да се връщаме за теб.

Ашър мълчеше.

— Ти какво мислиш? Разбира се, не можем да тръгнем веднага и да оставим Лайънел. Нали?

Крис вече беше вече беше готова и застана пред него.

— Тайнън как те откри — попита Ашър.

— Не знам, проследил ме е сигурно.

Ашър я стисна за раменете и надникна в очите ѝ.

— Крис, мисля, че той е прав. Трябва да се връщаш при баща си, колкото е възможно по-скоро. Ако не беше дошла сега, щях да те търся няколко дни и сетне щях да ида у вас. Така всичко щеше да е наред. Не е било много разумно да идваш тук, след като знаеш, че се готви убийство.

Крис се обърна и закри из стаята.

— Но какво ще се случи с Лайънел? Защо никой не мисли за него?

— Ще уведомим шерифа, той ще дойде тук и Оуен ще подвие опашка.

— А междувременно Лайънел ще умре по някакъв невъобразимо тайнствен начин, може би нещастен случай, докато чичо му е някъде много, много далеч...

— Не мога да нося отговорност за това, но за теб съм отговорен. Смятам, че трябва да се махнем оттук. Още днес — той отвори гардероба и извади торбата ѝ за път. — Искam да си приготвиш багажа още сега. Ще кажа на Хамилтън, че това място се е оказало твърде опасно за дама като теб и че съм решил да се върнем на изток.

— Няма да тръгна — отсече категорично Крис и го погледна право в очите.

— Тогава ще му обясня коя си. Едва ли ще продължи да бъде толкова гостоприемен. Почини си, пригответи се и след час идвам да те взема. Преди това ще поговоря и с Тайнън.

— Ще си загубиш времето. Той е готов на всичко, за да се отърве по-скоро от мен.

Ашър спря на вратата.

— По пътя ще имаме достатъчно време да ми разкажеш как сте прекарвали тази нощ. А сега, за да не ти минават през главата никакви храбри и нелепи мисли, ще те заключа. Доскоро.

Преди Крис да успее да реагира, Ашър вече бе отвън и превърташе ключа. Тя се втурна и хвана с две ръце дръжката, после опря чело о вратата и прокле всички мъже на тоя свят. Щом се обърна, погледът ѝ се спря на мекото легло с бели парфюмирани чаршафи и Крис пристъпи към него като хипнотизирана. Още преди главата ѝ да се отпусне върху възглавницата, вече спеше.

Стаята се къпеше в слънце, но Крис продължаваше да спи непробудно. По едно време усети как някаква ръка запушва устата ѝ и в миг отвори очи. Над леглото ѝ се бе надвесил мъж, прикрил лицето си с черна кърпа.

— Кротувай, кукло. Идваш с нас на една малка разходка.

Гласът беше непознат, както и тялото под черните дрехи. Крис се опита да се отскубне, но мъжът с лекота я притисна към леглото и напъха някакъв плат в устата ѝ. Когато тя започна яростно да рита и да се гърчи, той улови с една ръка глезените ѝ и я усмири. Омота я цяла в десетки метри фино въже, което и при най-малкото движение се връзваше в тялото ѝ. Крис заприлича на труп, готов да бъде погребан в морето. Когато привърши, от нея се виждаха само две очи, дори и косата ѝ бе здраво пристегната.

После похитителят я подпря на рамо, сякаш тя беше навит на руло килим и я занесе до прозореца. Край перваза чакаше стълба и само след минута той стъпи на земята заедно с товара си.

Крис се опита да извие глава, за да огледа дали са сами, но въжето се впиваше в нея и тя не успя да помръдне. Скоро навлязоха сред дърветата, където бе скрит оседлан кон. Мъжът я праметна отгоре му и седна зад нея, след това безшумно потегли. Крис с горчивина отбеляза, че където и да отидеше все се намирайте някой да я забележи, а сега, когато толкова се нуждаеше от помощ, наоколо нямаше жива душа.

Скоро размисълът стана почти невъзможен, тъй като злодеят пришпори коня и през следващите няколко часа съзнанието ѝ бе заето единствено от усилието да не припадне.

Чак привечер тя усети, че зад тях галопира още един ездач. Нямахше представа кога се е присъединил, но по едно време най-последно забавиха ход и Крис отново чу гласа на своя нападател.

— Твоята създаде ли ги проблеми?

— Не — обади се друг глас, — а твоята?

— Хич. Дай да ги отвържем, че тъй няма да изкарат дълго.

Мъжът издърпа Крис на земята и с крайчеца на очите си тя зърна, че от другия кон смъкнаха подобен неподвижен вързоп, сложиха го до нея, но тя все още не можеше да се помръдне. Чак когато мъжът освободи главата ѝ, Крис зърна другата жертва и едва не извика от смайване.

До нея лежеше Пилар и също я гледаше с разширени от почуда бадемови очи.

Мъжът махна кърпата от устата ѝ и тя успя да изрече:

— Защо сме тук? Какво става?

— Стига приказки! — заповяда по-едрият от двамата. Другият беше висок и слабават. — Да не сте гъкнали. Искате ли вода или не?

Крис с разтреперани ръце пое очуканото тенекиено канче и жадно потопи устни.

— Кой сте вие? — попита, като му го връщаше. — Какво искате?

— Много бързо ти домъчня за въжетата.

Тя понечи да отвърне, но Пилар докосна ръката ѝ и едва забележимо поклати глава. Крис се обърна на другата страна, но замълча. След малко едрият я вдигна на крака и я сложи на седлото.

— Най-мразя жени, дето много дрънкат — скръцна със зъби той. — Ако си държиш езика зад зъбите, ще се разберем, отвориш ли си устата, ще ти я затворя. Ясно ли е?

Крис видя, че черната кърпа, скриваща лицето му, се озова на земята, но не можа да се обърне да го погледне, защото отново поеха и трябваше да пази равновесие, както и да се бори с ръцете му, които запълзяха по тялото ѝ.

— Двамата с Крис тръгваме след около час — рече Тайнън на Ашър. Устните му бяха стиснати в злобна черта, а очите святаха гневно.

— Чакай, искам да поговорим.

— Нямам време. Можеш да дойдеш с нас или да останеш. Както си решиш.

Той се обърна и пое към градината, но Прескот го хвана за ръката.

— Искам да знам какво се е случило снощи. Къде бяхте? И от къде на къде ще стреляш толкова близо до мен? Аз трябва да...

— Какво трябва, Прескот?

Ашър направи крачка назад.

— Виж, Тайнън, и двамата сме тук по работа. Твоята задача бе да ме отведеш при Крис и да ми помогнеш да я убедя да стане моя жена. Но това, което си направил досега е, да я спечелиш за себе си. На всичкото отгоре прекарваш нощта с нея и вършиш Бог знае какво.

— Правилно, само Бог знае, защото изобщо нямам намерение да ти давам обяснения. Повтарям: след час ние тръгваме, така че решавай.

— Ти за мен не бери грижа.

Зачервен от ярост Ашър изкачи на един дъх стълбите.

„По дяволите! Какво си въобразява той? — замърмори под нос. — Понякога направо прекалява.“

Ашър спря пред стаята, за да се овладее. Чувстваше се гузен, че бе заключил Крис, но това беше единственият начин да ѝ попречи да извърши някаква глупост. Той отвори безшумно вратата.

„Няма да е зле да вземе да се омъжи за мен след всичкия тормоз и след всичко, което направих, за да ѝ угодя“ — продължаваше да нарежда наум Прескот.

Още на секундата видя, че я няма. Първата му мисъл бе, че е избягала през прозореца, но като погледна тесния перваз и разстоянието до земята, реши, че се е спасила другояче.

Прескот излетя от стаята и хукна презглава към къщичката на градинаря, като съвсем забрави по-раншния си гняв към Тайнън.

— Изчезнала е — рече задъхано, като нахлу вътре. — Бях я заключил, за да не се забърка отново в нещо, но е успяла да излезе.

Тайнън го избута настрани и на бегом пое обратно, като спря чак пред вратата на стаята, за да провери пистолета си.

— Защо ги прави тия работи? — хленчеше зад гърба му Ашър. — Не стига, че прекарва нощта сам-сама с един... — той се усети и млъкна, след това се доближи до Тайнън, който изследваше перваза на

прозореца. — Виждаш ли нещо? — попита и също се надвеси. — Как може да се измъкне оттук?

— Може. Боята е остъргана, съвсем скоро тук е имало стълба. — Тайнън се върна при леглото и се загледа в чаршафите, които бяха смачкани на топка. — Къде е Хамилтън?

— Не знам. Мисля, че е горе. Дали ще знае нещо? Предполагам, че тя е последния човек на света, когото би желал да види — Ашър вървеше по петите на Тайнън и говореше безспир. — Тя разправи ли ти, какво е чула в гората? Че Хамилтън щял да убива онова хлапе? Не че й вярвам, де. Искам да кажа, съгласих се на този цирк, за да се възползвам от ролята на неин съпруг. В края на краищата, човек трябва да се бори с всички средства.

Тайнън се закова наред стълбите и се обърна.

— Ако сам не си затвориш устата, ще се наложи да употребя сила.

После продължи нагоре, след това по коридора и нахълта в кабинета на Оуен Хамилтън. Той седеше зад отрупаното с папки бюро и разлистваше някакви документи. Тайнън затвори вратата, превъртя ключа, бавно отиде до прозореца и го хвърли вън.

Ашър смутено се облегна на стената и затаи дъх. Оуен повдигна въпросително вежди.

— На какво дължа това мило посещение? Да не би плевелите да са те преуморили?

— Къде е тя?

— Изобщо нямам представа кого имаш предвид — невъзмутимо заяви Хамилтън и отново заразливта папките. — Ако си мислиш, че аз и твоята женичка...

Не успя да довърши, защото Тайнън го сграбчи за яката и го придърпа върху бюрото.

— Искам да знам къде е и нямам време за номера. Или веднага ще ми кажеш, или ще се простиш с различни части от тялото си.

— Не разбирам за какво говориш.

— За Крис! — обади се Ашър. — Тоест Даяна. Къде е тя? Оставих я в стаята, а е изчезнала.

— Коя е Крис? — попита Оуен.

Тайнън го удари през лицето.

— Не съм сигурен какво точно знаеш, но подозирам, че е доста. Вече предадох архивите ти на един мой приятел счетоводител. Съвсем скоро ще стане ясно колко си успял да откраднеш от племенника си.

— Какви архиви?

Тайнън го удари отново и от устата му рухна кръв.

— Втръснаха ми твоите лъжи. Изобщо не ме е грижа какво правиш със семейството си, но с малката положението е различно и искам да знам къде се намира в момента.

— Коя е тя? Даяна Ескридж беше убита.

Тай отново усуква яката му.

— От теб, разбира се, но това е работа на шерифа.

— Казвай къде е Крис!

Хамилтън мълчеше и Тайнън го удари отново, след това извади пистолета и го опря в челото му.

— Какво ще прежалиш по-лесно? Крака или ръката. Докато ти изтече кръвта, все ще проговориш. За последен път те питам: къде е тя?

— Дайсън я отвлече.

Несъмнено отговорът изненада Тайнън, защото той разхлаби хватката и Хамилтън се размърда.

— И жена ти е с него.

— Пилар? Кой е той всъщност?

Оуен се дръпна настрана и започна да разтрива врата си. След това притисна кърпичка към разкървавената си уста.

— С него най-хубаво да си нямаш вземане-даване. Не го познавам много добре. Така и не разбрах къде живее, нито с какво се занимава. Веднъж в годината идва да купи дървен материал и коне, след това изчезва. Не смея да го разпитвам що за човек е.

— И все пак е отвлякъл Крис — намеси се Ашър. — Мислиш ли, че ще иска откуп?

— Откуп? — избухна Хамилтън. — Коя по дяволите е тя?

— Дъщерята на Дел Матисън — отговори тихо Тайнън.

— Господи! — Оуен се отпусна тежко на стола. — Мислех, че е някоя нескопосана артистка, която се мъчи да докопа каквото може — той вдигна очи към Тай. — Как намери архивите?

Чернокосият не си направи труда да му отговори.

— Искам да знам всичко за Дайсън. Искам да знам как да го открия.

— Казах ти, нямам представа. Той се появява и изчезва. Пожела да вземе двете жени и на мен това какво ми влиза в работата? Всички се мъчехте да ме надхитрите — следите ме, подслушвате ме, тършувате из кабинета ми, представяте се за мои роднини... От къде на къде ще ме интересува за какво са му жените?... Как може да ми хрумне, че русата ще е дъщеря на Дел Матисън? Ако разбере...

— Отваряй касата! — прекъсна го Тайнън. — Тръгваме да ги търсим и ни трябват пари.

— Аз не желая да участвам в кражба — обади се Прескот.

— Никой не те кара. Хамилтън, съветвам те да не си играеш с търпението ми!

Оуен побърза да изпълни заповедта и отвори малкия сейф, скрит зад една от картините.

— Няма да го откриеш. Не си от неговата класа. Той тия като тебе ги хапва на закуска.

— А, този път ще му приседне. — Тайнън взе пачките и отсече: — Сега си свали колана.

После завърза носната си кърпа през устата на Оуен, стегна китките му с колана и го закачи на една кука, стърчаща в тавана.

— Това ще те удържи няколко часа. Моят приятел счетоводителят ще се свърже с адвокатите на Лайънел. Имам предчувствието, че документите, които им представяш, доста се различават от архивите. Пък и нека не забравяме незначителния въпрос за убийството на семейство Ескридж.

Оуен започна да се мята и да извива ръце, но коланът го държеше здраво, а и краката му едва докосваха пода.

— Юнити ще заведе момчето у Дел Матисън, докато се изяснят нещата. Мислех да замина с тях, но имам друга работа. Искрено се надявам, че ще се намери някой да те свали оттук, защото само след час-два болката ще стане непоносима.

Той тръгна към вратата. Ашър му направи място да мине и за най-голяма негова изненада Тайнън извади от джоба си ключа, отвори, после отново заключи.

— Но нали?... — понечи да попита Прескот.

— Недей винаги да имаш вяра на очите и ушите си — заяви Тайнън и двамата слязоха долу в кухнята.

На масата седеше Юнити с тебеширенобяло лице и оцъклени от страх очи. Лайънел стоеше до нея и щом двамата мъже влязоха, тропна с крак.

— Не желая да ходя никъде. Това е моят дом и няма да мръдна оттук. Никой не може да ме принуди да замина.

Без да каже нищо. Тай го хвана през кръста и го отнесе при каретата, която чакаше вън.

— Не само ще заминеш, ами и ще помагаш на Юнити. Прескот ще дойде с вас.

Ашър сложи ръка на рамото му и рече:

— Искам да дойда с теб.

— В никакъв случай. Не ми трябва човек, дето постоянно ще се заяжда и ще оспорва решенията ми — срязва го Тайнън. — Имам нужда от някой, който знае как се борави с пистолет.

Ашър кимна към кобура на Тайнън.

— Може ли?

Тайнън му подаде пистолета. Русокосият го пое внимателно, после светкавично се завъртя и го изпразни в един клон, който се прекърши на две.

— Матисън не ме нае случайно — поясни, като му го върна. — Умея да стрелям с абсолютно всякакво оръжие. С пушка откъсвам опашката на врабче. Може да не съм имал твоя опит, но отлично знам от кой край излиза куршумът.

Тайнън бавно пхна нови патрони в барабана и се обърна към Юнити.

— Прескот идва с мен. Сещаш ли се за някой, който може да ви придружи?

— Вече не ми е ясно, на кого да имам доверие — с треперещ глас отвърна тя. Лайънел седеше в каретата със зяпнала уста. — Брат ми живее на десетина мили. Може би ще се съгласи...

Тя спря, защото Тайнън извади пачката и отброи няколко банкноти.

— Вземаш го. Като стигнете при Матисън, му разкажи всичко. Сигурно ще поиска да изпрати някого насам, недей да му се месиш. Ще му кажеш, че съм тръгнал да търся дъщеря му и че ако не я доведе,

значи съм мъртъв. Нищо друго не би могло да ме спре. Също така му кажи, че има за какво да се тревожи. Този път дъщеря му наистина е в опасност. Но той ще се погрижи за вас. — Тайнън премести навъсения си поглед върху момчето. — И само някой да ми се оплаче от теб, мисли му. Хайде, тръгвайте.

Той плесна с ръка коня и каретата потегли. Тайнън леко поклати глава и се обърна към Ашър.

— Дано не сбърках. Ако имаш някакво оръжие иди го вземи. Ще те чакам в конюшната с двата най-добри коня на Оуен Хамилтън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Три дни продължаваше непосилният поход на Крис и Пилар. Почти не ядяха, нямаха почивка и нито миг за себе си. Нощем завързваха ръцете им за някой клон високо над главите, от което сънят ставаше невъзможен. Не им бе разрешено и да разговарят. Всяка сутрин ги вдигаха с ритници, омотаваха ги с въжетата и отново тръгваха на североизток. Вечерта на първия ден единият се появи с още един кон, вероятно откраднат отнякъде, и жертвите бяха преместени върху него.

Въпреки изтощението си Крис се опитваше да запомни от къде минават, но на втория ден похитителите ѝ завързаха очите, оставяйки Пилар да я придържа, ако конят хлътне в някоя дупка. Следобед завързаха и нейните очи.

Макар че двете не си проговаряха, постепенно свикнаха да разчитат една на друга. В началото Крис беше изпълнена с враждебност към спътницата си. Пренебрегваше помощта ѝ, стараяше се да не се докосва до нея, изпитваше неприязън към самото ѝ присъствие.

Пилар бързо разбра резервираността ѝ и изобщо не ѝ се натрапваше до момента, в който Крис, без да иска, се свлече от седлото и се хвана с две ръце за нея, за да се задържи.

— По-лесно ще е, ако не сме врагове — прошепна Пилар и тази дързост ѝ коства зашеметяващ удар през лицето от единия похитител.

След този инцидент студенината на Крис започна да се топи. Какво толкова има да се ядосва? Единственото, което имаха да делят, беше Тайнън, но той съвършено ясно бе дал да се разбере, че не желае Крис. Каква тогава би могла да бъде вината на Пилар?

Късно през третата нощ мъжете най-после разпрегнаха конете и повлякоха беззащитните си жертви към тъмните очертания на някаква къща. Продължиха да ги теглят и нагоре по стълбите, а когато ръката на Пилар се удари в парапета, те просто я дръпнаха още по-грубо.

— Можем и сами да вървим! — рече през зъби Крис, като прихвана спътницата си през кръста.

Мъжете не казаха нищо, а продължиха по същия начин нагоре и на четвъртия етаж този, който влачеше Пилар свали от стената връзка с ключове, отвори една дъбова врата, почти цяла педя дебела и нещастниците бяха набутани вътре.

В стаята цареше непрогледен мрак, но Крис скоро свикна с тъмнината и постепенно успя да различи очертанията на голямо меко легло наред пода. Простена и с насълзени очи се запрепъва към него.

Когато се събуди на другия ден, слънцето вече клонеше към заниз. За момент тя остана неподвижна загледана през малкото прозорче и се съсредоточи върху състоянието на тялото си. Ръцете ѝ бяха целите издрани и ожулени. Където нямаше засъхнала кръв, имаше безмилостни ухапвания от комари.

Крис се завъртя и погледна Пилар, която все още спеше. Запита се дали и тя самата изглежда толкова ужасно. Гарвановочерната коса на Пилар беше сплъстена и рошава, очите ѝ бяха заобиколени от тъмни кръгове, а това, което се показваше от парцаливите ѝ дрехи, беше осеяно с кървави рани.

Пилар се размърда, отвори едно око и промърмори.

— Стига. Махни се.

След това изпъшка и се завъртя на другата страна Крис не продума, но в следващата секунда Пилар отново се обърна с лице към нея.

— Мислех, че съм сънувала. Не е възможно всичко това да е истина, — тя се опита да се надигне на лакти, но падна отново върху възглавницата. — Къде сме? И преди всичко, защо изобщо сме тук? Мислиш ли, че има нощно гърне?

Крис седна в леглото и отпусна глава назад, за да разкърши схванатите си мускули.

— В ъгъла има параван, би трябвало да е там.

— Ще трябва да намеря сили поне за това. — Пилар бавно се изправи на крака.

Крис също стана със залитане и предпазливо направи няколко крачки из стаята.

— Едва ли някога ще се възстановя — въздъхна тежко тя и се опря на стената.

Стаята беше овална, срещу леглото имаше три прозореца, вдясно беше вратата, а вляво — параванът. Друга мебелировка нямаше.

Крис запристъпва внимателно към единия прозорец. Накъдето поглед стигаше, се простираше гъста гора, непознала човешки крак.

— Бягството оттук е просто детска игра — подхвърли намръщено Пилар, като заобиколи паравана и впери очи във върховете на дърветата. Изведнъж се обърна към Крис и попита: — И аз ли изглеждам толкова ужасно?

— Доста по-ужасно — отговори съвсем сериозно Крис.

Пилар въздъхна и се върна в леглото.

— Имаш ли представа какво означава всичко това?

— Никаква — каза Крис иззад паравана. — Надявах се, че поне ти ще знаеш нещо.

— Струва ми се, че ти си по-наясно от мен. Тайнън е имал основания да стане градинар на Хамилтън, а така и нищо не ми обясни.

— Искаш да кажеш, че просто ти е свирнал и ти си хукнала след него?

— Дължах му услуга, по-точно няколко услуги. Виж какво, ще се заяждаме ли или ще се опитаме заедно да се измъкнем от тук?

Крис се облегна на стената и заяви категорично:

— Нямам причина да се карам с някого заради Тайнън. Можеш да си го задържиш. За мен той не съществува, — тя се направи, че не забелязва иронията в очите на Пилар и продължи: — Всъщност аз съм репортерка, псевдонимът ми е Нола Далас...

— Нола Далас? Онази Нола Далас? Дето все си търси белята, че след това да я опише във вестника.

— Същата — глухо отвърна Крис.

Пилар й протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем. Значи това е една от твоите лудории и всеки момент ще се появи нашият спасител?

Крис се усмихна горчиво и й разказа всичко от намирането на преобърнатия фургон с телата на Даяна и Уитман Ескридж до последните думи на Тайнън.

Пилар слушаше внимателно, обгърнала коленете си с ръце. Когато Крис свърши, тя поклати замислено глава.

— Мисля, че Тай е открил нещо. Няколко пъти излиза посред нощ и един път донесе някаква дебела книга. Чете до сутринта, но после не я видях.

— Какво пишеше в нея?

— Цифри. Като в оная тетрадка на Ред.

— Искаш да кажеш сметките на...

— Да, на публичния дом, в който работех.

Пилар я погледна изпитателно и Крис примигна смутено. Естествено Тайнън ще си избере за жена или за каквото там я имаше, някое от момичетата на Ред. Тя с усилие на волята се върна към разговора в момента.

— Може би затова са ни отвлекли. Тайнън е отмъкнал някакви важни документи на Хамилтън или пък... Чувала ли си за Дел Матисън?

— Ха, че кой не го е чувал?

Устата на Крис се изопна в едва забележима черта.

— Той ми е баща.

— Съжалявам — рече Пилар, но не й личеше да съжалява особено. — Щом си дъщеря на Матисън, значи си богата. Може би са ни отвлекли за откуп.

— Това ми хрумна и на мен. Баща ми винаги е умирал от страх да не ме отвлекат, готвачката ни казваше, че е защото имал много врагове. Та аз съм свикнала с тази мисъл.

— А в такъв случай аз защо съм тук? Да не би за да ти прислужвам?

— Знам ли? Обаче се надявам, че тия похитители все пак ще благоволят да ни нахранят по някое време.

— И да донесат малко топла вода. Имам три пръста мръсотия по себе си.

Пилар едва бе изрекла това и отвън се чу шум. Масивната врата се отвори. Зад нея стояха загадъчните злодеи, а до тях — две наплашени жени с табли в ръце. Мъжете махнаха на пленничките да отстъпят до стената докато им се сервира. След храната бяха внесени големи кани с топла вода и накрая две рокли бяха метнати върху леглото заедно с кутия шивашки принадлежности.

Едната жена поизостана, опря гръб в касата на вратата и изрече с разширени от ужас очи:

— Довечера трябва да сте с тези рокли. Ако не са ви по мярка, можете да ги преправите.

Тя припряно се обърна и излезе, а едрият мъж затвори вратата и резето щракна.

— Първо обяда или банята? — попита Крис.

— И двете едновременно.

Те се спуснаха към таблите и водата, и докато с едната ръка се поливаха, с другата пълнеха лакомо устите си.

— Възможно е, те изобщо да не знаят коя съм — обади се Крис, като си поемаше дъх между два залъка. — Може да ме мислят за Даяна Ескридж и цялата тази история да е свързана с плана на Оуен да убие племенника си. Сигурно така смята да спечели време, за да го приведе в действие.

— Но това все още не обяснява защо са взели и мен. Аз не знаех абсолютно нищо.

— Да, но похитителите сигурно смятат, че си наясно с всичко, след като си прекарвала всяка нощ е Тайнън — Крис с усилие изрече последните думи. Не че продължаваше да изпитва някакви чувства към Тайнън. През нощта в хижата той злобно стъпка сърцето ѝ, но самата мисъл, че е изгубила не ѝ даваше мира.

— Ако е тъй — говореше замислено Пилар, — значи те са отвлекли и Тайнън. Дали пък не е някъде тук заедно с онзи русокосия?

— Ашър? Не мога да си представя какво биха могли да искат от него. Той дойде само защото Даяна Ескридж трябваше да има и съпруг.

— Едно е ясно — аз нищо не мога да проумея. — Май предпочитам да са те отвлекли заради парите, а мен — заради... Не, честно, нищичко не разбирам. Не притежавам нищо, от което някой би могъл да се интересува.

Пилар стоеше загледана пред прозореца. Единствено дългата ѝ черна коса, спускаща се на едри вълни чак до кръста, прикриваше стегнатото ѝ закръглено тяло. Крис я погледна крадешком и си помисли, че Пилар притежава едва ли не всичко, което би желал един мъж.

— Аз съм тук заради парите, а ти — защото единият от двамата се е влюбил в теб — рече под носа си Крис, като се стараеше да потисне завистта и обидата.

Пилар мълчаливо продължи да се мие.

Когато най-накрая се почувстваха сити и чисти, те се заеха с роклите.

— Не е точно в мой стил — скептично заяви Крис, като вдигна едната.

Над талията дантелите бяха повече от плата.

— Няма какво да ме гледаш, никога не съм носила такова нещо. Твоята е прекалено дълга и предполагам на някои места ще трябва се постесни.

Крис въздъхна, защото Пилар беше съвършено права.

— Може би си тук, защото пасваш на роклята.

— Хайде, стига, давай да почваме.

— Само на бюста ще отнеме цели часове! — намуси се Крис.

Те шиха, докато слънцето се скри съвсем и през прозорците нахлу плътният здрач на гората. Облякоха се на лунната светлина. Нямаха свещ, нито гребен или бижута, но най-вече нямаха представа закъде се приготвят.

Когато дъбовата врата зейна, те бяха готови доколкото това беше възможно при затворническите условия. Крис не си даваше сметка, че трепери като лист, докато Пилар не промуши незабележимо ръката си в нейната.

Единият мъж изтика Крис навън, след това хвана и Пилар и те тръгнаха надолу по стълбите.

— Как разбираш накъде да яздиш? — провикна се Ашър, като правеше всичко възможно да не изостава в гонитбата с вятъра.

Тайнън изобщо не се обърна, а продължи бесния галоп на югоизток. Намали скоростта чак щом стигнаха някакво селище състоящо се от палатки, издигнати в педя лепкава кал, което в никакъв случай не би могло да се нарече „град“.

Той спря коня си пред няколко палатки, скупчени една до друга, на най-голямата от които пишеше просто „Жени“. Отпред двама мъже се въргалиха в калта — явно тренираха за състезание по борба. Конят на Ашър отскочи уплашено, когато те се търкулнаха към него. Докато Прескот го усмиряваше, Тайнън се шмугна вътре. Ашър побърза да го последва.

Първият човек, когото видя, щом влезе, бе Тайнън, облакът на бара, сякаш не е мърдал оттам цял живот. Тук-тامة по масите бяха

насядали мъже и играеха комар. Тай наблюдаваше един от тях, който веднага се набиваше в очи с бродираното със сърма елече, в което бяха затъкнати два пистолета с кокалени дръжки.

Ашър си поръча бира, но точно след първата глътка играта приключи и мъжът се втрени в Тайнън.

— Мислех, че си в затвора по една или друга причина.

— Излязох по същата причина. Идвам да ми върнеш услугата.

Мъжът кимна, после се доближи до бара и поръча две уискита.

След това сниши глас:

— Какво искаш?

— Информация.

— Скъпичко е.

— Вече съм си платил. Познато ли ти е името Бейнард Дайсън?

Мъжът се задави и почна да кашля, после погледна Тайнън.

— Стой настрана от него. Лош човек е той, много лош.

— Взел е нещо мое и възнамерявам да си го прибера обратно.

Къде мога да намеря този Дайсън?

— Тури му пепел. Каквото и да ти е задигнал, не си струва да му излизаш насреща.

Тайнън помълча малко, отпи от уискито и попита:

— Ще ми отговориш ли или ще се правиш на бавачка?

— Тайнън, много се радвам, че те познавам. Ще ти пращам цветя на гроба, обещавам. Но за Дайсън знам съвсем малко, и то само от слухове. Земите му са някъде на север. Наблизо има град, наречен Сикуона, там трябва да са чували повече. Поразпитай и по пътя, но рискуваш да ти отвърнат с куршум в главата, най-вероятно в тила. Тоя тип не обича да е в устата на хората. Не търпи някой да се бърка в живота му — той гаврътна чашата. — Какво ти е отнел?

— Дъщерята на Дел Матисън.

Другият подсвирна.

— Матисън срещу Дайсън! Война на войните. Пази си кожата, Тайнън. Дайсън е пуснал пипала навсякъде, има си хора готови да убият всеки, изпречил се на пътя му. По-добре кажи на Матисън сам да организира търсенето на дъщеря си.

— Той вече ме е наел. Благодаря ти, Франк. Считай, че повече не ми дължиш нищо.

При тези думи Тайнън се обърна и излезе навън. Прескот изля в устата си последната глътка бира и го последва.

Тайнън го чакаше отпред и каза, без да поглежда към него:

— Чу Франк и сега е моментът да се откажеш. Дори да оцелееш, вече никога няма да си съшият.

— И да загубя дъщерята на Дел Матисън — попита Ашър, миг преди един куршум да изсвисти край главата на спътника му.

Тайнън се хвърли на земята, събаряйки с ръка и Прескот. Той обаче се оказа неподготвен и лицето му се захлупи в калта. Изправи се на колене, като се бършеше и ругаеше, но в този миг покрай тях свирна втори куршум и той отново легна по очи. От палатката се разнесоха викове и тропот.

Ашър погледна към Тайнън, който държеше главата си нависоко, а в дясната ръка стискаше пистолет. Зад тях се чу глас:

— Обзалагам се, че е работа на Дайсън.

Ашър се обърна и видя Франк, който беше клекнал пред входа на палатката също с насочен пистолет.

— Стойте така, аз ще ида да погледна — обади се той, после изчезна и след минута извика: — Водят проститутки. До една девиси.

Тайнън изкрещя на Ашър да се махне и още щом той се изтърколи настрани от пътеката, комарджиите се изсипаха навън с буйни възгласи. Прескот продължаваше да се озърта смаяно на всички страни, но Тайнън го повлече зад палатката и докато Ашър се чудеше какво ще правят вътре, се появи с конете.

— Хайде! — рече припряно. — Качвай се!

Пришпори коня си с все сила и пое на север, Прескот го последва и скоро разбунтувалият се, потънал в кал град остана далеч назад. Яздеха тъй бързо, че засъхналата кал се отлепваше от телата им и се ръсеше зад тях. Към обяд Тайнън рязко свърна в едва забележимата пролука между дърветата и продължи по тясната пътека, която водеше към някакво възвишение. Скоро заваля и двамата нахлупиха шапките си ниско над челата.

Беше вече почти тъмно, когато Тайнън спря и скочи от коня.

— Наблизо има нещо като пещера — извиси глас, за да надвика дъжда. — Ще пренощуваме в нея.

След няколко минути вече седяха край малък огън, на който се варяха кафе и боб.

— Мислиш ли, че ще успеем да я намерим? — попита Ашър, като разравяше с пръчка жаравата.

— Възнамерявам да успея.

Той се беше облегал на седлото и както винаги шапката скриваше ясните му сини очи.

— Ако Дайсън иска пари, той няма да навреди на Крис, нали?

— Както и на Пилар.

— А, да, чистачката. Виждах я няколко пъти в кухнята.

Тайнън вдигна глава и впери поглед в тила на Ашър, но не продума. След малко се изправи, взе канчето с боба от огъня и го сипа в двете чинии. После наля и кафето.

— Предполагам имаш някакъв план — подхвърли Прескот. — Искам да кажа, знаеш как да спасиш Крис. Ако нещо се случи с нея, целият гняв, на който е способен Дел Матисън, ще се стовари върху теб.

— А ти ще се простиш със зестрата.

— Крис е очарователна млада дама, може би доста своенравна понякога, но от това тя нищо не губи. Пък и не разбирам, защо да не поема ръководството на имението, след като тя е единственото дете и е съвсем ясно, че не проявява интерес към него — той изгледа строго Тайнън. — Не се залъгваш, че тя ще се омъжи за теб, нали? С парите на Матисън може да си намери много по-свестен...

— По-добре ще е, ако пазиш мнението си за себе си. Сега гаси огъня и заспивай. Сутринта тръгваме.

Когато обаче Тайнън сложи ръка върху устата на Ашър и го събуди, утрото бе още много далеч. Той не отговори на въпросителния му поглед, само му направи знак да го последва навън. Дъждът продължаваше да ръми безспир.

— Колко е часът? — прозина се Ашър.

— Може да бъде и последният ни час, ако не се махнем по най-бързия начин. Преди малко тук се навърташе някой.

— Нищо не съм чул.

— Тогава ти си стой, аз обаче тръгвам.

Ашър огледа черната гора наоколо и послушно се качи на коня. През целия ден не си дадоха нито миг почивка и Прескот яздеше в просъница. Чак когато настъпи непрогледна нощ, Тайнън спря пред

плевнята на някаква къща, а Ашър премига сънено, не вярвайки на очите си.

— Разпрягай коня — заповяда Тайнън, — освен ако не ти се спи върху него.

Ашър се подчини и с олюляваща се походка поведе коня към обора, сипа му овес и сено, после слепешката последва Тайнън навън. Беше толкова изтощен, че нямаше сили да се възпротиви, когато Тайнън се качи по някакви стълби и стъпи на покрива, след това изтича приведен в другия край и скочи върху съседната къща. Ашър тръгна след него, като се благодареше, че е прекалено тъмно и не вижда земята.

Тайнън стъпи на четвъртия покрив, наведе се над една капандура, извади от джоба си ключ, отвори я и се пхна под нея. После изчака Ашър и продължи надолу по стълбите. След това пое по дълъг коридор и отвори третата врата вляво.

В леглото се надигна млада жена и премига сънливо.

— Алис, това е Ашър. Нуждае се от легло.

Спящата се зави отново и се обърна на другата страна.

Тайнън побутна Ашър вътре и затвори след него, после продължи нататък по коридора и влезе в друга стая, Ред тъкмо пристягаше халата си.

— Стори ми се, че чух шум.

— Защо е толкова тихо? — попита Тай с ръка върху бутилката с уиски.

— Четирима мъже пристигнаха и започнаха да стрелят накъдето им видят очите. Като си тръгнаха, реших, че ще е по-добре да затворя заведението. Тай, тебе търсеха.

Тайнън пресуши чашата на един дъх.

— Вече два дена ме преследват. Имаш ли нещо за ядене?

Ред извади от едно шкафче хляб и сирене.

— Предполагам, че можеш да се появиш, но не бива да оставаш тук, Тай — тя приседна на дивана. — О, Господи, какво си направил този път? Надявах се, че поне в началото ще кротуваш.

— Аз не им трябва. Просто искат да ми попречат да намеря Крис — отвърна той с пълна уста.

Ред рязко вдигна глава.

— Малката лъжкиня? аз ѝ се доверих, а тя взе, че те изостави в затвора, въпреки че си абсолютно невинен...

— Каквото и да е направила, моят дълг е да я заведа при баща ѝ.

— Като рискуваш собствения си живот?

Тай не отговори, а се съсредоточи върху храната. След малко подхвърли:

— Да имаш свободно легло? Сложих Прескот при Алис.

— Легни в моето. Тази нощ повече няма да мога да мигна. Коя искаш? Миналия път с Лиора се чувствахте отлично.

— Искам само леглото. Жени не — заяви Тайнън, докато отново пълнеше чашата си, и не забеляза учудения поглед на Ред.

— Добре, така да бъде. Свали си дрехите да ги дам за пране.

Той се съблече и се мушна под завивките. Ред приседна до него и го погали по косата докато той се унасяше, след това докосна с устни челото му и излезе на пръсти.

— Тайнън! — извика тревожно Ред, като влетя в стаята. — Пак са дошли!

Тай скочи от леглото.

— По дяволите! Къде ми е панталонът?

— Пере се. Спал си само три часа, но трябва да изчезваш веднага. Долу шестима мъже питат за теб.

Тайнън прокара ръка през косата си.

— Три часа! Дайсън не си губи времето.

— Дайсън! — повтори тя. — Ти си тръгнал след Дайсън?

— Нямам нужда от приказки, Ред, а от дрехи. Дай ми да облека нещо!

— Трябваше да извикам шерифа да те затвори и да те спаси от самия теб.

Преди Тайнън да успее да отговори, в стаята нахълта още една жена и съобщи с погнуса:

— Той умря. Казахме му, че няма да се справи с три наведнъж — тя млъкна и се втренчи в Тайнън. — Господи не знаех, че си тук!

— Няма да е задълго — отсече Ред и избута жената навън, след това побърза да затвори вратата. — Вече всички ще знаят къде си и... — лицето ѝ изведнъж се оживи. — Чакай, седни и не мърдай. Хрумна ми нещо.

Ред изчезна навън, а Тайнън нервно се заглежда из стаята.

Тя се върна след малко с някакви бели дрехи в ръка.

— Този, дето умря, беше някакъв пътуващ артист и това няма да му е нужно повече.

Ред вдигна във въздуха пищен кожен костюм с ресни от раменете до пояса. Панталонът беше със сърмени лампази, осеяни с мъниста и пайети, а на шапката бяха пришити огромни изкуствени диаманти.

Тайнън не си направи труда да го погледне, само измърмори:

— Казах ти да ми намериш нещо да облека, иначе ще трябва...

— Ето!

Ред му подхвърли лъщящите одежди, но Тайнън ги остави да паднат на пода.

— За нищо на света. Трябва ми...

— Чакай, Тай. Онези долу са шестима, а може да има и още. Рейчъл рече, че по покривите видяла пушки. Ако излезеш просто ей така, с теб е свършено. Но те очакват теб, а не някакъв дебел дърт циркаджия.

— Няма да облека това — заяви Тайнън и седна на леглото.

— Предпочиташ да умреш?

— Да, но в собствените си дрехи. Да не би да искаш да ме погребат с тия пискюли?

Ред обърна очи към тавана.

— Не съм чувала подобна глупост. Тай, миличък, помисли малко! Как ще спасиш онова момиче, ако те застрелят? Облечеш ли това, ще си излезеш най-спокойно през парадния вход. Тия стъкълца така ще ги заслепят, че изобщо няма да се сетят да погледнат лицето ти. Освен това, още не си виждал всичко. Има бели ботуши, сребърни револвери с бели дръжки и дори сребърни патрони. Костюмът просто няма грешка.

Тай седеше на леглото и мускулите на челюстта му играеха нервно.

— Ако сега долу те убият, ти гарантирам, че за погребението си ще бъдеш маскиран именно ей това.

— Надявам се Матисън ще оцени, какво ми коства връщането на дъщеря му.

— Хайде на работа. Трябва да сложим някоя и друга възглавничка под костюма.

Около час по-късно момичетата посрещнаха Тайнън с бурен кикот. Ашър седеше в един фотьойл, с Алис в скута и пушеше дебела пура.

— Ама ти отива, Тайнън!... — подметна той. — Този костюм е шит специално за тебе.

Ред стисна ръката на Тайнън, която лежеше върху блестящата дръжка на сребристия револвер и приглади косата му, обилно поръсена с талк, за да е в тон.

Възглавничка беше пришита на корема му, така че той беше увиснал над белия колан и почти скриваше огромната лъскава катарاما.

Лиора прекара ръка по таза му и подхвърли:

— Жалко, вече всичко е скрито.

— Така, готов си — каза с гордост Ред, — но ти трябва настроение. Като пристигна тук собственикът на дрехите, очите му искряха. На излизане трябва да е същото.

— Ммм... искам да ти заискрят очите — изкиска се в ухото му Лиора.

— Няма време сега — прекъсна я Ред. — Мистър Прескот, готов ли сте?

— Напълно.

— Тогава ще му помогнете да излезе, защото, Тай, ти си толкова пиян, че едва вървиш.

Той кимна навъсено.

— Конят готов ли е? — попита Ред.

— Какъв кон?

— Като го видиш, веднага ще го познаеш — ухили се Ашър. — Повярвай ми, ще го познаеш.

Ред стисна лакътя му.

— Миличък, искам да те виждам и занапред, а това е единствения начин да се измъкнеш. Хайде, целувай ме и тръгвай.

Тайнън я прегърна, целуна я по бузата и излезе съпроводжан от дрънченето на ослепително лъснатите шпори. Преди да слезе по стълбите, извади двата револвера, завъртя ги в ръце и гръмна в тавана.

— По-страшен съм от тигър и два пъти и по-бърз — ревна той и момичета се увесиха по раменете му.

Тайнън хвана едно през кръста и го млясна звучно, после изстреля един куршум във въздуха, а втори — надолу, към масата с насядалите мъже. Две халби бира се пръснаха и някакви едър каубой скочи на крака и посегна към кобура си.

Ашър махна с ръка към него, после кимна на Тайнън.

— Пиян е, не виждаш ли? Беше случайно.

— Ти по-добре го разкарай от тука — изръмжа другия.

— По-силен съм от гризли и по-хитър от лисица...

— Хайде, мечо, да се махаме.

Ашър го избута към вратата.

— Стрелец съм, ловец, ездач и...

Той отново се прицели в масата с каубоите, сред които бяха и хората на Дайсън, но Ашър го удари по ръката и куршумът се заби в пищната гръд на жената от картината над бара.

— По-строен съм от бор, по-гъвкав от ела, но жените ще умрат за мен, щото твърд съм кат скала — провикваше се от улицата Тайнън.

— Качвай се на скапания кон — изсъска Ашър, — преди да са ни направили на решето.

Тай се метна върху бялото седло на белия жребец, изправи се на стремената и се понесе в галоп, развявайки буйни ресни. Продължаваше да пее и да крещи, като от време на време се обръщаше и стреляше във въздуха. Мъжете, скрити по покривите наскачаха да видят какво става и куршумите изсвистяха на косъм от главите им.

Прескот яздеше отзад и си мислеше, че сигурно е по-бял и от костюма на Тайнън, но стрелците от покрива не заподозряха нищо и отвърнаха с бурни възгласи, като радостно размахваха пушките си.

Ашър задиша спокойно чак когато оставиха града на няколко мили зад гърба си. Изведнъж Тайнън се изгуби сред дърветата. Той го настигна и го завари трескаво да тършува в торбата на седлото.

— Какво има?

— Все си мислех, че ще се намерят някакви други дрехи. По дяволите!

— Че тези ти вършат отлична работа. Усети ли, че за малко да застреляш един от преследвачите?

— Аз преброих единадесет. Ти колко видя?

— Какво да съм видял?

— Защо мислиш, че вдигнах толкоз шум? Искан всички да излязат да видят сеира. Вътре седяха двама, на покрива имаше петима, а после още двама се появиха иззад ъгъла. Давам им два часа, за да осъзнаят как съм ги изиграл. Значи дотогава трябва да се отърва от тия боклуци и най-вече от този екземпляр — той погледна невярващо снежнобелия кон с розови очи. — Все едно да скриеш планина в къщичка за кукли. Хубаво щеше да е да накараме някого да се премени с тия дрешки, че хората на Дайсън да погнат него и да спестим още малко време.

— И къде ще намерим такъв идиот? — изсумтя Ашър. — Пък и ще привлечем вниманието. Най-добре да ги изгорим. Няма втори, който да облече това.

— Кой знае — рече Тайнън, като слезе на земята и се обърна да развърже ресните, заплетени в стремето. — Светът е пълен с какви ли не типове...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тайнън беше прилепил гръб о бялата стена на къщата сякаш с надеждата да се слее с нея. Ашър явно нямаше желание да му търси дрехи и изобщо не бързаше. По едно време на Тайнън му идеше да му запуши устата с ресните дълги три педи или с везаните лампази. Най-накрая успя да го убеди, че нормалните дрехи са и в негов интерес.

Тайнън предпазливо надникна зад ъгъла. Като се увери, че улицата е пуста, той притича до коритото за коне и натопа глава вътре. Докато се обливаше, се сети за подмятанията на Ашър относно аромата на френския талк, с който щедро бе поръсена косата му и скръцна със зъби.

Тъкмо се изправяше, когато усети и безпогрешно различи хладното дуло на пистолет, опрян в тила му.

— Казвай си молитвата, защото се прощаваш с тоя свят.

— Лестър Чанри — рече Тайнън и се обърна да погледне мъжа.

Той беше мършав и върлинест с дълга до раменете рижава коса. Веждите и миглите му бяха толкова светли, че изобщо не се виждаха върху обсипаното с лунички лице. Ризата му беше яркочервена и на гърдите му висеше наниз от едри индиански мъниста, а в косата му бяха вплетени сребристи конци.

— Лестър, радвам се да те видя. Всъщност точно за теб говорех преди малко.

— Обзалагам се, че си разправял как надупчи брат ми.

— Но това беше нещастен случай.

Лестър притисна Тайнън до стената.

— Ти го уби и сега ще си платиш.

— Не бях аз и ти го знаеш.

— Шерифът и бездруго те търсеше и като нищо си стрелял по брат ми. Тъй или иначе, сега ти ще платиш за него. Готов ли си да умреш?

— Само ако обещаеш, че ще ме погребеш в новия ми костюм.

Чак сега Лестър огледа бляскавата премяна. Тайнън следеше внимателно изражението му.

— Откъде си забърсал тия парцали? — попита Лестър със страхопочитание.

— Един човек плати с живота си за тях. Ще ми обещаеш, нали?

— Ами... Защо не ми ги продадеш? Падам си по такива хубосии.

— Да ти ги продам? Че за какъв дявол са му на мъртвец пари? Какво ще кажеш да се спазарим? Аз ще ти ги подаря, а ти ще ме пуснеш.

Лестър го блъсна отново до стената.

— Ще ти светя маслото и ще си ти взема.

— Кръвта ми е ужасна. Само лекичко да се порежа докато се бръсна и такава кръв руква... Костюмът ще стане целият на лекета и изобщо няма да може да се облече, освен това още нищо не знаеш за коня.

— Кон ли? Какъв кон? Ако ме лъжеш Тайнън, ще ти...

— Лестър, аз се боря за живота си. Ако не ме убиеш, ще ти подаря този бял костюм и един бял кон с бяло седло.

— Бяло седло? — ахна Лестър. — Не съм виждал бяло седло. Тайнън, ако се опитваш да ме...

— Само мръдни тоя патлак и ще те заведе при коня, дори ще ти подпиша разписка. Всичко ще е съвсем законно. Ако пък решиш да ме застреляш, ще получиш някакъв си наквасен с кръв парцал, знаеш как подгизва кожата и после как се спича. И никога няма да пипнеш коня. Ще го намери някое хлапе и ще препуска върху единственото бяло седло в целия свят. Казах ли ти за малките сребърни парички по оглавника?

Няколко минути Лестър обмисля думите на Тайнън, а той разпери ръка, за да размърда пищните ресни.

— Добре, приемам, но само да ме изиграеш, ще те...

— Да изиграя един Чанри? Лестър, ако бях такъв глупак, отдавна да съм на оня свят. Хайде, да тръгваме — той въздъхна тежко. — И без това ще ми е толкова трудно да се простя с този прекрасен костюм.

Докато слизаше по стълбите. Крис всячески се стараеше да повдигне роклята, за да прикрие малко повече от бюста си, но уви,

шивачът явно бе целял точно обратното. Тя хвърли поглед на Пилар. Беше дори по-разголена, отколкото Крис смяташе за възможно.

На първия етаж мъжете внезапно се оттеглиха и двете жени се озоваха в просторна стая с масивни мебели тапицирани с коприна. Обзаведена беше само с няколко стола и масичка до стената, но обстановката изглеждаше пищна.

Вляво имаше врата и Крис веднага се втурна към нея. Беше заключена. Тя посегна към прозореца и в този миг зад гърба ѝ се разнесе глас:

— Уверявам ви, мис Ескридж, всички изходи са затворени.

— Вие! — Тя рязко се завъртя.

— Мислех, че вече сте се сетили — каза Бейнард Дайсън. — След онова преследване из къщата и после в гората, още от самото начало трябва да сте знаели, че отвличането е мое дело.

— Но аз следях Оуен. Не вас — прошепна едва чуто Крис.

— Как бих могъл да съм сигурен в това? Ще ми правите ли компания на вечеря?

Без да иска, Крис отстъпи уплашено назад.

— С удоволствие. И двете сме толкова гладни — намеси се Пилар и прегърна Крис, а другата си ръка промуши под лакътя на Дайсън.

Крис остави на нея да поддържа разговора, за да спечели време и да възвърне самообладанието си, а Дайсън ги поведе към трапезарията.

Тя си даде сметка, че трябва да потисне инстинктивната си неприязън към този човек, иначе не би могла да постигне нищо и нямаше да разбере връзката му с Хамилтън и Лайънел. Когато Дайсън ѝ предложи стол, тя вече бе външно спокойна.

Тримата се настаниха — Дайсън в единия край на дългата маса, Крис — в другия, а Пилар по средата. След като вечерята бе сервирана, страховитият мъж погледна Крис и попита:

— Какво беше всичко това у Хамилтън? Какво се опитвахте да научите?

Крис не бързаше да отговори. Преди всичко трябваше да подразбере какво знае той. В никакъв случай не биваше да се издава.

— Баща ми... — тя поднесе вилницата към устата си и бавно задъвка.

— Да, знам, че баща ви се е самоубил, но пък нека не забравяме, че съпругът ви има пръст в тая работа.

Така, значи Дайсън я мисли за Даяна Ескридж.

— Ние с Уит... — тя наведе глава и успя да изцеди само една сълза. — Аз го обичам истински, но баща ми... — Погледна Дайсън през мокрите си мигли и забеляза, че той я наблюдава с нескрито раздражение, а устните му, се бяха свили презрително.

„Добре, нека ме мисли за кротка и боязлива душица.“

Пилар я стрелна с няколко смаяни погледа, после заби нос в чинията си.

— Какво искахте да откриете у Хамилтън? — настояваше Дайсън.

— Братовчед ми Лайънел беше в опасност. Искях само да помогна... Защо сме отвлечени? Какво ще правите с нас? Аз просто се опитвах да помогна на Лайънел. А Пилар няма нищо общо с това.

Дайсън започна да се храни.

— Чувствайте се като мои гости. За съжаление не мога да ви пусна на свобода, но докато сте тук ще имате абсолютно всичко, от което се нуждаете.

— Но защо сме тук?

Дайсън я изглежда продължително, без да отговори.

— Ще дойдат да ни търсят — наруши тишината Пилар.

— Да не би да искаш да кажеш, че оня твой ще пристигне тук и ще ме нападне с някоя лопата?

Крис понечи да каже нещо, но се спря навреме и промърмори:

— Все някой ще тръгне да ни търси.

Дайсън остави вилицата и се облегна назад.

— Над сто мои хора охраняват пътищата оттук до имението на Хамилтън. Издал съм заповед да се стреля на месо по всеки, който спомене нещо за вас или за мен. Уверявам ви, никой няма да стигне до тази къща.

— Значи искате откуп? — изпусна се Крис.

— Че кой ще ми даде откуп за вас двете? — подхвърли той, сякаш отговорът живо го интересуваше.

— Пари — никой — обади се тихо Пилар, — но може би ще се намери човек, готов да заплати с живота си. Ще ни открият, където и да сме.

Дайсън безцеремонно разходи очи по тялото на Пилар и след малко заяви:

— Може и така да е. Имаме време, ще видим. Нали? Сега се опасявам, че не мога да ви отделя повече време. Ще ви заведат отново горе и там ще чакате.

— Какво ще чакаме?

— Да реша съдбата ви.

Дайсън се изправи и излезе. Крис бързо загъна няколко парчета месо в една салфетка и ги мушна в джоба си. В следващата секунда на прага се появиха двамата мъже и ги поведоха обратно по стълбите.

— Е, какво научихме, освен това, че ако го ядосаме, се прощаваме с вечерята? — попита Пилар, щом останаха сами в стаята си. — Мислиш ли, че наистина е пратил сто души да пазят пътищата или само си приказва?

Крис гледаше през прозореца и се опитваше да прецени колко ли би могло да бъде разстоянието до земята.

— Мисля, че този човек е способен на всичко. Ох, защо сме тук! — извика отчаяно. — Не знае кой е баща ми, значи не се надява на откуп. По едно време ми хрумна, че иска една от двете ни, затуй сме с тези рокли, но като че ли и това не представлява интерес за него. Какво би могло да бъде?

— Знаеш ли нещо, което той да не знае, но би желал да научи?

— Естествено — сопна се Крис. — Решил е, че знам къде е златото на инките. Ако е искал да научи нещо, тогава защо не ни попита?

— Но той май се вълнуваше само дали според нас Тайнън е по петите ни — рече замислено Пилар. — Да не би пък да иска да се добере до Тайнън?

Крис стисна зъби и отново впери поглед навън.

— Досега единствените хора, които са се интересували от Тайнън, са представителите на закона. Съмнявам се, че Дайсън възнамерява да го арестува заради някоя от простъпките му през тази седмица.

— Ти наистина си му много ядосана. Какво толкова ти е направил?

— Подигра се с мен, нищо повече — Крис седна на леглото. — Смятам, че ако Дайсън искаше да устрои клопка на Тайнън, щеше да измисли някой много по-лесен начин. Щеше например да го покани на пикник, където той щеше да се прояви още преди да е минал и един час. Струва ми се, че Дайсън знае кой е баща ми и ние сме тук именно за откуп. И тогава стоте стрелци си идват на мястото, защото Дайсън не би искал никой да го възпрепятства.

— Но все пак това не обяснява моето участие.

— Така си е. Пилар, дали ако завържем тия чаршафи един за друг, ще стигнат до земята?

— Да не си полудяла! — Тя се приближи до прозореца. Не ги ли виждаш онези с пушките? Да не си мислиш, че те ще ти махат с ръка, докато се спускаш по чаршафите?

— Не и ако е през нощта.

— Крис — започна кротко Пилар, — нека изчакаме баща ти да плати парите и тогава ще бъдем свободни.

— Ти се надяваш, че Дайсън ще ни освободи, за да го обвиним после в отвлечане?... Не, той няма да допусне това. Ще си получи парите, но няма да рискува да го издадем — тя спря и се втренчи в Пилар. — В момента, в който получи откупа от баща ми, ще ни убие. Дотогава ще ни държи живи, в случай че баща ми поиска някакво доказателство, че сме здрави и читави.

Пилар бавно приседна на леглото.

— И според теб с колко време разполагаме?

— Баща ми ще обърне света да намери парите, които поиска Дайсън... — тя замълча, защото сълзите я задавиха. Може би вече никога нямаше да види баща си, може би нямаше да види нищо освен тази стая с прозорците към непроходимата гора и дебелия дъбов врата. — Парите ще бъдат тук толкова бързо, колкото може да препуска най-бързият кон. Ако в деня, в който ни отвлякоха на север, Дайсън е изпратил писмо до баща ми на юг, значи имаме два дни, докато парите пристигнат тук.

— Два дни! Но това означава, че Тайнън може да се появи още тази нощ.

— Не бихме могли да рискуваме — Крис стисна ръката на Пилар. — Искаш ли да дойдеш с мен или предпочиташ да останеш тук с надеждата, че ще се върна с подкрепление.

— Искам и двете да стоим тук — отговори Пилар, после въздъхна. — Добре, оставам. Може би ще успея да прикрия отсъствието ти.

— Ако Дайсън разбере, че ме няма, кажи му, че ти си Кристиана Матисън и той ще те остави на мира, докато получи парите. Сега ще ми помогнеш ли с чаршафите.

— Щом трябва — примирително каза Пилар и с ужас установи, че ръцете ѝ треперят. — Щом трябва, ще ти помогна.

Като влязоха в Сикуюна. Тайнън даде знак на Ашър да спре.

— Ти върви напред. Иди в големия бар надолу по улицата и седни на някоя маса в ъгъла. Поръчай си бира и ме чакай. Не прави нищо друго. Не говори с никого. Разбра ли?

— Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— Извади си пистолета, дръж го под шапката си и чакай. Искам да си готов, когато започне стрелбата.

— Каква стрелба? Как можеш да бъдеш сигурен, че ще има стрелба?

— А ти не си ли сигурен? Хайде, готов ли си?

Ашър кимна и пое по дългата прашна улица към центъра на градчето. Когато отвори вратата на бара отвътре излетя някакъв човек и се строполи в краката му.

— И да не си стъпил повече тук! — викна след него дебел мъж с престилка през кръста.

Ашър го изчака да се върне зад бара и влезе. Повъртя се малко, докато играчите на покер освободиха масата в дъното, и се премести там с бирата. После свали шапката си и предпазливо скри пистолета под нея.

Беше се облегнал назад притворил очи, но изведнъж почувства раздвижване и разбра, че Тайнън вече също е вътре. Значи наистина го очакваха.

Тайнън си поръча двойно уиски и още при първата глътка към него се присламчи някаква жена, плъзна ръка по гърба му и се облегна на рамото му.

— Ще черпиш ли едно? — попита мазно-мазно. Ашър застана нащрек, като си даваше вид, че е съсредоточен в халбата на масата, но всъщност се опитваше да попие всяка подробност. Вдясно седеше дебел мърляв каубой, който бавно посягаше към револвера си.

„Махни се, сладурано!“ — опита се да ѝ внуши Прескот.

Тайнън леко се дръпна настрани и я погледна.

— Миличка, ще ми се да те почерпя много повече неща. Дали ще може да се уреди?

Лицето ѝ разцъфна в широка усмивка и чак очите ѝ се скриха.

— Хайде, иди горе, аз първо ще си наквася устата. Веднага се качвам.

Проститутката огледа тържествуващо конкуренцията, повдигна мръсната си рокля в червено и черно, после тръгна по стълбите. Щом стигна до средата, Тайнън се обърна към бармана и рече на висок глас:

— Трябва ми информация. Знаеш ли къде да открия Бейнард Дайсън?

Настъпи затишие пред буря, което трая не повече от секунда и тогава започна стрелбата.

Тайнън наблюдаваше обстановката в огледалото над бара, завъртя се рязко, наведе се и прати куршум в корема на каубоя близо до Ашър. Прескот скочи, извади пистолета и повали мъжа, надвесен от горната галерия. След това обърна масата и се скри зад нея, като раздаваше куршум на всеки, прицелил се в Тайнън, който отстъпваше към вратата. Малко преди да я достигне, на един от прозорците се показва някаква глава. Ашър се изправи и викна с всички сили:

— Тайнън!

Тай се обърна, стреля и главата мигом изчезна, но в същия момент Ашър усети режеща болка в крака. Успя да долази до прикритието си, но всички дула бяха насочени към него, а изходът беше на няколко крачки. Той седна, за да зареди оръжието и погледна как кръвта му блика от раната. Тогава се чу смъртоносното щракване от затвор на пушка и на прага разкрячен застана Тайнън.

— Който мръдне, е мъртъв! Прескот, ела насам — изкомандва той.

Докато Ашър се измъкваше между масите, Тайнън стреля в ъгъла и на пода изтрополя нечий изпуснат револвер.

— Търся Бейнард Дайсън и искам да разбера къде е. Прикривай ме — добави тихо на Ашър.

В бара бяха останали само четирима, без да се броят петте тела, другите се бяха разбягали още при първия гърмеж.

— Ей, ти! — Тайнън насочи пушката си към един висок мъж с белег на челото. — Ти ще си първият. След две секунди ще си останал без левия си глезен, ако не ми кажеш веднага къде да търся Дайсън. Говори!

Пръстът му се размърда върху спусъка.

— Имението му е на десет мили в северна посока — заекна високият. — Но там никой не може да припари.

— Това си е моя работа.

Тайнън започна да отстъпва заднишком, а Ашър вървеше пред него и наблюдаваше тълпата, която се струпваше на улицата. Конете им ги чакаха отпред.

— Препускай колкото сили имаш! — викна Тайнън и пое на север към гората.

Ашър галопираше бясно след него и си мислеше, че явно и тази местност му е позната, но като навлязоха сред дърветата, Тайнън на няколко пъти спря и се огледа.

— Май не си бил из този край — обади се Ашър, като се изравни с него.

— Иначе щях да знам къде живее Дайсън. Слизай, там някъде трябва да е.

— Кое? Къде сме?

— Време е да се появят посрещачите.

— Кой? — попита отново Ашър, но не получи отговор, Тайнън скочи на земята и откачи торбата от седлото.

Прескот стисна зъби от болка и внимателно стъпи, като се облегна на коня.

— Дай да ти видя крака — рече Тай и Ашър седна на тревата.

След кратък, но внимателен преглед той извади от торбата бутилка уиски.

— Ще щипе, но е най-доброто средство против оловното отравяне. Не е толкова зле, куршумът само се е плъзнал и те е опърлил. Ще мине бързо, но ще боли.

Аш едва не изрева, когато Тайнън поля зейналата рана, по все пак успя да се овладее.

— Не ти ли се е случвало досега? — подхвърли с едва забележима усмивка чернокосият.

— Тази седмица — не.

Час по-късно двамата лежаха, опрели глави на дърветата. По едно време Ашър чу някакъв звук и погледна към Тайнън, но той му даде знак да мълчи. Прескот се направи на заспал, обаче през леко отворените си клепачи наблюдаваше заинтригуван привлекателната жена, която се промъкваше безшумно към Тайнън. Той бе нахлупил шапката върху лицето си, но щом непознатата се надвеси над него, я събори в скута си.

— Пусни ме! — изпищя тя.

— Хайде, Бел, не може все още да си ми толкова сърдита — подхвърли развеселено Тайнън.

— Ще ми се да те заколя със собствените си ръце — изсъска тя, като се мъчеше да го одере, но Тайнън стискаше китките ѝ без особено усилие.

— Знаеш, че нямам нищо против теб, но как да позволя да продадеш онова момиче на дебелака. Ами то беше едва на тринадесет години.

— Можеше да я спасиш и без да изпотрошаваш заведението ми. Останах без пукната пара. Трябваше пак да се връщам на улицата, за да платя ремонта.

Тайнън зарови лице в косата ѝ.

— Обзалагам се, че си натрупала цяло състояние.

— Не съм! — кресна отново Бел, — но сякаш започна да се отпуска. — Е, посъбрах някой и друг долар. Ти какво правиш тук? И на всичкото отгоре разпитваш за Дайсън! Май ти е омръзнал животът.

— Просто искам да го намеря. Да знаеш нещо за него?

— Не толкова, че да си рискувам кожата. Той за какво ти е?

— Отвялкъл е Крис Матисън — намеси се Ашър. — Позволете да се представя, мадам. Ашър Прескот. На вашите услуги — той повдигна шапката си.

Бел се опита да се освободи от Тайнън, но той продължаваше да я стиска здраво.

— Добре — въздъхна тя, — кажи какво искаш от мен, но, Тайнън, предупреждавам те, че нещата, които правя за теб станаха прекалено много.

— На жените най-им обичам туй, че винаги знаят как да ти услужат.

Изведнъж Бел се стегна и го погледна намръщено.

— Крис ли каза? Жена значи, а? Тайнън, ако си въобразяваш, че ще тръгна да ти помагам да намериш друга...

Той я целуна, за да млъкне.

— Баща ѝ ме е наел да я върна при него, но Дайсън я отвлече. Всичко е само бизнес.

— Тогава най-добре я остави там, където е. След като Дайсън се е позабавлявал с нея, вече за нищо няма да става.

Тайнън сви вежди.

— От личен опит ли говориш?

— Видях една жена, дето беше минала през ръцете му. Той не обича жени. Всъщност, той не обича никого. Имението му е наблизо, но май не стои много-много в него. Доста често пътува на изток и, Бога ми, не ми е ясно защо му е изобщо да се връща в тая дупка тук. Има пари да живее където пожелае.

Тайнън я пусна, но тя продължи да седи в скута му.

— Чух, че търгувал из тоя район — рече той.

— Според слуховете той има пръст във всяка мръсотия през последните години, но никой нищо не може да докаже и шерифът изпитва ужас от него.

Тайнън помълча, а след малко попита:

— Каква му е охраната?

— Най-добрата. Къщата се пази денонощно, има и кучета, които ще те разкъсат преди да гъкнеш.

— Някой успял ли е да проникне вътре?

— Че кой ще е толкова луд да пробва?

— Бел, познаваш ли някой, дето е влизал в къщата?

Тя наведе глава, въздъхна и отвърна:

— Честно казано, миналата година ходих там. Бяхме с още няколко момичета... Тайнън, изобщо не искам да си спомням какво стана онази нощ.

— Бел! — той я прегърна силно. — Дайсън е отвлякъл едно момиче и сега то стои затворено при него. Ние с Прескот сме дошли да го освободим. Нужна ми е помощ. Ако ми кажеш всичко, което си спомняш за разположението на къщата, ще съм ти истински благодарен.

Бел се дръпна назад.

— Нищо не заслужаваш след онова, дето го свърши в заведението ми... Ама все пак ще ти помогна — тя го погледна изкусително. — Правя го само заради спомените от Сан Антонио. Сещаш ли се?

— Всеки ден — усмихна се той. — Те са ми мерилото за хубаво прекарване. — Тайнън се обърна към Прескот. — Имаш ли лист? Бел ще ни нарисува скица на къщата.

Ашър закуцука към торбата си, а Тайнън положи Бел на тревата до себе си. След около час двамата отново бяха на конете. Бел вдигна очи към Тайнън.

— Между другото, вчера някакъв тип разпитваше за теб из града.

— Как изглеждаше?

— Дълъг, кльощав, рижав. Ръката му беше превързана и едва ходеше. Май много му се искаше да те види.

Тайнън се наведе към нея и устните му се разходиха по лицето ѝ.

— Кажи му, че си ме видяла на четиридесет мили оттук.

— Ще си помисля. Ако дойдеш да поискаш прошка, задето опропасти заведението ми...

— Може и да дойда.

Тайнън ѝ се усмихна, после пое на север към имението на Дайсън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пилар седеше на пода, опряла глава на леглото. Въпреки старанието си да остане будна, се бе унесла и не усети мъжа, влязъл безшумно в стаята. Когато той сложи ръка върху устата ѝ, тя подскочи и уплашено отвори очи.

— Тайнън! Ти ли си?

— Къде е Крис? — бяха първите му думи.

Пилар се надигна и премига.

— Не знам. Няма я вече няколко часа, чух лай и крясъци, но нямам представа какво е станало. Тай! Страх ме е...

Изражението на лицето му недвусмислено изразяваше какво мисли за тази постъпка. Беше като буреносен облак.

— Как излезе?

Пилар се изправи и кимна към леглото.

— Накъсахме чаршафите на ивици и тя се спусна по тях през прозореца. Тай! Ти си ранен. Ела, седни тука.

— Нямам време. Трябва да я открия, и то веднага. Това не е важно, няколко ухапвания от кучета. Защо, по дяволите я пусна? Тя, разбира се, няма и капка разум, но ти, Пилар. Нали ти казах да внимаваш за нея!

— Как бих могла да я спра? Дайсън рече, че е изпратил сто от своите хора да охраняват пътя дотук. Ти като нищо можеше да си мъртъв... Пък и според Крис той няма да ни пусне, защото ще го издадем.

— Дайсън поискал ли е откуп?

— Именно това е странното. Аз не съм сигурна, че Дайсън знае коя е тя. Говореше само за Даяна Ескридж, за баща ѝ, за мъжа ѝ... Ако не е разбрал, че Крис е толкова богата, тогава защо изобщо ни отвлече?

— По-късно ще мисля за това. Сега по-важни са пушките. Видя ли какво направи Крис, като слезе долу. Към гората ли тръгна или се върна в къщата? Много обича да се рови из вещите на хората.

— Аз прибирах чаршафите и нищо не успях да видя, но предполагам, че е влязла в къщата, защото кучетата я наобиколиха още щом докосна земята. Беше си омотала обувките в парцали и ги беше натрила с лой, за да ги хвърли и да подлъже кучетата.

— Е, този номер явно не е минал, защото вън я нямаше. Сега, чуй ме и прави точно това, което ти казвам. Прескот, русият, дето се представи за неин съпруг, ще дойде след няколко минути. Той ще ти помогне да се измъкнеш оттук. Ще те преведе по покрива.

— А ти къде ще бъдеш?

— Ще търся Крис — отвърна лаконично Тайнън, отиде обратно при прозореца и грабна въжето, спускащо се отгоре. Пилар успя да различи тихите му стъпки по покрива, после всичко отново утихна.

Тайнън даде сигнал с ръка на Ашър и след това праметна няколко пъти въжето около един комин и се спусна от другата страна на къщата. Благодарение на плана, който им даде Бел, можеше лесно да се ориентира и този път целта му бе кабинета на Дайсън. Ако Крис би желала да се скрие някъде, то ще е именно там.

Стаята беше тъмна и вътре нямаше никакви признаци на живот — не се виждаше и следа от документи, папки или архиви, още по-малко пък от някоя избягала пленничка.

Тайнън предпазливо отвори вратата и излезе в потъналия в мрак коридор. Напрегна слух и успя да различи гласове някъде от долните етажи, но те не изглеждаха развълнувани като при среща с надничащата по стаите Крис.

Той се притисна до стената и бавно тръгна по стълбите.

Бел бе казала, че къщата е голяма и Тай не беше сигурен откъде точно да започне претърсването, но реши, че все пак е най-добре да провери първо в библиотеката. Не че имаше кой знае каква вероятност Дайсън да е скрил нещо именно там, по-скоро защото Крис не би я пропуснала. На няколко пъти той спря, за да се ослуша и да се огледа на всички страни, но не усети нищо тревожно. Прекоси трапезарията и застана до вратата към коридора. След това съвсем внимателно я отвори и спря пред вратата за библиотеката.

Когато се озова вътре, той отново се прилепи до стената и зачака. Нещо не беше както трябва. Не можеше да прецени какво точно, но имаше нещо странно. Той стоеше тъй неподвижен и притихнал, че се сливаше с мрака.

Изведнъж някой драсна клечка кибрит и Тайнън обърна глава. Насреща му седеше Бейнард Дайсън и невъзмутимо палеше пурата в устата си.

— Браво! Беше почти безшумен.

Той се наведе и приближи клечката до лампата на писалището.

Тогава Тайнън видя и Крис, здраво завързана за стола и със запушена уста. Очите ѝ се въртяха диво на всички посоки, сякаш току-що бе станала свидетелка на нещо ужасяващо.

— На твоє място няма да рискувам — заяви Дайсън щом Тайнън понечи да се приближи. — Пистолетът ми е зареден и хич няма да се поколебая да го използвам.

Тайнън остана като закован, без да трепне. Едва забележимо се озърна. Дайсън се ухили.

— Уверявам те, няма къде да избягаш. Стигна дотук, защото ти го позволих. — Той се вгледа в пурата между пръстите си. — Питам се коя ли от тия двете кукли ще те заинтересува повече.

Той се изправи и застана зад Крис. Дръпна главата ѝ назад, прекара ръка по гърлото ѝ и долепи дулото на пистолета до слепоочието ѝ.

— Защо ми се струва, че тая хубавица не е личността, за която се представя? Хамилтън каза, че му била братовчедка — някаква кротушка, дето гледала мъжа си в очите, докато той ѝ раздавал шамари. А ето че сега същата тая невинна душица решила да избяга през прозореца на четвъртия етаж.

— Какво искаш? Ако желаш пари, ще ги имаш. Трябва само да я пуснеш.

— Пари ли? — искрено се изненада Дайсън. — Ти да не би да си натрупал състояние?

— Знам от къде да намеря.

Дайсън се отдръпна, но пистолетът все още бе насочен право към главата на Крис.

— Че откъде ще ги вземеш? Да не би твоите проститутки да са толкоз богати? Или ще почнат да се продават специално заради теб? А може би оня твой миньор най-после е напипал златната жила?

Тайнън млъкна, без да откъсва очи от него.

— А, спасителят не желае да се издава! Как да ти поразвържа езика? Мога например да си поиграя с бялата гушка на тази кукла.

Тайнън не помръдваше.

Дайсън прекара длан по ръката на Крис.

— Какво чувстваш, като гледаш как някой друг я докосва? Искаш да я запазиш само за себе си, нали?

— Прави с нея каквото щеш. За мен тя е само средство да спечеля пари. Баща ѝ ми плаща, за да я заведе при него.

— И кой пък ще тръгне да дава пари, за да му доведат собствената дъщеря?

Тайнън обмисли отговора си, после в тишината отекна плътният му глас:

— Дел Матисън.

Единствено по незабележимото трепване на пурата в ръката на Дайсън можеше да се съди, че е чул. Дълго време никой не проговори. Дайсън наблюдаваше изпитателно Тайнън и след малко подхвърли:

— Май съм те подценил. Мислех, че се занимаваш само с проститутки.

— Така и правя. Хич не искам да си имам работа с такива като нея. Досега ми е донесла само неприятности.

Дайсън обви пръсти около шията на Крис.

— Искаш ли да проверим колко ще ти пука?

— На Матисън няма да му се хареса, ако някой посегне на дъщеря му, а той не е за твоята уста лъжица.

За миг Дайсън претегли думите му, после отстъпи заднишком към вратата, надникна за секунда навън и в библиотеката влязоха двама мъже.

— Заключение ги в мазето — разпореди.

Тайнън мрачно наблюдаваше как отвързват Крис. Тя политна напред, една ръка я хвана грубо и я изправи. Когато мина покрай него, погледите им се срещнаха. Тайнън покорно тръгна пред пушката, опряна в гърба му.

Слязоха по многобройни стръмни стъпала. Единият от мъжете отключи някаква врата и бутна Крис през нея. Тайнън влезе сам и изчака да затворят, после пипнешком откри Крис и я прегърна, сякаш да се увери, че е цяла-целеничка.

— Крис, Крис — шепнеше той, — добре ли си, Крис?

Тя се вкопчи в него като в спасителен бряг и сълзите се отприщиха.

— О, Тайнън, той е ужасен. Разказа ми за три жени, които са били тук. Промушил едната с ръжен и...

— Шт. Всичко свърши — Тайнън я държеше в обятията си и милваше косата и раменете ѝ.

— Кръвта ѝ изтекла пред очите на другите. Тя била... — Крис се задави от сълзи. — Най-подробно ми разправи как точно умряла.

— Крис, успокой се. Престани да плачеш. Той нищо няма да може да ти направи.

— Но как е възможно да съществуват толкова жестоки хора! Той не изпитваше никакви угризения. Защо никой не го е наказал?

— Не знам. Важното е, че ти си добре.

Крис дълго време не можеше да се успокои. Когато най-последните сълзи ѝ секнаха, тя се отдръпна от Тайнън и му обърна гръб.

— Да, мога да се върна вкъщи, ако за това си се тревожил — заяви тя като подсмърчаше.

Ръцете на Тай неохотно се откъснаха от тялото ѝ и когато заговори, в гласа му се прокрадваше болка.

— Ще се опитам да намеря огънче.

Крис се облегна на стената и притвори очи. Главата ѝ пулсираше, ръцете и глезените ѝ бяха ожулени от въжето, а в ушите ѝ кънтяха ужасните думи на Дайсън, но също и уверенията на Тайнън, че за него тя не означава нищо.

Той драсна клечка кибрит и я поднесе към някаква свещ. Мазето беше съвсем малко, стените бяха голи, влажни и студени. В единия ъгъл имаше прогнило дървено шкафче, в което се въргаляха няколко обвити в паяжина буркана и две-три полуизгорели свещи. Като се изключи плесента, пропъзляла по стените, помещението беше съвсем празно.

— Искам да те разгледам — рече Тайнън с хладен глас и навъсено лице.

Крис като ужилена се дръпна от протегнатата му ръка.

— Не ме докосвай. Нищо ми няма.

— По-разумно ще е да си помагаме. Ако ми се противопоставяш, доникъде няма да стигнем.

— Искаш да кажеш, че няма да си получиш парите от баща ми? Може би Дайсън ще те освободи, след като му разкри коя съм. Защо не си разделите откупа?

— Срещал съм неблагодарници, но... Крис, трябва да те оставя в ръцете на Дайсън.

— Ами още не е късно. Ето я вратата.

Тайнън понечи да отвърне, но се отказа. Приблужи се до вратата и започна да я изследва.

— Пак си с нови дрехи — отбеляза след малко Крис. Той не отговори и не се обърна.

Крис се опита да се изправи, като се опря с длан на стената.

— Предполагам, че Пилар вече е на свобода — подхвърли тя.

— Ако си беше стояла в стаята, и ти щеше да си вън.

— А откъде си сигурен, че той не те е следил от самото начало?

Тайнън продължи да оглежда стаята — взираше се по ъглите, клекна да проучи пода, който представляваше само вкоравена пръст.

— Дайсън каза, че е изпратил сто души да охраняват пътя до тук. Ти как успя да се промъкнеш?

— Парите на баща ти са най-добрият стимул. Само благодарение на мисълта за тях отървах кожата.

— Е, може би се държах грубо. Извинявай. Задължена съм ти, че си опитал да ме спасиш. Наистина съжалявам, че ще заплатиш за това с... каквото ни чака.

Тайнън се завъртя и най-сетне я погледна.

— Мисля, че плановите на Дайсън ще се променят, след като вече знае, че си дъщеря на Дел Матисън. Сега най-хубаво ще е да си починеш доколкото е допустимо, защото мисля, че утре ще ни изведат оттук.

Крис послушно седна на голата земя и известно време не проговори.

— Ти можеше да се измъкнеш от капана в библиотеката. Можеше да се справиш с двамата отвън. Защо не опита? — попита тихо тя.

Тайнън отпусна глава на вратата и притвори очи.

— Може би щях да успея, а може би — не. Хайде, опитай се да поспиш. Утре може да се наложи да тичаме.

Крис млъкна и се загледа в Тайнън. След ужасната нощ в хижата бе положила всички усилия да не мисли за него, да изтрие от паметта си спомена за лицето, очите, ръцете му. Но сега, когато той бе толкова близо, че почти можеше да го докосне, в съзнанието ѝ ясно изникнаха

и най-малките подробности. Ала заедно с представата за хубавите мигове в главата ѝ прозвучаха обидните му думи. За него тя не означаваше нищо друго освен пари и средство да получи свободата си, за него тя беше една от стотиците жени, споделили леглото му.

Загледана в трепкащото пламъче на свещта. Крис си спомни как тогава попита за сватбата. Колко наивна е била.

Но и сега отново продължаваше да се държи като наивница. Дни наред си повтаряше, че той се е подиграл с чувствата ѝ, но всъщност той от самото начало правеше всичко възможно да стане ясно, че не предлага нищо и не обещава нищо.

По едно време Тайнън отвори очи и погледите им се срещнаха. За миг Крис едва се сдържа да не се хвърли на врата му. Но не! Ако някога е изпитвала чувства към него, то той ги уби онази нощ и тя ще забрави всичко, дори и ако това ѝ коства живота.

— Искаш ли да ти покажа какво намерих? — попита Крис и се изправи.

Тайнън кимна, но не отговори. Просто седеше и се взираше в нея, а очите му блестяха в тъмнината.

„Мислиш си, че онова ще се повтори? За нищо на света, каубой!“ — закле се наум тя.

Крис се обърна, разкопча блузата си и извади дълъг колан от сребърни халкички.

— Това е мое — рече замислено тя, погали го и чак тогава го подаде на Тайнън.

— Среброто е потъмняло. Изглежда доста старо. Къде беше? В торбата ти?

— Естествено, че не. Намерих го сред нещата на Дайсън. Има едно сандъче, в което държи разни ценни вещи. Смятам, че повечето от тях са били изхвърлени от морето. Но още щом видях това, бях сигурна, че е мое, така че го взех.

— Искаш да кажеш, че никога не си виждала този колан, но знаеш, че е твой.

Тя го погледна и изражението ѝ напомни за своенравния нрав на жените Монтгомъри.

— Бях забравил, че си ясновидка — подхвърли подигравателно Тайнън.

Крис вирна нос, обърна му гръб и отново стегна колана под блузата си.

— Все пак какво е това?

— Ще опитам да подремна — отсече тя и отново се облегна на стената.

— Нямам намерение да... — започна Тайнън, но думите му увиснаха във въздуха и той смени темата: — Не искаш ли да разбереш как се сдобих с тези дрехи?

Крис се помъчи да потисне любопитството си, но й беше невъзможно. Репортерският нюх бе неутолим. Против волята си тя кимна утвърдително.

Тайнън започна от промъкването при Ред, разказа за засадата, за белия костюм и белия кон с бялото седло.

Крис слушаше със затаен дъх и богатото й въображение допълваше подробностите, които той умишлено пропускаше. Чак когато й описа срещата с Чанри, тя се усмихна и попита:

— Но преследвачите не са ли тръгнали след него?

— Точно такава беше целта — ухили се доволно Тайнън.

— Но това не е честно! Сигурно са го убили.

— Естествено ти предпочиташ да бяха убили мен.

— Много добре знаеш, че не е така.

— Пък и за твоя радост вече разбрах, че Чанри се е отървал. Е, отнесъл е малко бой, но е жив и здрав.

— И изгаря от нетърпение да те види...

— Напоследък съм доста известен.

— Имаш ли представа защо Дайсън се интересува толкова от твоето минало? Дали целта му всъщност не е да се добере до теб?

— Съмнявам се. Просто е искал да разбере, кой ще успее да изиграе хората му и да проникне в имението му — Тайнън млъкна и впери горящите си очи в лицето й. — Крис, след като тази нощ може да ни е последната на този свят, какво ще кажеш да...

Той не успя да довърши. Крис скочи и закричи нервно напред-назад.

— От всичките отвратителни неща, които съм чувала, това е най-гнусното. Как смееш! След като ми наговори такива обиди! За каква ме мислиш?...

— Но тогава в хижата ти...

— Тогава мислех, че съм влюбена в теб и смятах, че ще се оженим. Това беше преди да разбера какво нищожество си. За теб жената е парцал и нищо друго и ти повече никога няма да ме докоснеш!

— Просто реших да те попитам — поясни Тайнън и гласа му се прокрадваше задоволство. — Хайде да спим вече.

Крис млъкна, но изобщо не можа да мигне. Цялата трепереше от ярост и кръвта ѝ кипеше. Какво си въобразява? Господи, как си позволява!

Когато ключът се превъртя и вратата се отвори, тя все още не се бе успокоила.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Някакъв мъж я сграбчи за ръката и я бутна към стълбите, след това изръмжа в лицето ѝ:

— След като той свърши с теб, си моя. И разбира се, след като нахрани псетата с тоя красавец... — Той кимна към Тайнън, който вървеше подире им, сподирян от още един мъж, с пушка.

Като стигаха първия етаж, ги натикаха в трапезарията, където чакаше Дайсън. Той не продума, докато мъжете не завързаха Тайнън за един стол пред прозореца и излязоха.

Дайсън запали пура, премести очи от Крис към Тайнън и най-после заговори:

— От години чакам този момент. Планирах всеки детайл, обмислях всяка дума. Кой би се сетил, че всичко от само себе си ще се нареди?... Примамката просто ми се натика в ръцете.

Дайсън беше вперил поглед в Тайнън и говореше единствено на него, сякаш Крис изобщо не съществуваше. Тогава тя разбра, че той възнамерява да я използва срещу Тайнън.

— Преди да... умрем, ще ни кажете ли защо сме тук — намеси се тя. — Какво сме направили?

Дайсън бавно всмукна от пурата.

— Нямам намерение да ви казвам абсолютно нищо. Утре тази къща ще бъде само купчина пепел и сред нея ще бъдат останките от две тела. Никой няма да може да ги разпознае. Баща ти така и няма да научи какво се е случило с милата му дъщеричка.

— А няма ли хората да пожелаят да научат какво се е случило с Нола Далас?

Дайсън отново се загледа в пурата си.

— Ти си пълна с изненади — той вдигна очи към Тайнън, който все така не помръдваше. — Както и ти впрочем. Тази е доста различна от приятелките ти.

— Какво имате против Тайнън? — обади се отново Крис. — Ако си мислите, че се интересува от мен, грешите. За него аз не означавам

нищо, абсолютно нищо.

— Естествено — на устните на Дайсън затрептя сатанинска усмивка. — Ела тук.

Крис сви юмруци.

— Няма.

— За всяка неизпълнена моя заповед ще отнемам един час от неговия живот. Ако ми се подчиняваш, ще го гледаш жив малко по-дълго.

— Аз не мога да...

Изражението на лицето му я възпря и тя потръпна. Защо Тайнън не предприемаше нищо? Наистина ли му е все едно какво ще се случи с нея? Крис се опита да се овладее и да разсъждава трезво. Тайнън явно няма да се намеси, дори няма да пророни и дума, за да осуети действията на Дайсън. Значи всичко зависи от нея. Ще трябва да се бори сама.

Тя крадешком огледа стаята, като се стараеше да не се издава. На скрина имаше две кутии за сребърни прибори. Поне едната вероятно съдържа нож. Ако успее да го докопа и да подлъже Дайсън...

Крис бавно пристъпи към него. Очите му я пронизваха.

— Защо си мислите, че този каубой ме интересува? Баща ми го е наел, за да ме преведе през мъгливата гора. Знаете ли, че е бил в затвора? Татко е уредил освобождаването му. Той изобщо не е мой тип.

Дайсън я наблюдаваше изпитателно и Крис забеляза как погледът му се задържа по-продължително на бедрата ѝ, които тя люлееше повече от необходимото.

— Аз харесвам властните мъже — продължи тя.

Вече бе почти до него и пред скрина.

— Имате ли понятие, колко богат е моят баща? Можете ли да си представите, каква империя ще се получи, ако неговото и вашето богатство се слепят?

Думите ѝ явно го развеселяваха.

— Да не би да се опитваш да ме прелъстиш? Май се залъгваш, че ще ме накараш да забравя целта си. Ти си попаднала между кръстосан огън случайно, но и ти ще получиш куршум.

Лицето на Крис беше вече почти на педя от неговото.

— Опитвам се да спася главата си. Ако ние с вас, така да се каже, се обединим, ще имаме неограничена власт. Ако ме убие, баща ми

ще ви преследва накрай света. Животът ви ще се превърне в кошмар.

— А тоя тук?

— Какво значение има той? Пуснете го да си върви. Не ни е нужен.

Дайсън ѝ се ухили.

— Добре се справяш, малката, но номерът няма да мине. И двамата ще умрете. Матисън няма да допусне в своята империя човек, който е посегнал на дъщеря му.

Изведнъж той сграбчи Крис, притегли я към себе си, захапа устните ѝ и грубо ги разтвори с език. Когато я пусна цялото ѝ същество изразяваше отвращение към него.

Той я бутна назад.

— Не те бива за артистка. Не искам да ме смятат за глупак. Ела тук!

Крис вече истински се страхуваше от този човек. Няма да може да му се измъкне. Той ще я измъчва пред очите на Тайнън, след това ще убие него, а по-сетне и нея. И тя дори няма да разбере защо.

Тя отново се приближи и нежно обгърна врата му. Започна да го целува, зарови пръсти в косата му. Стараеше се да вложи някакво чувство и да отслаби бдителността му. Той отново плъзна език в устата ѝ и Крис престорено въздъхна. Дясната ѝ ръка вече беше в кутията със сребърните прибори. Пръстите ѝ напипаха ножа, но сега идваше най-рискованият момент — да го извади безшумно и да замахне... Почти бе успяла, но изведнъж Дайсън се завъртя и хвана ръката с ножа.

— Ще ти се да ме прободеш в гърба, така ли, миличка? — възкликна той и я удари през лицето.

Крис се строполи на пода и докосна разкъравената си уста.

Дайсън се спусна към нея, а тя бързо запълзя назад. Той обаче я стигна и замахна силно, но тогава Тайнън скочи от стола и го хвана за врата. В ръката му проблесна нож и той го опря в гърлото на злодея.

— Време е да ти излезе насреща достоен противник — просъска Тайнън, като го завъртя и стовари юмрук в лицето му.

Дайсън политна към един стол и падна заедно с него на пода до Крис. Тайнън обаче не му позволи да си поеме дъх, а се нахвърли с нови сили.

— Страхливец! — мърмореше, като му нанасяше удар след удар.

Крис се изправи и се опита да го спре, но той беше толкова озверял, че изобщо не я чуваше. Тя хвърляше поглед към вратата, защото се страхуваше, че всеки момент ще нахлуят двамата пазачи и ще ги запокитят обратно в мазето. Трябваше да изчезват по най-бързия начин.

Крис се увеси на врата на Тайнън, но той само размърда рамене и тя пак полетя назад. Чак след няколко секунди осъзна какво е направил. Пусна Дайсън, който се свлече по стената, оставяйки кървава диря, и се надвеси над Крис. Вдигна я на ръце и се вгледа в очите ѝ.

— Друг път не се навирай между шамарите.

— Трябва да бягаме, докато все още е възможно. Защо се забави толкова?

— Знаеш ли как се реже въже дебело един пръст с джобно ножче? Пък и ти май доста се забавляваше. Може би предпочиташ да останеш тук, за да сливате империите си, така да се каже.

— Ще ти представлява ли трудност да отложиш за малко сцената на ревност? Искам да се махна оттук, а вън все още ни чакат пазачите и кучетата.

След като се увери, че Крис се държи на краката си, Тайнън отиде при Дайсън и го вдигна за яката.

— Ти идваш с нас. Ако ни нападнат псетата, ще започнат от теб. Крис, подай ми въжето.

Докато Тайнън го завързваше, тя се взираше през прозореца.

— Какви са шансовете ни според теб? Пазачите са навсякъде.

— Надявам се, че Пилар и Ашър са успели да се измъкнат.

— Да, ама не са. Заеха вашето място в мазето — каза Дайсън, преди Тайнън да напъха в устата му мръсната кърпа от джоба си.

— Значи трябва да ги освободим — отсече Крис и тръгна към вратата на коридора.

Тайнън блъсна Дайсън до стената и я задържа.

— Не му се хващай толкова лесно. Ако наистина са заключени, ще се върна за тях, след като те изведе на безопасно място. Сам, разбираш ли?

— Понеже Пилар и Ашър не влизат в уговорката с баща ми, ти е все едно какво ще се случи с тях, нали?

Тайнън поклати глава, после отиде при Дайсън и прерови джобовите му. Разгледа малкия пистолет и го пусна в джоба си.

— Така, хайде да тръгваме. Крис, ще изляза през прозореца заедно с него. Искам ти да изчакаш малко и след това да дойдеш — той спря и се вгледа в нея. — Но искам да се закълнеш, че няма да вършиш глупости, като например да вземеш да търсиш другите из къщата. Ясно ли е?

Тя кимна, но всъщност си мислеше, че ще е далеч по-разумно да се опита да открие Пилар и Ашър, вместо после да се налага Тайнън да идва специално за тях.

— Крис! — смърри я той, с крак върху перваза.

Зад къщата имаше ниска тухлена стена, ограждаща няколко лехи с цветя и зеленчуци. Тайнън се сниши зад нея и притисна Дайсън към земята, без обаче да изпуска от очи Крис, сякаш очакваше тя всеки момент да изчезне

Почти бяха стигнали до края на стената, когато Тайнън надигна глава. Гората беше само на няколко метра и Крис ясно чуваше гласове и кучешки лай. Ще са нужни само няколко минути, за да ги разкрият.

Тайнън опря гръб о стената и провери пистолета на Дайсън.

— Крис, ти ще стоиш плътно зад нас — разпореди се той. — Ще използвам Дайсън като щит и ще вървя към дърветата. Ще се справиш ли? Не искам да ми създаваш допълнителни неприятности. Изобщо не си и помисляй да се връщаш в къщата — Тайнън погледна към гората, после изправи Дайсън и го хвана през кръста. — А ако на теб ти хрумне да се бунтуваш, на секундата ще ти пръсна черепа. Хайде.

Те напуснаха прикритието на тухлената стена и излязоха на открито, но никой не им обърна внимание. Пазачите се виждаха много добре, скупчени от другата страна на къщата, но се бяха втренчили в нещо и изобщо не помръдваха.

Крис чу, че оттам се носи звън на камбанки и надигна глава.

— Стой си на мястото! — обади се Тайнън и отново облегна Дайсън на стената.

— Какво има?

— Това са пътуващи артисти. Навремето Пилар танцуваше с една трупа. Ако са двамата с Прескот, трябва да стигнем до тях. По-лесно ще е да избягаме с дилижанс. Иначе кучетата веднага ще ни надушат.

— Но как ще се доберем дотам? Не можем просто да се появим ей така. А и какво ще правим с него?

— Ще го оставим тук, а после ще се промъкнем обратно в къщата, за да привлечем вниманието на Прескот. Ще видим как да подходим.

Тайнън праметна Дайсън през стената и завърза глезените му за една греда, стърчаща между тухлите.

— Нещо ми подсказва, че трябва да ти видя сметката сега — рече Тайнън, докато изпробваше здравината на въжето. — Ще има още да си патя от теб и ще се проклинам, че съм изпуснал такъв златен шанс — той вдигна очи към Крис. — Готова ли си?

— Тай, сигурен ли си, че са те? Може наистина да са пътуващи артисти, а Пилар и Прескот да си стоят заключени в мазето...

Тайнън не отговори, стисна я за ръка и я поведе обратно към къщата. Преди да изтичат под прозореца, той се озърна на всички страни, за да се увери, че няма засада после се покатери и издърпа Крис в трапезарията.

Тя вървеше след него, като се притискаше към стените, както я беше инструктирал, а Тайнън проверяваше стаите и ъглите. Като се промъкна през една врата, иззад нея се чу тъп шум, като от тупване на тяло върху пода. После Тайнън се появи отново в коридора и й махна да го последва.

Крис не задаваше въпроси откъде познава той така добре къщата и как успява да се ориентира в непознатата обстановка, а просто изпълняваше нарежданията му, без да се колебае.

Тайнън й махна да влезе в някаква спалня в далечното крило на къщата, погледна през прозореца и каза:

— Пилар е. Танцува на покрива, а Ашър кара конете. Не знам с колко време разполагаме. Но всъщност, като се има предвид колко дрехи има на себе си Пилар, може да я зяпат и цяла седмица — той се обърна към Крис. — Можеш ли да тичаш бързо?

— Не знам. Ако някой ме гони, мисля, че бягам доста бързичко.

— Ще отвлека вниманието им, а ти ще бягаеш с всички сили към дилижанса и ще се метеш отзад. Ще успееш ли.

— А ти? Не може да станеш тук!

— Откога така ти домилях? Само преди няколко минути целуваше Дайсън.

— Ха, целувала съм го. Опитвах се да докопам един нож на полицата зад гърба му. Ти да не би да ревнуваш?

— И таз добра. Сега ще бягаш ли или ще се заяждаш, докато ни убият?

Крис кимна, но планът не ѝ харесваше, за Тайнън опасността бе твърде голяма. А ако се наложи повторно да се справя с Дайсън, няма да е никак лесно.

Той ѝ намигна и пое навътре в къщата, но изведнъж се обърна и я сграбчи в обятията си. Целувката му беше съвсем кратка, толкова кратка, че само едно копченце поддаде на порива му, но това беше целувка, изпълнена със страст.

Тайнън я пусна също така неочаквано и се отдалечи.

— Всичко ще бъде наред — подхвърли през рамо. — Само се слушвай и когато започне пукотевицата, си плюй на петите.

За Крис тези няколко минути бяха цяла вечност. Беше клекнала под прозореца и крадешком надничаше към ярко боядисания дилижанс, наобиколен от любопитни мъже с пушки в ръцете. Върху покрива танцуваше Пилар в полупрозрачни шалвари от бледосиня коприна и миниатюрно елече. Съвсем очевидно беше, че костюмът е бил предвиден за някоя крехка девойка и пищната плът на Пилар застрашително напираше да разкъса плата. Вероятно именно този момент очакваха и прехласнатите зрители.

Техният възторг постепенно започна да се предава и на Крис, но точно тогава отекнаха изстрелите на Тайнън от другото крило на къщата и реакцията на пазачите бе мигновена. Като един хукнаха по посока на стрелбата. Крис се прехвърли през прозореца и се втурна към дилижанса, успя да отвори дървената вратичка отзад и се покатери вътре. Пилар викна на Ашър и конете се понесоха напред.

Крис се хвана за някаква кутия, за да не се изтърколи навън. Дилижанса явно принадлежеше на амбулантни търговци, защото беше претъпкан с какво ли не — като се почне от топове плат, тенджери и тигани, та се стигне до градинарски инструменти. По едно време задната врата се откряна и Крис видя, че къщата на Дайсън се отдалечава с бясна скорост.

— Не! — изпъшка тя, но Прескот нямаше как да я чуе.

Трябваше да направи нещо, и то веднага.

Тя започна да лази по всевъзможните кутии и сандъци, за да си проправи път до капрата. Издърпа една малка брадвичка и разцепи дъските на няколко сантиметра от гърба на Ашър.

Той смаяно я погледна как балансира на четири крака.

— Трябва да се върнем! — изкрещя с всички сили тя, за да надвика тропота от конските копита. — Не можем да изоставим Тайнън.

— Права е — обади се Пилар и показа глава. — Трябва да се върнем.

— Добре, аз ще се върна, но вие оставате тук.

— Не! — викнаха в един глас двете, Ашър ги изгледа и без нито дума повече изплющя с камшика и изви конете по обратния път.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изтръпнала от ужас. Крис наблюдаваше как къщата се приближава все повече. Единственият им шанс беше пазачите още да не са открили Дайсън и да не знаят, че дилижансът с танцьорката е част от плана за бягство.

Над главите им Пилар отново запя, за да привлече вниманието.

— Запуши тая дупка — каза Ашър и пришпори конете още по-бързо.

Като едва пазеше равновесие, Крис стъпи върху преобърнатите кутии и се опита да напъха някакво платнище в процепа, който беше направила с брадвата. В този момент Ашър се обади отново:

— Виждам го. Тича насам. Господи! Залегнете. Чувате ли!

Стрелбата се възобнови. Крис се сниши до един сандък и затаи дъх. Песента върху покрива секна и се чу глух шум. Гърмежите заглушаваха пощурелия й пулс.

Все още по корем Крис внимателно се приближи до задната врата и я бутна да се отвори. Пое дълбоко въздух и за секунда подаде глава навън. Тайнън бягаше между дърветата, следван от пазачите, кучетата и куршумите. Крис протегна ръка и извика:

— Хайде, по-бързо!

Тайнън изкрещя нещо, но тя не разбра какво, затова му отвърна:

— Никога няма да се отървеш от затвора!

Един куршум улучи Тайнън в крака и Крис изпищя. Той се олюля и забави крачка, но не падна. Крис се хвърли отново между кутиите със стока, за да каже на Ашър да намали, защото Тайнън е ранен. После долази отново до задната врата и му протегна ръка точно в момента, когато едно от кучетата впиваше зъби в глезена му. Тя му помогна да се изкачи вътре и Тайнън викна на Прескот да пришпори конете с всички сили. Дилижансът се понесе напред и преследвачите един по един се изгубиха от погледа.

Крис веднага клекна да разгледа раната на Тайнън.

— Знаеш ли дали Прескот има други коне? — попита той.

— Нищо не знам. Тай, ужасно кървиш!

— Наблизо има едно място, където можем да отидем. Как е Пилар? Още ли е горе?

— Нямам представа. Не я чувам.

— Дай да се превържа с нещо, за да спре кръвта. Имаме поне още четири часа път.

— Но, Тай, трябва ти доктор.

— А на доста от хората на Дайсън им трябва гробар. Защо се върнахте? Трябваше да се измъкнете, докато те се занимаваха с мен.

— Върнахме се, за да ти спасим кожата, неблагодарнико.

Крис съдра дълга ивица от фустата си и започна да стяга крака на Тайнън.

Дилижансът спря толкова внезапно, че върху главите им изпадаха най-различни дрънкулки. Ашър се показва през задната врата.

— Ще трябва да сменим конете. Пилар каза, че наблизо живеел някакъв твой познат и че ти ще ни отведеш при него.

— Тя как е? — попита Тайнън.

Ашър се изкачи на покрива и след един ужасно дълъг момент на тревожно очакване извика, че била ранена. Тайнън се повдигна на ръце и скочи на един крак.

— Зле ли е?

— Загубила е много кръв.

С треперещи ръце Крис стисна стълбичката на дилижанса и също се качи горе. Пилар лежеше в локва кръв, лицето ѝ беше восъчнобледо.

— Тай — викна Крис, — ранена е в рамото и е в безсъзнание. Пулсът ѝ е ускорен.

Тя клекна до нея и се опита да я превърже, но мястото беше много неудобно за турникет. Явно пазачите са се целили в нея, тъй като е била най-лесната мишена.

— Трябва да я свалим долу — каза Крис, после добави тихо на Ашър: — Помогни му, защото и той е ранен.

Тайнън пое внимателно Пилар и я понесе към конете завързани за едно дърво край пътя. Кръвта бликаше от крака му, а по челото му бе избила пот.

— Дай я на мен, а ти ще яздиш напред, защото знаеш пътя — предложи Ашър и Тайнън една забележимо кимна.

— Местността не е от лесно проходимите, но се надявам, че няма да успеят да ни стигнат. И не искам повече героизъм. Чу ли, Крис? Ще изпълняваш каквото ти казвам.

— Аз изпълнявам само разумни заповеди. Тръгвам ли или ще чакаме Дайсън?

Ашър се качи на един от конете и Тайнън нагласи Пилар пред него на седлото.

— Ще се справиш ли? — попита с тъга, понеже не беше в състояние сам да се погрижи за нея. После яхна другия кон, а Крис пое след него.

Предупреждението, че пътуването ще бъде изтощително, се оказа повече от основателно. Почти цяла миля яздиха във вода, за да прикрият следите си. После нагазиха в някакви мочурища и на няколко пъти трябваше да пресекат леденостудените бързеи на щата Вашингтон.

Крис постоянно се обръщаше назад, но очите на Пилар бяха все тъй затворени, а лицето ѝ като че ли ставаше още по-бледо.

— Внимавай къде вървиш — скара ѝ се Тайнън и Крис разбра, че е разтревожен.

По едно време чуха кучешки лай и веднага се върнаха в реката. Конят на Крис се подхлъзна, но Тайнън улови юздите и успя да я задържи на седлото. Щом преследвачите отминаха, те се прехвърлиха на отсрещния бряг и потънаха в гората. Беше се смрачило, когато Тайнън най-после спря коня си и слезе със смръщено от болка лице.

— Чакайте тук, той не обича гости.

— Кой? — попита Крис, но Тайнън продължи напред, без да ѝ отговори.

— Старецът.

— Искам вода — чу се едва доловим шепот от Пилар.

Крис скочи на земята и откачи манерката от седлото Ашър я приближи до устните на Пилар. Крис разгледа превръзката. Кръвта беше спряла, но Пилар бе съвсем отпаднала.

Наблизо изгърмя пушка и Крис се огледа уплашено.

— Това е старецът — поясни Пилар и се облегна на Прескот. — Този, който намерил Тайнън като новородено бебе.

— Миньорът?

— Не го знам какъв е. През повечето време търгува с каквото му падне.

— Най-вече с шестгодишни момченца.

Пилар не отговори, протегна немощно манерката и затвори очи.

Тайнън се появи изневиделица, като че ли изникнал от небитието.

— Можем да останем ден-два, но не и повече — той погледна загрижено Пилар, след това даде знак на Ашър да върви напред. Когато Крис се качи на коня, се изравни с нея и рече: — Той е особняк. Винаги бъди нащрек. Не му казвай за баща си и не си мисли, че в него има нещо свястно. И най-вече не му задавай никакви въпроси.

— Мразиш го, нали?

— Да, мразя го — отсече Тайнън и тръгна нагоре по стръмния склон.

Миньорът живееше в своего рода барака, построена върху надвиснала над долчинката скала. Отвътре се носеше непоносима воня и Крис помисли, че скалата положително копнее да се изтърколи надолу. Мръсотията наоколо беше невъобразима. Навсякъде се въргаляха полуизгнили трупове на животни. Мухите, които кръжаха около тях, образуваха плътна черна завеса. Пред входа беше вързано мършава куче, което Крис първоначално помисли за умряло.

— Ще сложим Пилар на този камък, докато разчистим — рече Тайнън и скъса въжето на кучето. То веднага закуцука към някакво ръждясало канче с вода и жадно натопа муцуна.

Тай свали Пилар от коня и я положи на тревата, а Крис стоеше, без да помръдне, и само от време на време отпъждаше мухите от лицето си.

— Не раздавам милостиня — изръмжа някой зад гърба й. — Ще си платите за всичко. Не съм ви карал да идвате тука. И защо пусна тая гад? Ще изяде всичко, което се изпречи пред очите й.

Крис се обърна и видя прегърбен кльошав старец с опадали зъби и изкривено от злоба лице. Той хукна към Тайнън, който изхвърляше вмирисаното месо в дерето.

— Какво правиш? — ревна той. — Това ми е храната. Искаш да ме убиеш, както уби собствената си майка. Искаш да умра от глад.

Тайнън го блъсна назад и погледна към Крис. Тя наблюдаваше втрещена сцената.

— Заеми се е Пилар — заповяда той. — После вземи това ведро, изтъркай го с пясък и се качи на хълма, там има малко поточе. Ще ни трябва прясна вода. Прескот, ти иди да уловиш някоя сърна.

— Цял живот само грабиш. Отне живота на майка си още преди да си поел глътка въздух. Сега и мен искаш да окрадеш.

Тайнън намери някаква счупена лопата и започна да изхвърля боклуците в дерето. На един кокал имаше повечко месо и той го метна на кучето, което клечеше свито до едно дърво. Старецът се хвърли да грабне кокала, но животното го изпревари и го отнесе в муцуната си. Тогава старецът се разрови под мръсните си дрехи и извади от пояса си ръждясал револвер. Прицели се в нещастното същество и стреля. Кучето изквича и хукна на три крака.

С победоносна усмивка старецът сграбчи кокала, сложи го под мишница и тръгна към бараката.

Без изобщо да бърза, Тайнън го настигна с две крачки издърпа кокала и го хвърли отново на кучето. Приблужи се и се надвеси да разгледа крака му.

— Дъртият така и не се научи да стреля. Крис, ела да го превържеш.

Крис не успя да реагира веднага. Все още не можеше да повярва на очите си. Тайнън й подаде пистолета.

— Ако започне да ти досажда, направо го застреляй. Няма да е никаква загуба.

Тя все още гледаше с отворена уста и не помръдваше Тайнън се приближи и я потупа по бузата.

— Не зяпай така, пълно е с мухи. Оправи кучето и иди за вода. След това трябва да се заемем с бараката. Още не си видяла какво значи истинска мръсотия.

— Той има ли име? — попита Крис и кимна към стареца.

— Аз поне не съм го чувал. Е, не съм пробвал да му дам пари, за да ми го разкрие.

— Искаш да кажеш, че през всичките тези години не си му научил името?

— Точно така.

— Дошъл си за златото ми, нали? — заяви отново старецът. — Искаш да ми вземеш всичко.

— Искам само подслон — отговори навъсено Тайнън и взе лопатата.

Крис се увери, че кучето наистина е по-скоро уплашено, отколкото ранено, и се огледа за ведрото — беше цялото в слуз. Когато погледна към Тайнън, тя видя, че превръзката е паднала и раната му се е разкървавила отново.

— Тай, кракът ти!

— Нямам време сега. Отивай да донесеш вода. Крис се заизкачва по хълма и изведнъж пред нея се изпречи старецът. От него се носеше такава смрад, че ѝ се повдигна.

— Той уби майка си, всички ни ще убие — нареждаше той и ръкомахаше.

Тя го заобиколи с погнуса и хукна нагоре.

Когато се върна с водата, Ашър бе донесъл една убита сърна и вече стъкваше огъня. Тайнън беше разчистил достатъчно пространство за Пилар под навеса и застилаше купчината слама. Крис веднага видя, че целият му крак е подгизнал от кръв. Ашър започна да пече месото, а старецът стоеше настрана и ги гледаше хищно. Тайнън седна на земята до Пилар и Крис бе сигурна, че на лицето му бе изписана болка.

— Трябва да решим какво да правим — каза Тай и умора се прокрадна в гласа му. — Прескот, през нощта ще се наложи да пазим на смени.

— Да пазите? — не се сдържа Крис. — Но Дайсън не може да ни открие чак тук. Кучетата отдавна са ни изгубили следите. Пък и ти имаш нужда от почивка.

— Благодаря. В случая обаче не става въпрос за Дайсън, а за тоя тука — той кимна към миньора. — Само да си науми, че някой дава награда за нас и веднага ще доведе Дайсън. Трябва да внимаваме да не се отдалечава.

Ашър разкъса месото и раздаде на всеки.

— Пилар има нужда от лекар — каза той, — също и от почивка. А и ти не си добре, нищо че си мълчиш.

— Ще ми мине, но наистина трябва да измислим нещо за Пилар. Работата е там обаче, че не се сещам за по-закътано и по-безопасно място. Ако не се брои дъртия разбира се.

Ашър му подхвърли къс месо като на куче, старецът го сграбчи алчно и се обърна с гръб, а от време на време хвърляше подозрителни погледи през рамо.

— Нужна ни е помощ — заяви замислено Ашър и погледна Крис. — Ако успеем да известим по някакъв начин баща ти, той ще изпрати цяла войска да ни прибере. Дори и Дайсън няма да посмее да се изпречи на пътя на Дел Матисън.

Крис обгърна коленете си с ръце и леко се усмихна.

— Да, баща ми ще се справи с Дайсън. Но той си е вкъщи, а ние сме тук.

— Ашър, трябва да отидеш при него — намеси се Тайнън. — Жените и аз ще останем тук, а ти ще идеш да доведеш Дел Матисън.

— И да зависите от тая мърша. Имаш ли представа колко хора ви търсят в момента?

Тайнън примижа към огъня и запресмята:

— Десетина от бандата на Чанри, Дайсън с още около сто души, също и...

— Рори Сейърс, който с удоволствие ще те поздрави с куршум — добави Крис.

— А как се казваше онзи от другата страна на мъгливата гора?

— Хю Ланиър — усмихна му се тя. — За малко да го забравя. Той едва ли се е успокоил след онова преследване.

Тайнън се облегна назад.

— Половината свят ни търси, имаме двама ранени и готов предател. Бъдещето хич не изглежда розово.

— Ще го взема със себе си — обади се Ашър. — Той ще дойде с мен, а вие ще стоите и ще чакате да се върна с Матисън и колкото хора успее да събере.

— Само да се обърнеш с гръб или да задремеш, ще ти пререже гърлото.

— Значи няма да стоя с гръб и ако ми се случи да заспя, предварително ще го завържа. Това е единственото спасение. Вие тук не можете да се занимавате с него, а аз трябва само да измина петдесет мили на юг до имението на Матисън. По — лесно ще е за сам човек, отколкото за две жени и един ранен.

Крис беше сигурна, че думите на Ашър не се понравиха на Тайнън. Отлично знаеше колко мрази той някой друг да действа вместо

него и след като изобщо обмисля предложението, значи положението му е много по-тежко, от колкото дава да се разбере.

— Тай, това наистина е единствения ни шанс — прошепна Крис. — Пилар не може да се движи, а не е възможно да я оставим сама. Дайсън се навърта наоколо. — Тя въпросително вдигна вежди. — Или пък се страхуваш, че баща ми няма да ти даде свободата, ако някой друг отиде да го извика?

Тайнън я изгледа продължително, преди да заговори:

— Прескот, утре ще тръгнеш призори. Тази нощ аз ще стоя на пост, а ти гледай да се наспиш. Трябва да си бодър. Хайде, всички да лягат.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Веднъж седнал, Тайнън нямаше сили да се изправи повече. Крис развърза крака му, за да промие раната. Опасенията ѝ, че куршумът е все още вътре, се разсеяха. Стараеше се да го докосва колкото е възможно по-малко, докато той със затворени очи се облягаше на едно дърво. Крис стискаше зъби, за да не проличи колко ѝ е мъчно да гледа разкъсаната му плът.

— Прескот няма да се справи със стария — обади се по едно време Тайнън. — Прекалено е доверчив.

— Тай, наистина ли си живял с този човек?

— Да, с известни прекъсвания... Но децата бързо схващат. Още от съвсем малък разбрах, че трябва да разчитам само на себе си.

— Но защо не си избягал преди той... преди той да те продаде? Можел си да се върнеш при Ред...

Чак сега той отвори очи и я погледна.

— Бях пиян почти през цялото време преди... — той се намръщи, — продажбата.

— Но ти си бил на шест години!

— Не съм виждал дете, което да не обича бира. Крис трябва да поспиш. Хайде!

Тя се изправи с ведрото в ръка и се отдалечи, като го наблюдаваше. Той беше облегнал глава на дървото и наглед спеше, но Крис забеляза, че изпод миглите очите му проблясват. Наистина щеше да будувa цяла нощ, за да ги пази от този отвратителен старец, когото въпреки всичко не пожела да завърже.

Крис отново се отправи към поточето, за да налее прясна вода и най-неочаквано чу гласа на Ашър:

— Крис, искам да поговоря с теб.

— Защо не спиш? Утре ще е тежък ден и Тай каза...

— Тай каза! По цял ден все това слушам.

— Първо, той е водачът и второ, спаси ни от явна смърт.

Крис тръгна нагоре по хълма, а Прескот я хвана за ръката.

— Не исках да прозвучи така. Сигурно е просто от ревност. Крис, исках да ти кажа, че...

— Какво? — Тя се обърна и застана срещу него.

— Исках да ти предложа да се омъжиш за мен.

Крис го изглежда смаяно. През последните няколко дни единствената мисъл в главата ѝ бе да се измъкнат невредими от Дайсън.

— Не е ли малко неочаквано? — промълви смутено.

— Знаеш, че не е. Аз много отдавна съм влюбен в теб, в твоя дух и в твоята смелост. Искам да споделя живота си с жената, способна да забие брадва в дъските на дилижанса, за да привлече вниманието ми.

— И парите на баща ми нямат нищо общо? Нито пък обещанието за висок пост? Това не ме прави по-привлекателна за теб, така ли?

Ашър понечи да отвърне, но от устата му не излезе звук и той притегли Крис към себе си и я целуна нежно.

— Имаше момент, в който бях готов да се ожения за дъщерята на Дел Матисън, дори и да е по-грозна от любимото муле на баща ми, но след това те срещнах лично и всичко се промени. Крис, ти не си като никоя друга. С цялата си душа копнея да станеш моя жена. Ако се опасяваш, че в дъното на всичко са парите ти, ще се откажа от тях. Ако ти си до мен, ще мога да започна отначало и този път нещата ще са съвсем различни — той се вгледа в очите ѝ и се усмихна. — Ти няма да позволиш да се проваля повторно, нали? Ако видиш, че работите ми не вървят, по-скоро ще размахаш камшик над главата ми, отколкото да ме оставиш да се предам.

Крис също се усмихна.

— Мисля, че наистина трудно се предавам — изведнъж се сети за Тайнън и добави: — Освен ако не съм принудена.

— Сигурен съм, че с теб ще бъдем хубава двойка. Моят здрав разум и твоята буйна фантазия... Аз ще те дърпам към земята, а ти ще ме носиш на крилете на въображението.

— Като те слуша човек, ще рече, че колкото и да сме различни, все пак сме създадени един за друг.

Той притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Крис, моля те, обещавай ми, че ще си помислиш. Готов съм да изпълня всяко твое желание. Ако поискаш да се откажа от зестрата ти, ще го направя. Каквото кажеш ти, това ще стане.

— Звучи прекалено високопарно, а и не е нужно. В края на краищата, на баща ми наистина му трябва помощник.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита Ашър с грейнал поглед.

— За нищо на света — обади се плътен глас от дърветата. — Свали си ръцете Ашър, за да не ти ги сваля аз.

Крис се дръпна назад.

— Нали беше заспал?

— На това ли разчиташе? Че аз ще спя и няма да ти преча да се срещаш с него под носа ми...

— Спри, Тайнън! — намеси се Ашър. — Аз имам пълното право да се срещам с мис Матисън тогава, когато тя пожелае. Да не забравяме, че ти си тук, за да ми помогнеш да я направя своя съпруга. О, Крис... — възкликна той, като осъзна, че се е издал.

— Няма нищо, аз знаех. Тайнън, не разбирам от къде на къде ще се месиш в личния ми живот. Сега, ако обичаш иди си при...

Тя не довърши, защото Тайнън я дръпна за рамото и я прегърна. Кракът му беше схванат и обездвижен, но това не му попречи да я покори на волята си.

— Прескот, връщай се при огъня и се погрижи за Пилар. Не изпускай от очи и стария. Аз ей сега идвам.

Ашър се опита да протестира, но само с един поглед Тайнън го разколеба. Той неохотно се подчини и тръгна обратно.

— Пусни ме веднага! — изсъска Крис, като се мъчеше да се отскубне. — Нямах право да се месиш. Пък и влюбването ми в Ашър е част от задълженията ти, нали?

— Хич не искам да знам как си го разбрала, но всичко това беше преди...

— Да? — тя го гледаше от упор и яростта преливаше в очите ѝ.

Тайнън я притисна още по-силно и зарови ръце в косата ѝ, после жадно я целуна.

— Моля ти се, Тай, недей! — проплака тя. — Остави ме чуваш ли?

— Крис, не мога да понеса мисълта, че той те докосва. Просто не мога да понеса... Разбираш ли?

Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ, пръстите му галеха шията ѝ, устните му докосваха лицето ѝ.

Крис успя да го отблъсне, макар и само, колкото да се взре в очите му.

— Ти не можеш да понесеш, така ли? Какво право имаш да се бъркаш в отношенията ми с Ашър или с когото и да е било? Как изобщо имаш наглостта да говориш за това? Аз се държах като наивна глупачка, ти не пропусна да ме смачкаш и на всичкото отгоре си достатъчно нахален да ми забраниш да разговарям с човека, който има най-благородни намерения спрямо мен.

— Моите намерения също са благородни. Винаги съм бил искрен и откровен с теб. Ето, сега заявявам, че в мига, в който Прескот те докосне отново, ще го застрелям. Не бих могъл да бъда по честен.

— Как не те е срам! — Крис успя да го избута назад. — Твоите намерения са всичко друго, само не и благородни. Ти искаш само да ме... аз да... — Тя се благодари на мрака, прикрил пламналото ѝ лице.

— А какво лошо има в това? Миналия път нямаше нито против. Крис, не искам да се караме. И на двамата ни беше хубаво, а и аз не съм имал други жени оттогава.

Крис усети, че се задушава от ярост.

— Не бил имал други жени! Да не би да искаш да ти съчувствам? Може би мислиш, че ще се съглася да бъда с теб само защото не си имал време да...

— Имах време. Но не исках.

Крис просто нямаше думи. Наистина ли е толкова безочлив, че да очаква от нея съчувствие?...

— Значи сега ти... И аз трябва... Такава наглост... Ако искаш да знаеш. Ашър току-що ми предложи да се омъжа за него. Той иска да прекара с мен цял живот, а не само някаква си нощ.

— Искат парите на баща ти.

— И каква е разликата между теб и него? Той иска парите, ти искаш тялото ми. Никой не желае мен самата. Е, щом настоявате да узнаете мнението ми, мистър Тайнън, не ща да чуя и за двама ви.

— Крис, ти ме желаеш. Знам го. Познавам по очите ти. Аз също копнея за теб...

Крис стисна зъби и го прониза с поглед.

— А твоето предложение включва ли брак?

Той отстъпи крачка назад, сякаш Крис бе заразноболна.

— Крис, знаеш, че е невъзможно. Баща ти ще ме изпрати в затвора до края на живота ми и ще останеш без съпруг. Не мога да те поставя в такова положение.

— Ах, как си запомнил само туй, дето ти изнася! Баща ми е казал, че ще те върне в затвора, ако си позволиш да ме докоснеш, но това ни най-малко не те възпря, защото го искаше. Когато обаче става въпрос за нещо, което не те интересува, веднага се сещаш за заплахата на баща ми. Чуй ме, Тайнън, много добре ме чуй. Аз никога няма да легна отново с теб. Хубаво го запомни!

Тя се завъртя и тръгна към поточето, като с всички сили стискаше празното ведро.

— Ще видим — подвикна след нея той. — И внимавай с Прескот.

— Отвратителен, нахален циник! Няма да припариш повече до мен! Така да знаеш!

Крис с озлобление натопа ведрото и импулсивно пхна глава в ледената вода. Не беше сигурна дали го прави, за да потуши гнева си или за да измие целувките на Тайнън, но във всеки случай имаше нужда от охлаждане.

Тя остана още малко край потока, докато се успокои, след това се върна при огъня и легна до Пилар. Сънят ѝ бе много неспокоен, няколко пъти се събуди от кошмари и като се оглеждаше, виждаше Тайнън на пост, опрял глава на дървото.

Когато утрото настъпи, Крис се чувстваше така, сякаш изобщо не е мигнала. Тялото ѝ тежеше като олово и цялата беше схваната. Тя се протегна и се озърна наоколо. Тайнън го нямаше, а Ашър оседлаваше коня си пред бараката. Крис се приближи до него.

— Старецът вече почна да създава проблеми — посрещна я Ашър. — Сигурно ще се наложи да го завържем за седлото.

Крис сподави прозявката си. Ашър пристъпи към нея и пое ръката ѝ.

— Няма да се видим дълго време. Надявам се, че ще ти липсвам. Разчитам, че ще обмислиш предложението ми. Искаше ми се да приемеш.

Устните му бавно се приближиха до шията ѝ. В следващия миг обаче Ашър се озова на земята. Над него стоеше Тай, разкрячен и със стиснати юмруци.

— Хайде, ставай. Отдавна си го просиш. Или посягаш само на жени?

— Господи! — Крис приклепна до Ашър.

Тайнън се надвеси заплашително.

— Само да го докоснеш още веднъж и заминавам с него. Какво, за Бога, ти става?

Тайнън отстъпи смутено назад и поклати глава.

— Не знам — рече тихо, сякаш учуден от самия себе си. — Прескот, ти по-добре тръгвай, за да използваш деня. Няма да изпускаш стария от очи. Той е подразбрал, че се крием и ще направи всичко възможно да спечели от това. — Тайнън изглеждаше доста объркан и дори гузен. Обърна се към Крис и попита: — Ти ще останеш, нали? Иначе аз ще тръгна с теб, а някой трябва да се грижи за Пилар.

Крис го изгледа продължително.

— Няма да замина. Сега ще ни оставиш ли за малко сами? Искам да се сбогувам с него.

Тайнън не помръдна.

— Сбогувай се. Никой не ти пречи. Той и без това няма време за губене.

— Ако си мислиш... — започна ядно Крис, но Пилар я извика и тя й отговори, че идва.

После се завъртя и невъзмутимо обви ръце около врата на Ашър. Устните й обаче така и не докоснаха неговите. Тайнън я дръпна назад и я притисна към гърдите си.

— Прескот, качвай се — заповяда с леден глас.

Ашър се поколеба, после въздъхна и сложи крак на стремето.

— Ще говорим по въпроса като се върна — рече той и се озърна за стария, който вече чакаше на коня.

Тайнън им направи път, без да пуска Крис.

— Бъди постоянно нащрек. Не го оставяй сам дори за секунда, способен е да ти отнеме всичко, даже и живота.

Ашър кимна разсеяно, хвърли последен поглед на Крис и подвижна на стареца. Съвсем скоро двамата и изчезнаха между дърветата.

Крис се размърда в ръцете на Тайнън.

— Пусни ме, животно такова — очите й святаха гневно. — Как си позволяваш да ме командваш? За какъв се мислиш?

Тайнън изглеждаше объркан и сякаш възнамеряваше да каже нещо, но вместо това се завъртя рязко и пое нагоре към поточето.

Крис го изпроводи с очи, настръхнала от ярост. Когато той се скри, тя отиде при Пилар.

— По едно време си мислех, че ще се сбият — подхвърли тя, докато Крис ѝ подаваше канче прясна вода.

— И мен ме засърбяха ръцете — отвърна ядосано Крис. — Той хем не ме иска, хем се нахвърля на всеки, който ми обърне внимание.

Пилар се отпусна върху сламеника, а Крис се зае да сменя превръзката на рамото ѝ.

— О, иска те, разбира се. И още как!

— Да, ама аз много добре знам, какво точно иска.

Пилар се усмихна въпреки болката.

— Никога не съм го виждала такъв, дори и навремето с онази, дето го преследваше, а след това го натопи. Мислехме си, че най-последно ще се задоми, но не се получи.

— Отиде в затвора, нали?

— Ред ти е разказала, значи.

— В общи линии. Пилар, ти откога го познаваш? Защо си се съгласила да живееш с него при Хамилтън?

— Тайнън спаси живота на съпруга ми.

Бинтът увисна в ръката на Крис.

— На съпруга ти?

— Навремето работех при Ред. Тайнън също живееше там. Беше толкова сладко момче, всички умирахме за него. После един ден той, старият, го отведе и повече не го видях. Когато го срещнах отново, животът го беше променил. Беше се сблъскал с подлостта и беше станал суров и циничен. Аз вече имах мъж и деца и всячески се стараех да забравя откъде се познавам с Тайнън.

— Имаш деца?

Пилар се усмихна.

— Две момчета. Едното на девет, другото на седем — тя млъкна за миг. — Веднъж бях отишла в града и по улицата се зададе Тайнън. Усмихна ми се и тръгна към мен, а аз веднага си помислих, какво ще рекат хората като ни видят заедно. Ще се досетят за миналото ми. Много грозно постъпих тогава — тя поклати глава. — Направих се, че не го познавам и го отминах. Той е истински джентълмен и когато два

дни по-късно отново се засякохме, се държа все едно, че ме вижда за пръв път.

— А как е спасил съпруга ти?

— О, на улицата аз му обърнах гръб, но когато мъжът ми изпадна в беда, искаха да му отнемат ранчото и да ни оставят без покрив над главите, аз отидох направо при Тайнън. И той веднага се отзова на молбата ми за помощ.

— Но после и ти си се съгласила, когато той те е помолил за услуга.

— Дори не питах какво се иска от мен. Сбогувах се с момчетата и с мъжа си и тръгнах. Джими също не задава въпроси, защото има пълно доверие на Тай.

— А защо му е трябвало да те представя за своя жена? — замислено попита Крис.

— Ха, сума време не щеше да ми каже, колкото и да го питах. Веднъж обаче измърмори, че една очарователна русокоса госпожичка се опитвала да го прелъсти.

— Ами! Аз направих фаталната грешка да се влюбя в него. Просто от самото начало го харесах. Харесвах го, задето гледаше много сериозно на задълженията си, винаги беше до мен, когато имах нужда от него.

— А по една случайност е и твърде привлекателен мъж — допълни многозначително Пилар.

— Това няма нищо общо. Той беше изключително мълчалив. Обикновено хората, които си мълчат, просто нямат какво да кажат, но за Тайнън бях сигурна, че има много неща за казване, но ги потиска. Не знаех точно с какво, но наистина ме привличаше.

— Привличаше? А сега?

Крис стисна зъби.

— Той не се различава от другите мъже. Интересува го само едно. В началото мислех, че също има чувства към мен, но той постоянно ми натякваше, че трябвало да се пази от мен като от огън. Все казваше да съм го оставела на мира, но естествено бях свободна да...

— Да спиш с него?

Крис кимна с наведена глава.

— Аз не означавам нищо за него.

— Но той с никоя друга жена не се е държал така. Никога не съм забелязвала и помен от ревност... Откъде си толкова сигурна, че не те обича?

Крис се изправи с канчето вода в ръце.

— Сигурна съм. Той ми даде да разбере какво желае от мен и че просто не иска друг да има това, което той не е успял да получи. Тайнън не ме обича повече от... от ей това мършаво псе. Хайде, сега искам да си починеш, а аз ще се опитам да намеря нещо за хапване.

— Не се притеснявай, Тай ще ти помогне. Той се справя с абсолютно всичко.

— Но не и с любовта — възрази с тъга Крис. — Любовта няма нищо общо с пушките, барута и юмруците, така че той бяга презглава от нея. Спи спокойно, Пилар.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Крис се зае да приготвя задушено месо и бульон, но откри, че разполага с твърде малко продукти. При бягството от имението на Дайсън провизиите бяха последната им грижа, из торбите нямаше почти нищо, а от бараката се носеше такава непоносима воня, че все още не бе посмяла да надникне вътре.

Тя си пое дълбоко въздух, запуши си носа и отвори вратата. Вътре беше пълно с какви ли не вехтории — явно онзи мизерник никога нищо не бе изхвърлял, независимо колко е изгнило и безполезно.

Крис погледна назад към Пилар, която лежеше изнемощяла и усети прилив на сили. За нула време от боклуците с бъкащи из тях буболечки и червеи нямаше да остане и помен. Тя взе лопатата, която Тайнън бе оставил отвън и си проправи път през купищата мръсотия.

Два часа по-късно цялата смет беше струпана на огромна купчина до ръба на скалата. Крис реши да изчака да съмне съвсем, за да разгледа по-добре дали все пак няма нещо ценно, макар по всичко да изглеждаше, че в камарата има само зле оцавена кожа и мухлясал хляб, нападнат от пълчища мравки.

В дъното на единствената стая откри малко дървено сандъче. Изнесе го навън и приклепна да го изследва. Беше с голяма ключалка, но както всичко друго и тя бе ръждясала. След като почовърка минута-две. Крис успя да я отвори. Вътре имаше свитък от няколко банкноти, обвити в паяжини, отломка от скала, която наподобяваше самородно злато и най-отдолу — снимка на красива млада жена. Крис почисти мухъла в единия ъгъл и я вдигна на светлината. Жената беше усмихната, щастлива на вид и преливаща от енергия. Крис прибра снимката в джоба си и затвори сандъчето.

— Нещо интересно? — обади се Тайнън зад гърба ѝ.

— Защо не спиш? — попита на свой ред тя. — Цяла нощ си бодърствал.

— Нищо ми няма. Ти какво правиш? Не съм виждал човек, който така да умира да бърника из чуждите вещи.

— Не бърникам, а чистя.

Той седна до нея и на лицето му се появи влудяваща усмивчица.

— Чистиш, да, но първо напъваш ключалките — Тайнън кимна към сандъчето. — Откри ли нещо интересно?

— Само десет кила злато — подхвърли небрежно тя и му показва буцата. — Ето защо твоят приятел не ще да мръдне оттук.

Тай я пое в ръка, облегна се на лакът и я огледа от всички страни.

— Толкова му разбира на него главата. Нищо чудно да си въобразява, че е злато. Колко години копае вече от другата страна на скалите... Започна, когато бях съвсем малък.

— А щом няма злато, защо не се махне оттук? Защо живее по този начин?

— Той си вярва, че един ден ще напипа жилата, а пък живее така, защото си мисли, че след време цената на тази дупка ще се качи.

— Както и бебетата трябва да се изчакат да пораснат, за да бъдат продадени по-изгодно.

Тайнън лежеше все едно, че не я е чул, само проследи с поглед една птица в небето.

— Защо живее на толкова отдалечено място? — продължи Крис. — Все пак трябва да има някакви пари. Само от кражба ли се препитава?

— По-рано да — рече след известна пауза Тайнън. — Но сега аз му пращам пари, когато мога.

— Ти? Защо? След като той се е държал така с теб и след като толкова го мразиш?

— Никога не съм имал баща, а по едно време този мизерник беше единственото човешко същество край мен. Освен това не ми се ще други деца да споделят моята съдба.

— Чудя се кое ли го е направило такъв? Сигурно са му се случили ужасни неща, положително е преживял някоя нещастна любов.

Тайнън я погледна като да беше си изгубила ума.

— Как ти хрумна, че този негодник е способен да обича?

— Намерих снимката на жената, която е обичал.

— Дай да я видя — Крис му я подаде и той дълго се взира в усмихнатата жена. — Каза, че я е изгорил и аз му повярвах.

— Ти си я виждал?

— Тази снимка беше най-голямото ми съкровище.

— Коя е тази жена? — колебливо попита Крис.

— Той твърди, че е майка ми.

— Майка ти? Но, Тай, по тази снимка можеш да откриеш коя е тя, кой си ти самият!

— Аз знам кой съм — отсече той.

Крис отново се вгледа в снимката.

— Как е името ѝ?

— Нямам представа.

— Но не си ли питал?

— Кого бих могъл да попитам? Старият каза, че единствената дума която произнесла, била „Тайнън“.

— Ти показвал ли си тази снимка на Ред и на... другите?

— Разбира се, но никой не я позна. Всички въздишаха колко е романтично и трогателно, просълзяваха се, дори я сложиха в рамка, но после дъртакът я открадна.

Крис обърна фотографията и възкликна:

— Но тук пише нещо... Не мога да го разчета.

— С-А. Останалото е изтрито. Дълго време си мислех, че майка ми се е наричала Сара.

— Като малък сигурно постоянно си се взираш в тази снимка...

Тайнън не отвърна, излегна се на тревата и зарея поглед в небето.

— В затвора най-много ми липсваха облаците. Виждаш ги, но през решетка. Дрънченето на веригите също е отвратително.

Крис не го чуваше, защото мисълта за жената от снимката не ѝ даваше мира.

— Старият как се е докопал до тази фотография? Може би жената е имала у себе си и други вещи.

— Продам е абсолютно всичко, дори дрехите ѝ и бельото. Вероятно е хвърлил трупа ѝ от някоя скала наблизо. А може и да е още някъде тук.

— Тайнън! Тази жена е била твоя майка и е умряла при раждането ти.

Той седна, но продължи да гледа в безкрайността.

— Умряла е от три куршума в гърба.

— Но как? Кой би стрелял по бременна жена?

— Ще се намери ли нещо за ядене или да ида на лов?

— Няма ли да ми отговориш? Сещаш ли се защо някой би искал да я убие?

Тай я погледна сурово.

— Защо мъжете мамят на карти? Защо се напиват и се хващат за гушите? Не знам. Тя се скитала сам-сама из гората с три дупки в гърба, паднала на земята, родила ме, изрекла „Тайнън“ и умряла. Толкова знам. Оня изверг е щял да я подмине, но се е сетил, че може да продаде дрехите ѝ и вреццццото бебе. Така че я съблякъл, прибрал дрехите ѝ и ме занесъл в града. Това е всичко, Крис. Продам е вещите ѝ с изключение на снимката. На никого не му е трябвала снимка на непозната жена, така че едно лято, когато ме беше довел тук да работя, аз я взех. Сега заслужих ли си закуската?

Крис все още не можеше да се примири, че знае толкова малко.

— Много е красива — рече замислено.

— Била е красива. Умряла е преди много години. Крис, какво толкова те гложди мисълта за моята майка?

— Гложди ме... — тя млъкна. За малко да се изпусне, че я гложди мисълта за самия Тайнън. Въздъхна и се изправи. — Аз съм репортерка и се интересувам от всичко.

— Е, аз пък се интересувам какво ще къкри в тази тенджерка. Защо не ми правиш компания, докато търся дивеч?

— Не мога да оставя Пилар.

— И тя може да дойде. Малко разходка няма да ѝ навреди.

— Съмнявам се. Освен това трябва да довърша с чистенето и да...

Тайнън се приближи и докосна с длан лицето ѝ.

— Ела с мен, Крис, моля ти се. Обещавам, че ще се държа прилично. Няма да правя нищо против волята ти.

Крис побърза да отстъпи назад. Този глас бе способен да стопи цялата ѝ твърдост.

— Аз... аз трябва да...

— Какво трябва? — попита Тайнън, като не ѝ даваше възможност да се измъкне.

— Крис! — викна Пилар. — Много ми се иска да се поразтъпча. Ела и ти.

— Ами... добре — съгласи се неохотно Крис, после строго изгледа засмяното лице на Тайнън. — Но не си въобразявай, че ще стане твоето!

Очите му се премрежиха.

— Мила моя, аз още нищо не съм ти предложил.

Тайнън унищожи съдържанието на тенджерката, помогна на Пилар да се изправи, взе пушката и ги поведе по пътеката зад бараката. Крис на няколко пъти му напомни да внимава за крака си, но той само се усмихна насреща ѝ.

— Помниш ли когато с момчетата на Чанри обрахте онази банка в Тексас? — рече по едно време Пилар.

— Банка? Обирал си банка? — възкликна Крис и занемя.

Тай намигна дяволито на Пилар и подхвърли:

— Тя ме мисли за кротък като агънце.

— Нищо подобно. С очите си съм виждала как стреляш по невинни хора — тя заразказва на Пилар: — Заведох го на пикник и докато се обърна, той така се скара с един от мъжете, че след малко отнесоха човека на носилка, а нашият Тайнън се озова в затвора. При това пикникът беше след неделната литургия.

— Рори Сейърс — намеси се Тайнън, сякаш този факт обясняваше всичко.

— Той открай време си го проси — рече Пилар. — Тай, нали тук някъде беше градинката ти като малък?

Крис вървеше след тях и се чувстваше като попаднала сред непознати. Пилар и Тай се надпреварваха да си припомнят стари случки и общи приятели, като разговорът постоянно се въртеше около един или друг сблъсък със закона, престрелки, бягства, грабежи. Споменаваха се и имената на различни престъпници, за които тя само беше чела.

След като се изкачиха на хълма, Тайнън разчисти храсталаците и посочи пространството, на което още личаха следи от лехи.

— Тук беше. Садих моркови, картофи и ягоди. Ягодите така и не се хванаха, зайците пък не оставиха на мира морковите. Вижте — той изрови от пръстта ръждясала консервена кутия. — Една от първите ми мишени. По цели дни се учех да стрелям.

— Че с какво друго да се занимаваш? — рече Пилар. — Тук ли е златната мина на стария?

— Ей по тази пътека.

Пилар тръгна нататък, но Крис поизостана и Тайнън се доближи до нея. Преди да се опомни, тя се озова в прегръдката му.

— Самотна ли се чувстваш? — попита нежно той.

— Не, разбира се — тя се опита да го отблъсне, но безуспешно.

— Можем да кажем на Пилар да върви напред, а ние да се скрием в храстите. Знам едно местенце, което е само за любов. Много е тихо, закътано, наблизо има ручейче и е пълно с цветя. Не искаш ли да се любиш, заобиколена от цветя?

— Не, не искам — срыза го тя, но не звучеше убедително. — Не желая да бъда използвана.

— Но аз ти говоря за любов! Ще се усещаш прекрасно. И двамата ще се усещаме прекрасно...

— Остави ме, Тайнън. Няма да бъда една от многобройните жени в леглото ти и най-добре ще е да свикнеш с тази мисъл. Ще се върна при баща си, ще се омъжа и ще имам цяла дузина деца.

— Прескот ли имаш предвид?

— Уверена съм, че Ашър ще бъде добър съпруг. Той ми направи предложение и аз като нищо ще приема. Теб изобщо какво те засяга? Ти не желаеш на ръцете да ти увиснат жена и дечурлига. Направил си избора си, аз също ще направя своя. Какво има да спорим?

— Ти държиш да бъдеш високо морална, но каква според теб е разликата между това да се продадеш за няколко долара или срещу подпис на хартия и венчален пръстен.

— Поне сама ще избира цената, за която да се продам — сопна му се Крис, завъртя се и настигна Пилар.

Тя стоеше пред тъмен отвор в скалата, който явно водеше към златната мина. В ръката си държеше лъскав къс, подобен на онзи от ковчежето.

— Наоколо е пълно е такива. Той положително си мисли, че е злато — Пилар погледна към Крис. — О, вие двамата май пак сте имали разговор.

— Той е най-упоритото същество, което съм срещала. Дебелата му глава отказва да проумее, че когато казвам „не“, значи искам да кажа „не“. Никоя жена ли не му е от казвала.

— Най-вероятно — отговори напълно сериозно Пилар, — но пък и никога така не е преследвал жена. Обикновено само си седи и външността му върши цялата работа. Но ако по някаква случайност жертвата остава незасегната, той само си отваря устата и гласът му я покорява на секундата.

— Аз търся в мъжете много повече от красиво лице и подмамващ глас. А от Тайнън явно няма да го получа.

В далечината се чу изстрел и Пилар се послуша.

— Мисля, че току-що се уреди обядът ни. Хайде да идем да видим.

Крис не помръдна, но Пилар я поведе по пътеката.

— Само след няколко дни ще си бъдеш въщи и може би никога повече няма да видиш Тайнън. Всички сме толкова изморени, нека се порадваме на почивката.

Крис се остави Пилар да я дърпа след себе си. В никакъв случай не трябваше да издава как я разстройва представата, че повече никога няма да види Тайнън.

Когато го откриха, той вече одираше сърната и Крис събра съчки за огъня. Съвсем скоро се разнесе и мирис на печено месо.

— Хубаво е тук, нали? — попита Тайнън, като ѝ подаваше дажбата.

Крис се огледа и чак сега разбра, че именно това е мястото, което ѝ бе описал преди малко — мястото, където ѝ предложи да се любят.

— Не е лошо — отсече хладно тя и погледна Пилар: — Разкажи ни за щастливите мигове в брака, за децата ти. Как се казват, приличат ли на теб?

Тайнън въздъхна отегчено, но Крис насочи цялото си внимание към изпълнената с носталгия Пилар. Тя не премълча трудностите, бедността и ежедневната борба за съществуване, която водеха с мъжа си, но в думите ѝ прозираше усещането за близост, единомислие и сговор, които Крис копнееше да създаде в своето семейство. После Пилар я попита за нейния живот, за работата ѝ.

— Сигурно е невероятно вълнуваща... — възкликна тя.

— Навремето и аз така мислех — отвърна с въздишка Крис, — но вече разсъждавам другояче. Готова съм да имам свой дом, съпруг, деца...

— Готова е още откак един господин се появи от гардероба ѝ — подметна саркастично Тайнън. — Ако питаш нея, докосне ли я мъж, трябва на секундата да поиска ръката ѝ.

— Това изобщо не е вярно! — извика разпалено Крис и се обърна да го погледне. — Не ми е ясно от къде на къде ми хрумна, че съм влюбена в теб. Ти си непоносимо разглезен и суетен. Няма да се оженя за теб дори и на колене да ме молиш.

— Не се тревожи. Само след една седмица ще съм много-много далеч. Ще бъда свободен, хич няма да ме е еня, с какво се занимава капризната малка богаташка, която си въобразява, че целият свят е създаден за нейно собствено удоволствие. Ще бъда свободен, чуваш ли? Нито ти, нито който и да било може да ми отнеме свободата.

— Престанете и двамата! — намеси се Пилар. — Като деца сте. Принудени сме да бъдем няколко дни заедно, защо не се опитаме да ги прекараме приятно? Тай, ти сигурно си ядосан, защото не си се наспал, а и кракът те боли. Защо не легнеш в скута на Крис, пък тя ще ни разкаже някоя интересна история? Ще ми се да подремна.

Настана неловко мълчание, а Крис упорито гледаше пред себе си.

— Добре — примири се тя най-накрая. — Може би наистина имаме нужда от почивка. Разрешавам ти да легнеш в скута ми.

— Само ако се закълнеш, че няма да го приемеш като предложение за женитба!

— Ако ми беше син, щеше да си получиш шамара — обади се строго Пилар. — Хайде, лягай и се дръж прилично.

Крис се облегна на едно дърво и Тайнън положи глава в скута ѝ. И двамата бяха като на тръни и се стараеха да се докосват колкото е възможно по-малко.

— Миналата година четох една френска книга — „Граф Монте Кристо“, нея ще ви разкажа.

— Бас държа, че героите се оженват и живеят щастливо и прещастливо дълги години.

— Това е история за алчността, предателството, изневярата и отмъщението. Направо може да се каже, че е писана за теб.

— Звучи обещаващо — рече Тайнън, намести се и затвори очи.

— Уверена съм, че френската нация ще бъде изпълнена с радост от твоето благоразположение — подхвърли Крис и се впусна да

разправя за жаждата за мъст, породена от любовта на двама мъже към една жена.

От време на време Тайнън измърморваше по нещо, но скоро утихна. Гласът на Крис в топлия следобед бе нежен и приспивен. Не след дълго се чу равномерно дишане на Пилар. Тайнън също изглеждаше заспал и Крис полека започна да гали косата му. Така доверчиво отпуснат в скута ѝ приличаше на малко момченце. През дупката на панталона му надничаше превръзката, посивяла и парцалива от скитането из гората.

Макар двамата ѝ слушатели да спяха. Крис продължаваше да говори. Обичаше историите, а още повече обичаше да ги разказва. Когато свърши, тя зарови пръст в черните кичури над челото на Тайнън и се заслуша в песента на птиците.

— Хареса ми — неочаквано промълви той.

Крис веднага отдръпна ръката си.

— Мислех, че спиш.

Тайнън я улови в своята.

— Не, беше ми интересно да чуя края. Един търговец в града ми каза, че горе-долу по времето, когато съм се родил, миньорът му продал някаква книга и аз дълго се питах дали е била на майка ми и за какво ли се е разправяло в нея. Винаги съм обичал книгите — Тайнън разсеяно докосна с устни връхчетата на пръстите ѝ и започна да ги целува, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Няма ли да престанеш?

— Крис, кълна ти се, че ако имах намерение да се женя, ти щеше да си първата жена, с която бих пожелал да се свържа. Честно казано, мисълта да живея с теб ми се струва изключително примамлива. Ти си привлекателна, в леглото си страдна...

Крис уплашено погледна към Пилар, но тя все още спеше дълбоко.

— Освен това си най-интересната жена, която съм срещал. Споделял съм с теб неща, които не съм разкривал на никого... Но истината е, че не ставам за женене. Да не говорим, че не се задържам на едно място, разбира се, с изключение на затвора, където ще се озова само при мисълта, че бих могъл да се ожена за безценната дъщеря на Дел Матисън. Не ти ли е ясно, че просто няма как да се получи?

Крис не позволи раздразнението ѝ да проличи. Мъжете така умело измислят оправдания за постъпките си. Тайнън не желае да се жени, изпитва панически ужас от самата дума „брак“, но тъй извърта нещата, та да излезе, че всъщност през цялото време мисли за нейното добро.

— Съвсем ми е ясно — тя закима състрадателно. — Ти не искаш да се жениш, а аз няма да се съглася да спя с мъж, който не желае да бъде мой съпруг. Няма смисъл да говорим повече.

Тайнън извъртя глава, за да я погледне.

— Но, Крис, защо да не се възползваме от приятните моменти в живота, докато все още ни е по силите, преди да се окажем разделени завинаги?

Тя му се усмихна възможно най-мило.

— За нищо на света.

В първия момент си помисли, че той пак ще се развика, но на устните му беше разцъфнала едва забележима хитра усмивчица.

— Но не можеш да ми попречиш да опитам — той отново се съсредоточи върху пръстите на ръката ѝ. — По моите изчисления имаме най-малко четири дни, докато Прескот пристигне с баща ти. Кой знае какво ще се случи през това време.

— Знам отлично какво няма да се случи — заяви самодоволно тя, но Тайнън не ѝ обърна внимание и впи устни в дланта ѝ.

— Тъй, дядка — каза Прескот, когато за трети път нагласи миризливия старец върху седлото.

Ашър не можеше да не се чувства гузен от това, което направиха. Настаниха се в дома на миньора, вързаха го и сега той го води нанякъде, а старецът с нищо не е заслужил такова отношение. Ето защо всеки път, когато нещастният човечец се оплакваше, че въжетата са прекалено стегнати. Ашър спираше, за да ги поразхлаби.

Почти два дни не бяха слизали от конете и трябваше да починат преди последния напън.

Прескот състрадателно погледна омотания с въжета старец, който подозрително се озърташе на всички страни. После смъкна седлото на земята и положи глава върху него.

— Аз сега ще подремна — рече той, сетне подпря стареца на едно дърво и разтърка очите си.

Старецът, като че ли също спеше, но когато чу успокоеното дишане на Прескот, отметна въжетата и спокойно се изправи.

— Глупак — изсумтя той и се наведе да отвърже краката си. — Кръгъл глупак.

Огледа се внимателно, забеляза един камък, внимателно се приближи, стисна го в ръка и безшумно запълзя към Ашър. Без да се колебае, се надвеси над него и го удари в тила. Няколко мига се наслаждава на резултата, след това се зае да претършува джобовете му. Само след петнадесет минути Ашър вече лежеше само по долни дрехи, без седло, без оръжие. Старецът се замисли дали да не отмъкне и бельото му или поне да изреже копчетата, но в далечината се чу конски тропот и той побърза да изчезне.

Качи се на единия кон, хвана поводите на другия и се скри между дърветата, мърморейки под нос:

— Мислиш се за голям хитрец, убиец такъв. Знам аз на кого да кажа къде си. И той ще плати. Ще те науча аз тебе, Тайнън.

Той изруга и се отправи на север, към имението на Бейнард Дайсън.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През следващите два дни Крис полагаше неимоверни усилия да стои настрана от Тайнън, но напразно. Отидеше ли за вода, там се оказваше и той. Спреше ли да се порадва на местността, погледът ѝ попадеше най-напред на него. Веднъж тя се стресна от някакъв шум в храстите, надникна предпазливо и кого да съзре — Тайнън с разтворени обятия и ухилен до уши. Сутринта на втория ден в далечината се чуха гърмежи и сърцето ѝ се разтуптя до пръсване, когато Тайнън, стиснал пушката в ръка, се спусна по стръмния склон, за да види какво става. Крис едва не извика от радост, когато той се появи читав и невредим и обясни, че били нищо и никакви ловци и то на голямо разстояние.

— Да не си се притеснила за мен? — подхвърли той със светнал от желание поглед.

Крис сграбчи полите на роклята си и побягна към бараката.

— Какво има? — попита невинно Пилар, докато чистеше рибата, наловена малко по-рано от Тайнън.

Откак Крис бе съсипала скъпоценните запаси брашно при опита си да омеси курабии, Пилар бе поела в свои ръце приготвянето на храната.

— Този човек е просто непоносим! — заяви Крис, като дишаше дълбоко, за да успокои побеснелия си пулс.

— Той наистина те харесва.

— Но не и аз.

— Твоята майка не ти ли е казвала да не лъжеш?

— Опасявам се, че е забравила да ме научи на доста неща. Как например да отказвам на особено настойчивите каубои. Пилар, размеквам се. Още два дни и няма да издържа.

— Струва ми се, че Тайнън е съвсем наясно по въпроса.

— Така е, но аз трябва да бъда силна! Няма да му се дам! Каквото и да ми приказва, както и да ме гледа, няма да му се дам! —

лицето ѝ излъчваше безпределна тъга и дори може би страх. — Но ако само още веднъж ме целуне по шията, с мен е свършено...

Пилар наведе глава, за да прикрие усмивката си.

През целия ден Крис храбро удържаше на изкусителните погледи на Тайнън, но щом се свечери, той решително се приближи и ѝ предложи да се разходят.

— Крис, не те каня да ми пристанеш — побърза да осуети отказа, който вече напираше на устните ѝ. — Знам, че не можеш да ми устоиш, затова обещавам да не те докосвам.

— Какво? Аз да не мога да ти устоя! Слушай, Тайнън, способна съм да прекарам остатъка от живота си заедно с теб на самотен остров и пак няма да ти се дам — излъга пламенно тя.

— Чудесно, разцъфна той — значи нищо не те спира да се разходиш с мен на лунна светлина.

Крис сви юмруци, за да не издаде гнева си. Отиде да помоли Пилар за помощ, но тя ѝ отказа под предлог, че я боли рамото. Естествено, докато месеше хляба, изобщо не се бе сетила за него, но сега не била в състояние да помръдне.

Пряко волята си Крис пое по тясната пътечка към ручея, следвана по петите от Тайнън.

— Бързаш ли за някъде или просто те е страх да вървиш до мен? — обади се по едно време той.

Тя спря и го погледна.

— От нищо не ме е страх! Ти си мислиш, че бързам, защото не усещаш, че едва се движиш с болния си крак.

— А, така ли било? — той я хвана под ръка и се облегна на рамото ѝ. — Няма ли тогава да помогнеш на клетия инвалид?

Те повървяха така известно време, като Крис се мъчеше да стои на разстояние, въпреки преплетените им ръце.

— Само преди няколко седмици човек не можеше да се отърве от теб. Кой какво прави, ти все се появяваш отнякъде и заповядваш я да се съблека, я да се събуя. Да не говорим колко пъти ми се показва чисто гола...

— Това беше преди... — каза Крис, устремила поглед право пред себе си.

— Преди нощта в хижата? Преди да се забавляваме истински?

— За теб не е било никакво забавление. Каза ми, че не означавам нищо за теб и че съм една от многото.

— Може би тогава се държах малко грубо, но пък ти ме уплаши до смърт с твоите приказки за брак и дечица. Защо не започнем отначало? Всичко вървеше толкова добре, докато не ти хрумна идеята да ми наденеш брачния хомот.

Крис издърпа ръката си.

— Не желая да ти надявам никакъв хомот. Бракът е за хора, които се обичат. Онази нощ аз бях наивна дотам да си въобразя, че това, което става между нас, е любов. Бях влюбена в теб, иначе никога нямаше да го направя. Нямаше да позволя да ме докоснеш и с пръст. Но за теб то беше нещо съвсем различно. Ти никога не си изпитвал чувства към мен. Тогава, в хижата ти получи каквото желаше, но не и аз — тя се извърна настрана, за да не види той сълзите ѝ.

Тайнън я притегли към себе си и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Крис, досега никоя жена не е била истински влюбена в мен, самият аз нямам представа какво означава да обичаш. Не съм искал да те огорча. Съжалявам. Може би ти си смятала, че си влюбена в мен, защото не си срещала престъпник и любопитството ти...

— Първо, познавам какви ли не престъпници — и бандити, и крадци, и убийци. Второ, не си ти този, който ще прецени какво мисля и какво чувствам. Освен това ще ти кажа, че...

Гласът ѝ секна, защото Тайнън жадно впи устни в нейните, притисна я плътно до себе си и горещото му тяло я обгърна отвсякъде.

Крис знаеше, че силите я напускат.

— Недей, моля те. Спри! — простена немощно, когато устните му бавно се плъзнаха по шията ѝ. — Не мога да издържам повече. Не! Престани! Няма да мога да ти устоя...

— И не е нужно — устните му започнаха да си играят с ухото ѝ.

Чак когато се плъзнаха по бузата ѝ и усетиха соления вкус на сълзите, той спря и се отдръпна рязко.

— Отивай си тогава — отсече хладно. — Иди си в студеното самотно легло и си стой там.

При тези думи сълзите на Крис се отприщиха и тя хукна с всички сили обратно към бараката. Пилар не каза абсолютно нищо, когато тя изнеможяла се строполи върху нара.

Крис плака дълго, свита на кълбо под завивката, но когато сълзите престанаха, решението бе взето. Няма никакво значение ще се ожени ли той за нея или не. Все едно е дали я обича. В тялото ѝ гори нестихващ копнеж и единственото, което желае, е отново да усеща Тайнън върху себе си, да чувства ръцете му навсякъде по тялото си, да се любят както тогава...

Все още подсмърчайки, но вече много по-спокойна, тя стана и излезе навън. Знаеше, че за да охранява бараката. Тайнън си е стъкмил постеля сред дърветата и уверено пое натам. Мястото беше празно, но без да се колебае нито миг, тя се съблече и легна под одеялото. Нощта напредваше, а Тайнън го нямаше и Крис постепенно се унесе, усмихната замечтано при мисълта как той ще я събуди.

— Крис! — Тайнън я прегърна нежно. — Милата ми, прекрасна Крис.

Тя отвори очи и премига на слънчевата светлина. Утрото отдавна бе настъпило, птичките пееха безгрижно и цялата гора ухаеше. Дланите на Тайнън се плъзгаха по голото ѝ тяло и я изпълваха с трепетно очакване.

— Дошла си при мен — шепнеше той. — Ти си дошла, а аз цяла нощ се скитах из гората. О, Крис, подлудяваш ме! Моята хубава, прекрасна Крис... Дори и в затвора не съм бил тъй нещастен...

Тя тръпнеше в блаженство. Това признание я изпълваше с радост. Дълбоко в себе си таеше надеждата, че наистина е успяла да го накара да се чувства поне мъничко нещастен, че изпитва поне частица от нейното страдание.

Тайнън зарови ръце в русите кичури, приближи лицето ѝ до своето и я целуна тъй нежно и страстно, сякаш никога нямаше да я пусне.

Нейните ръце се сплетоха зад врата му и го притиснаха. Ето за какво мечтаеше и от какво бягаше цяла вечност...

Без да спира да я милва, той свали ризата си легна до нея. Продължи да обсипва с целувки лицето ѝ, но изведнъж вдигна рязко става и се ослуша.

— Има някой. Трябва да стана.

— Това е Пилар — Крис го придърпа обратно под одеялото. — Няма да дойде тук.

Тайнън се изправи на крака и нахлузи ризата.

— Някой се качва по пътеката — той изгледа с тъга Крис. Изглеждаше като човек, който всеки момент ще избухне в сълзи. — Сигурно е баща ти. Обличай се. Ако не е той, ще продължим, но ако е той, може изобщо да не си губи времето с въпроси — Крис понечи да каже нещо, но той я възпря. — Недей да спориш и да усложняваш положението. Моля те, облечи се, а аз ще ида да видя кой е.

Докато Крис се обличаше, той я наблюдаваше със смесица от желание, съжаление и болка. После я сграбчи и прошепна:

— Откак те видях за пръв път, съм остарял с двадесет години. Моля се да е всеки друг, само не баща ти — целуна я бързо и я поведе към бараката. Пилар все още спеше под навеса.

— Иди ми донеси бинокъла. В торбата на седлото е — рече Тайнън.

Крис се втурна да изпълнява, а Пилар се надигна на лакът и я погледна многозначително.

— Щастлива ли си?

— Можеше и да съм по-щастлива — Крис трескаво ровеше в торбата. — Особено ако Тайнън беше благоволил да си спи на мястото.

— А сега какво става?

— Тай чу някакъв шум и отиде да види кой идва. Аз естествено нищо не чух. Е, намерих го най-сетне — тя извади бинокъла и хукна към хълма.

— Ще дойда с теб — викна Пилар и отметна одеялото. В следващата секунда вече тичаше след Крис.

Тайнън лежеше върху една скала, застинал и незабележим като гущер. Наложил се да им извика, за да го видят.

— Те са — заяви с нескрита тъга. — Знаех си аз — той протегна ръка към бинокъла.

Крис и Пилар се покатериха до него и се втренчиха в далечината.

— Сигурен ли си, че е баща ми? — попита развълнувано Крис.

— Който и да е, надявам се да носи провизии — обади се Пилар.

— Ако се съди по броя на конете, Матисън се е приготвил за кръстоносен поход.

Крис взе бинокъла от ръцете му. Баща ѝ не можеше да бъде събран с никого. Яздеше, изправил гръб като да бе глътнал бастун, а конят изглеждаше смешно малък под туловището му. Дори и от такова разстояние личеше, че е бесен.

Тя свали бинокъла и видя, че Тайнън я наблюдава развеселен.

— Ако те е страх, да ти услужа с пистолет?

— Кой е човекът до него? — попита Пилар, като погледна през бинокъла.

— Не го познавам — отговори той.

Крис слезе от скалата.

— Мисля, че трябва да приключа с този въпрос колкото се може по-бързо. Ако сте чувствителни или прекалено деликатни, стойте настрана. Когато се ядоса, баща ми... — тя махна с ръка, защото не съществуваха думи, способни да опишат гнева на Дел Матисън.

Крис пое дълбоко въздух, после тръгна надолу по пътеката. Постепенно крачката ѝ се ускоряваше и като излезе на равното, тя почти летеше. Най-после баща ѝ я забеляза и пришпори коня си.

Крис вдигна полите на роклята си и хукна още по-бързо. Конят препускаше с всички сили. Когато я достигна, Дел Матисън не намали ход, а само протегна ръка и тя се метна зад него. Беше я научил на този номер още като съвсем малка и през бурния си живот Крис доста често бе прибегвала до това си умение.

Тя се хвана за баща си и видя, че Тайнън е тичал след нея. Мъжът, който яздеше до тях спря и го качи зад себе си.

Щом стигнаха бараката, Дел изобщо не се церемони, а започна да крещи още преди да слезат на земята.

— От всичките глупости, дето си ги вършила през твоя живот тази е най-голямата! Повече никога няма да те изпускам от поглед! И ти нямаш капчица мозък като целия ви род!

Крис се изправи на пръсти и го прегърна. Радваше се да го види бодър и енергичен както винаги — едър, красив, с гъста прошарена коса, подобна на лъвска грива.

Той също я прегърна, но бързо я отблъсна от себе си.

— Даваш ли си сметка какво ми причини? Имаш ли представа колко хора дойдоха да ми кажат, че си била на косъм от смъртта?

— Колко? — най-сериозно попита Крис.

— Не ми се прави на интересна млада госпожице, защото ще довърша това, което ти се е разминало. Къде е младежът, дето трябваше да те пази? — той огледа пространството пред бараката, изпълващо се с все повече коне и ездачи.

Тайнън излезе напред.

— За мен ли говорите?

Дел го измери неколkokратно от глава до пети и впери очи в парцаливата превръзка на крака му.

— Доколкото виждам, и ти си пострадал заради нея.

Тайнън изпъна тяло и вирна глава.

— Мистър Матисън, аз поемам цялата отговорност за всичко, което се случи. На няколко пъти имаше възможност да ви я върна безпрепятствено.

— Хм, а как си отговарял за нея докато си бил в ареста? А какво чувам, че двамата сте се били сгодили?

Крис изстена и премести очи от баща си към Тайнън. Той явно не възнамеряваше да се обаждат. Всичко зависеше от този момент. Ако каже, че са сгодени, баща ѝ ще го изпрати в затвора. В съзнанието ѝ отново изникна набраздения от камшик гръб. Мислеше си, че ще може да повлияе на баща си, но сега изправена пред него, изобщо не бе чак толкова уверена. Една-едничка погрешна дума и с Тайнън щеше да е свършено.

— Не сме сгодени — тихо отвърна Крис. — Заявих това, за да се измъкнем от една опасна ситуация. Във всеки един момент той беше образец, на джентълмен и направи всичко, за да ме защити. Дори ме спаси от самия Дайсън.

Крис следеше как баща ѝ съсредоточено изучава Тайнън, сетне изсумтя, но не продума.

— Смея да храня надеждата, че Крис ще приеме моето предложение.

Крис се обърна изненадано и видя Ашър с бинтована глава. Той се приближи, усмихна се собственически и обгърна с ръка раменете ѝ. Баща ѝ се втренчи в нея, както едно време, когато беше малка, и Крис проумя, че се опитва да прецени дали казва истината или отново фантазира. Тя нямаше сили да срещне погледа му, затова наведе глава и впери очи в ръцете си.

Тишината се наруши от Пилар. Тя пристъпи напред и протегна ръка на Дел.

— Позволете ми да се представя. Аз съм Пилар Елърн. Вие не ме познавате, но аз съм чувала много интересни неща за вас. Случайно да ви се намират някакви провизии. Всички умираме от глад.

Дел се здрависа с нея, но лицето му си остана все тъй строго и Крис разбра, че наистина е разтревожен, щом не се усмихва на една хубава жена.

Тя се измъкна от прегръдката на Ашър и хвана баща си под ръка.

— Съжалявам, че ти причиних толкова неприятности. Наистина не съм искала.

Дел я изгледа продължително и Крис забеляза колко тъжни са очите му. Дали няма и друга причина за притесненията му?

— Ще позволите ли да ви се представя, мис Матисън.

Пред нея застана мъжът, който яздеше до баща ѝ. Изглеждаше на неговата възраст — висок и строен, с черна коса, посивяваща по слепоочията. Имаше свежия вид на човек, който прекарва доста време на открито, но заедно с това притежаваше елегантността на потомствен аристократ. Макар че револверът в кобура напълно подходеше на решителния му поглед, Крис отлично си го представяше и в бална зала с чаша вино в ръка.

— Казвам се Самюъл Дайсън — рече той с плътен глас.

— Самюъл Дайсън? — възкликна Крис и хвърли поглед на Тайнън. — Но Бейнард ви...

— Търсел ли ме е? — Мъжът изглеждаше изненадан.

— Чух, че от години търси човек на име Самюъл Дайсън.

Сам и Дел се спогледаха.

— Разбирам. И кога ви каза това?

— Ами аз... Всъщност той не ми го каза... ами...

— Подслушвала е от едни храсти — отговори вместо нея Тайнън.

— Нямаше друг начин! — сопна му се Крис. — Лайънел беше в опасност.

— Лайънел ли? — изръмжа Дел. — Искаш да кажеш, клечала си в храстите заради онова отвратително хлапе, дето ми го изпрати? Че аз го бия три пъти дневно.

— Биеш Лайънел? Но той е дете!

— И теб е трябвало да те пошляпвам, ама нали ми беше жал и си въобразявах, че малките момиченца са друга работа. Но нека ми е за урок. Това хлапе ще го възпитам както подобава, така че да не му хрумва да се скита из големите градове и да пише врели-некипели, за които след това да го преследват с пушки. Знаеш ли тия дни колко пъти

чух едно и също: „А, тя ли? Беше тук, да, остави три трупа и изчезна.“ — той впери поглед в Тайнън. — Благодарение на вас двамата светът е намалял със стотина души.

— Но Тайнън спасяваше живота ни! — извика Крис.

— Освен когато раних Рори Сейърс — обади се съвсем сериозно Тайнън.

Тя се завъртя към него.

— А какво можеше да направиш? Да стоиш и да чакаш той да те застреля? Те през цялото време се чудеха как да те предизвикат, подстрекаваха те, насъскваха те. Ти беше длъжен да се защитиш!

Изведнъж Крис осъзна какво говори. Не беше чудно, че казва именно това, изричала го бе и преди, но този плам, който лъхаше сега от думите ѝ, извираше от дълбините на сърцето ѝ.

Тайнън я гледаше и по лицето му пробяга сянка от усмивка, после той се обърна към Матисън:

— Сър, дъщеря ви постоянно си навлича беди, защото е решила да оправя света. Според мен вие сте я възпитали страшно добре. А сега, имате ли нещо против да похапнем? — той протегна ръка към Крис. — Мис Матисън, разрешете да ви придружа до трапезата.

Тя зашеметена го хвана под ръка. До ден-дневен в присъствието на баща ѝ познатите ѝ бяха ставали по-ниски от тревата. Точно както Ашър в момента — гледаше отстрани и си кротуваше.

Крис и Тайнън се присъединиха към петдесетината души, които бе довел със себе си Матисън и за първи път от дни наред ядоха като хората. Крис с усмивка отвърщаше на сърдитите погледи на баща си, който я засипваше с какви ли не въпроси. Не искаше да го разстройва допълнително и се стараеше да му спести разказите за най-опасните случки. Не излъга нито веднъж, но в никакъв случай не разкри и цялата истина.

— Отишла си при Хамилтън, след като си знаела, че убийството на братовчедка му и на мъжа ѝ е негово дело!

— Не бях съвсем сигурна. Искам да кажа, че изглеждаше като нещастен случай. А се чувствах длъжна да помогна на едно клето дете. Освен това с мен бяха двамата самоотвержени мъже, които ти сам си избрал. Нямаше нищо страшно — тя не се осмели да срещне погледа нито на Тайнън, нито на Ашър или Пилар.

Дел доближи глава до нея.

— Страшното е можело да дойде от Дайсън. Имаш ли понятие, що за човек е той?

— Да — невинно рече тя. — Но сега едва ли е най-подходящия момент да говорим за него? — Крис хвърли поглед на Самюъл Дайсън. Той остави чинията си.

— Не се притеснявайте. Не бих могъл да се засегна, защото по-добре от всеки друг знам какво представлява племенникът ми. Имах нещастieto да го познавам от дете.

Пословичното любопитство на Крис взе връх.

— Тогава защо той каза, че ви търси от толкова години? Не знае ли къде да ви намери?

Дел понечи да скастри дъщеря си, но тя упорито гледаше към Самюъл. Той пък сякаш не можеше да откъсне очи от Тайнън и в един момент Крис започна смутено да върти глава от единия към другия. Най-после Самюъл се усети и отговори:

— Така и не успях да проумея, какво се случи с това момче. Още докато беше в пелени майка му разправяше, че щял да стане мой наследник и когато разбра, че няма да е така лесно, го настрои против мен.

— А кой е вашият наследник?

— Кристиана! — ревна насреща ѝ Матисън. — Къде ти е възпитанието?

— Съжалявам, мистър Матисън. Професионално изкривяване. Просто си помислих, че историята е много заплетена и интересна.

Самюъл сложи длан върху ръката на Матисън.

— Няма нищо. Въпросите не ме разстройват. Имах син, но той изчезна при едно плаване преди много години. Може и да е глупаво от моя страна, но и до ден-дневен не съм се разделил с надеждата да го открия. Но дори и това да не се случи, Бейнард няма да получи нито цент.

— Той като че ли и сега има много нари.

— Каквото има, натрупал го е чрез кражби, измами и убийства.

Крис наведе глава над чинията си.

— Мистър Тайнън — продължи Самюъл, — ще възразите ли, ако погледна крака ви? Имам опит.

Тайнън изненадано повдигна вежди.

— Вижте първо Пилар.

— Разбира се — Самюъл се усмихна.

— Знаете ли... — започна замислено Крис, като местеше очи от единия към другия.

— И как можа да напишеш такива неща за клетия Хю Ланиър? — прекъсна я боботецният глас на баща ѝ. — Обвиняваш го в едва ли не в най-ужасните престъпления на века.

Крис въздъхна и отново се впусна да обяснява каква е истината.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дори и през нощта Крис не успя да се измъкне от баща си. Искаше ѝ се да поговори с Тайнън, но той изглеждаше постоянно зает. Не можеше да се отърве и от Ашър. Той я следваше навсякъде. Явно правеше всичко възможно да покаже, че е изпълнил задачата си и скоро ще има сватба. Непрекъснато повтаряше:

— Хапни си още една бисквита. Крис, знам колко ги обичаш... Да не ти е хладно там? Ела, седни по-близо до огъня...

От друга страна Тайнън неизменно се обръщаше към нея с „мис Матисън“ и докосваше с пръсти шапката си, сякаш току-що са се запознали.

— Добре ли се държа с теб? — попита строго Дел, когато тя за десети път се намръщи на обърнатия му гръб.

— Ти как си го изкарал от затвора?

— Нямам намерение да ти разкривам тайните си. Изкарах го и това е всичко, което ти е необходимо да знаеш. Той ли ти каза, че е бил в затвора?

— Сама се сетих и започнах да го подпитвам. И на кого смяташ да разкажеш тайните си? На твоя избраник?

— Доста си подпитвала. Разбираш ли се с Ашър?

— Общо взето. Направи ми предложение, ако това е било част от плана...

Дел замълча и после рече тихо:

— Време ти е да създадеш семейство и да ме дариш с внучета.

— Точно такава е и моето желание.

Те не си казаха повече нищо и започнаха да се приготвят за лягане. Дел отиде при командира на отряда, който го съпровождаше, и разпреди цяла нощ да има постове. Крис се уви в едно одеяло и проследи с очи баща си, който отиде да говори с Тайнън.

— Изглежда доста окумуш — обади се до нея Самюъл. — Дел спомена, че е бил осъден за убийство.

— Да, но не го е извършил той, или поне не е виновен за смъртта на човека, заради чието убийство са го пратили в затвора. Наистина Тайнън се справя с всичко.

— Вас не ви ли беше страх от него?

Крис го погледна смаяно.

— На Тайнън мога да доверя живота си, както и живота на хората, които обичам. Той е добър, внимателен, мъдър, но никога не е имал късмет в живота. Въпреки това той има високи идеали и човек винаги може да разчита на него — тя млъкна смутено и след малко добави: — Нито за миг не съм се страхувала от Тайнън.

Усмивката на Самюъл Дайсън проблесна в мрака.

— Разбирам. Лека нощ, мис Матисън. До утре — той се отдалечи, като си подсвиркуваше.

На следващия ден Матисън вдигна на крак целия лагер много преди изгрев-слънце. Крис отвори едно око и видя, че Тайнън товари багажа на конете. Тя веднага отметна одеялото и отиде при него.

— Добро утро — поздрави го усмихната.

Той не само не я погледна, ами и се премести от другата страна на коня. Крис го последва.

— Иди свари кафе — измърмори той под нос. — Ще ни трябват няколко галона.

— Тай...

Той се завъртя към нея.

— Слушай, Крис, всичко свърши. Ти се връщаш в своя свят, а аз в моя. Ти отново си богатата наследница, а аз — бившият затворник. Всичко свърши. Сега иди да направиш кафе.

Очите на Крис се наляха със сълзи.

— Не е свършило, Тай. Ти знаеш какво изпитвам към теб.

Тайнън сложи ръце на раменете ѝ. Конете ги скриваха от погледите.

— Крис, аз ти казах, че нищо няма да се получи. Казах ти го от самото начало. В момента ти може и да си мислиш, че си влюбена в мен, но всъщност не си. Ти обичаш приключенията, но обичаш също и разкоша на бащиния си дом. Почакай и ще видиш. Само след две седмици, през които ще си отишла на пет бала и ще си се сдобила с няколко нови рокли, изобщо няма да ме помниш. Ако се появя в къщата ти, първата твоя мисъл ще бъде, че ще изцапам паркета или

мебелите. И през ум няма да ти мине, че някога си вярвала в обичта си към мен.

Крис го изгледа продължително и заяви:

— Дано да си внушиш, че е така. Дано нощите ти са спокойни. Дано... — тя усети, че болка заема мястото на гнева. — Дано някой ден осъзнаеш, че ме обичаш както те обичам и аз — тя се дръпна рязко. — Отивам да направя кафе. Когато събереш мъжество да признаеш пред себе си истината, обади ми се. Аз ще чакам.

Крис хукна към бараката и едва не се сблъска със Самюъл Дайсън, но дори не вдигна глава — гледаше упорито в краката си. После се зае да помага на готвача за закуската.

Когато всички яхнаха конете си, Крис забеляза, че е заобиколена от готови за стрелба пушки. Пазеха я баща ѝ, Сам, Тайнън и още трима каубои. Ашър и Пилар бяха охранявани по същия начин.

— Мислите ли, че Дайсън ни е устроил засада? — обърна се тя към Самюъл.

— Да — отвърна навъсено той. — Имаме нещо, което според него му принадлежи.

Баща ѝ даде знак за тръгване и Крис не успя да зададе следващия въпрос.

Засадата на Бейнард Дайсън беше на два часа път в южна посока. Той се приближи самоуверено, сякаш нямаше съмнение относно резултата от схватката.

Дел извика на хората си да спрат, а Тайнън застана точно пред Крис. Той, баща ѝ и Сам стояха начело, очи в очи със стоте войници на Дайсън.

— Мен ли търсиш? — обади се Сам и в гласа му преливаха такава студенина и нескрита омраза, че Крис потръпна.

— Не — отговори Дайсън. — Знаеш какво търся. Това, което ми принадлежи по право.

— Не — отсече Сам.

— Тогава ще си го взема със сила. А вие всички ще бъдете мои пленници.

Самюъл пришпори коня си напред, издърпвайки юздите от ръцете на Дел, който направи опит да го спре, и отиде при Бейнард.

Крис чу как от всички страни предпазители на пистолетите изщракват, а барабаните на револверите се завъртат за проверка на

патроните.

Докато Сам и Бейнард разговаряха, Тайнън върна коня си до Крис.

— Като ти дам знак, искам да яздиш по-бързо от вятъра към онези дървета — рече едва чуто той. — Разбра ли ме? Без геройства!

Крис погледна към баща си — той се беше обърнал назад и й кимна утвърдително.

— Пилар? — продължи Тайнън. — Бъди готова!

Скована от ужас, Крис проследи с очи как той се връща отново до баща й. Двамата души, които обича най-много на този свят, първи ще бъдат покосени от куршумите на Дайсън. Тя се надигна да види Самюъл, изпитвайки усещането, че сърцето й ще се пръсне.

Мина цяла вечност, докато Сам се появи отново в техния лагер.

— Схватката е само между нас двамата. Победителят получава всичко — заяви той.

Дел кимна, а Тайнън застана нащрек. Крис се доближи до тях и попита:

— Какво има?

— Ти няма за какво да се тревожиш — каза Дел, без да откъсва очи от Сам.

— Двамата ще решат въпроса помежду си — поясни Тайнън. — Който спечели, отнася трофеите.

— Но Самюъл не е на годините на Дайсън, той е възрастен, няма неговите рефлексии. Освен това той има право да направи свой наследник този, когото пожелае.

Дел я удостои с погледа, който означаваше: „Млъкни незабавно“.

— Аз съм изпълнител на завещанието му. Ако Сам загуби, ще се погрижа наследството да отиде при този, на когото се полага.

— Но тогава Дайсън ще започне да преследва теб и...

— Крис — намеси се кротко Тайнън, — спри да приказваш и ела тук.

Тя се подчини, без да обръща внимание на изражението на баща си. Самюъл и Бейнард поеха към близките дървета и Крис се улови с всички сили за седлото. Пръстите й побеляха от напрежение. Нямаше представа колко време бе изминало, когато проехтя изстрелът.

Сърцето й подскочи. Тя зачака със затаен дъх.

След малко последва втори изстрел и после настана тишина.

Крис погледна Тайнън. Мускулчетата на челюстта му играеха. Изведнъж той пришпори коня си към горичката и профуча край наемниците на Дайсън.

В първия миг Крис се загледа в облака прах, после се понесе след него, без дори да чува виковете на баща си.

Самюъл и Бейнард лежаха на земята — и двамата в локви кръв. Крис скочи в движение, точно когато Тайнън повдигаше Сам. Възрастният човек му се усмихна.

— Няма нужда. Само драскотина е.

Чак сега Тайнън видя Крис и викна:

— Какво, По дяволите, правиш тук? Връщай се веднага!

— Дойдох да проверя имате ли нужда от помощ — сопна му се на свой ред тя.

— Не и от писателки. Хайде обратно!

Сам се опита да се надигне, облегнат на Тайнън. Усмихваше се широко.

— Колкото и да ми е приятно да присъствам на любовната ви препирня, налага се да ви прекъсна. Струва ми се, че кръвта ми изтича.

Крис изглежда тържествуващо Тайнън, който се мъчеше да каже нещо, но от устата му не излизаше нито звук. В този момент с гръм и трясък на полянката долетя Дел Матисън, следван от облак прах. Цялата ярост, на която бе способен, а тя никак не беше малка, всеки миг щеше да се стовари върху дъщеря му.

— Какво стана? — обади се Тайнън, за да предотврати тирадата.

Сам успя да седне, а Крис се втурна към коня си за бинт.

— Аз стрелях първи и той падна. Помислих, че е мъртъв, затова се приближих до него. Беше син на брат ми и го познавам от бебе. Дълго време не спирах да си мисля, че в това момче има надежда, но майка му не спря да му мъти главата и да го настройва срещу мен. Каквото и зло да стореше, тя все повтаряше, че има право да върши каквото пожелае. Мразеше ме от цялата си душа.

— И е предала своята омраза на Бейнард — рече Крис, като подаваше на Тайнън бинтовете.

Той разкъса ризата, за да открие раната. Беше малко под рамото, болезнена, но не сериозна. Сам се облегна на Крис, докато Тайнън го превързваше.

— Да, а неговата омраза се оказа дори още по-силна. Преди малко твърдеше, че ще ми покаже какво нищожество съм. Но вече всичко свърши.

— Как точно стана? — попита Тай.

— След като го раних, отидох при него. В ръкава му беше скрит малък пистолет. Използва последния си дъх, за да ме застреля.

Крис се надвеси над Сам и го целуна по челото.

— Но всичко свърши и вече можем да се прибираме вкъщи.

Сам пое ръката ѝ, погледна Дел и каза тихо:

— Точно това исках.

Крис понечи да попита какво означават думите му, но Дел започна да раздава инструкции за тръгване.

Погребаха Бейнард на мястото, където бе паднал при дуела и отгоре поставиха скован набързо кръст. Хората му постепенно се пръснаха из гората и след като Самюъл остана няколко минути при гроба, пътуването на юг продължи.

Крис си мислеше, че би трябвало да изпитва облекчение, задето скоро ще стигнат у дома и вече няма да бъдат обезпокоявани от никого, но колкото повече приближаваха, толкова повече тягостното ѝ чувство растеше и сковаваше гърдите ѝ. Още малко и Тайнън завинаги ще изчезне от живота ѝ.

По едно време Ашър приближи коня си и тръгна успоредно с нея. Започна да се възхищава на природата и се отдаде на спомени. Впусна се да разказва премеждията им от потеглянето от къщата на Хю Ланиър, та до днес. Когато описа първата им среща в спалнята ѝ, умишлено извиси глас, за да не би случайно Дел Матисън да пропусне най-пикантната подробност. Крис кимаше разсеяно, макар че мимоходом си отбеляза как Прескот се бе появил едва след като опасността изчезна.

На втория ден Тайнън заяви на Дел, че приближават ранчото на Пилар и той би искал да я заведе до вкъщи.

— След като дъщеря ви си е вече при вас, аз също ще ви напусна тук — добави той с гръб към Крис.

— Ние можем да те изчакаме — отвърна Дел, — или пък да правим компания на двама ви.

— Не, сър. Задължението ми бе да върна дъщеря ви и аз го изпълних. Бих искал да се оттегля.

Матисън се замисли над думите му.

— Дел — обади се Сам, — какво става с освобождаването му?

— Да, да — измърмори той и започна да рови из документите в багажа си.

Тайнън пое скъпоценния лист хартия.

— Благодаря, сър. Надявам се, че се справих със задачата.

— Парите, Дел? — отново напомни Сам.

Крис се чувстваше като на тръни. Очакваше всеки миг Тайнън да каже, че ще вземе и нея, че за него тя означава повече от всички пари на света, че е готов да рискува връщането си в затвора, само и само да бъдат заедно.

Тайнън обаче дори не я погледна. Баща ѝ сякаш не бързаше да извади кожената кесия и още повече удължаваше този мъчителен момент.

— Тук има десет хиляди долара — рече най-накрая. — За толкова се бяхме споразумели, нали?

— Да, сър — Тайнън се ръкува с него. — Ако имате нужда от мен, на ваше разположение съм. Мистър Дайсън? — той се извърна към него и докосна шапката си.

Крис затаи дъх, но погледът на Тайнън просто премина през нея. Той кимна, отново докосна шапка по свойствения си вбесяващ начин и промърмори:

— Довиждане, мис Матисън.

След това се обърна и отиде при Пилар.

Крис беше като зашеметена. Не можеше да повярва на очите си. Смътно забеляза, че Пилар ѝ маха с ръка.

Изведнъж тя излезе от вцепенението, наведе се напред и грабна пистолета от кобура на баща си. После невъзмутимо го насочи в гърба на Тайнън.

— Какво правиш, за Бога! — извика Дел и блъсна ръката ѝ.

Куршумът изсвистя на педя от главата на Тайнън, но той дори не трепна и спокойно продължи по пътя си. Матисън издърпа пистолета.

— От всичките глупости, които си вършила... — той млъкна, защото Крис скри лице в шепите си и избухна в сълзи.

Господи! Наистина не бе означавала нищо за него!... Наистина парите са били в дъното на всичко!...

Както винаги Дел беше безпомощен пред женските сълзи. Огледа се смутено и се покашля. На помощ му се притече Сам. Изравни коня си с този на Крис и я прегърна.

Тя бързо се овладя, избърса очи и ги вдигна към баща си.

— Прости ми. Готова съм — Крис ясно усещаше смутените погледи на всичките мъже около нея.

— Виж, ако искаш да... — опита се да я успокои Дел.

— Тя вече е добре. Нали? — обади се Сам. — Мисля, че можем да тръгваме.

Крис го погледна с признателност.

Няколко минути по-късно всички отново бяха на път.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Крис отпусна книгата в скута си и опря глава на дървото зад малката каменна пейка. Вече две седмици откак се бе върнала у дома и вече бе сигурна, че повече никога няма да си отиде. Няма да ходи в Ню Йорк, няма да пише статии, няма да оправя света. Ще се омъжи за Ашър Прескот и ще живее тук до края на живота си.

Тя въздъхна и затвори книгата. Вече бе казала на Ашър и сега оставаше само да уведоми и баща си. Неизвестно защо не й се искаше. Той, разбира се, ще е много доволен, че поне един път е изпълнила неговото желание и все пак Крис постоянно отлагаше този момент.

— Най-добре ще е да приключим с въпроса — рече на себе си и стана. — Макар че всъщност всичко едва сега започва. До края на дните си ще бъда мисис Прескот — добави мрачно.

Крис си пое дълбоко въздух, изправи гръб и тръгна към къщата. На входа се размина със Самюъл Дайсън, който живееше тук откак се бяха завърнали и вече бе като член на семейството. На няколко пъти Крис се беше замисляла дали да не сподели тревогите си с него, но нещо я възпираше.

Тя почука на кабинета на баща си.

— Влез — чу се гласът му, който както винаги звучеше ядосано.

През целите две седмици той бе постоянно навъсен и сърдит. Често изобщо не й продумваше, сякаш тя бе причината за лошото му настроение.

— Какво има? — хладно попита той, като вдигна глава от писалището.

— Искам да ти кажа нещо, което, уверена съм, ще те зарадва.

Той не отвърна, само въпросително повдигна едната си вежда.

— Приех предложението на Пресот. Сватбата ще е след една седмица.

Крис очакваше изблик на радост, но лицето на баща й се свъси още повече. Пак ли не успя да му угоди?

— Така и никога няма да ми дариш щастие — той се изправи и закричи из стаята. Искях да си стоиш в къщи, ти хукна да оправяш света. Искях да се ожениш за истински мъж, но ти дори и това отказа да сториш.

Крис премина смаяно.

— Но аз се омъжвам за този, който ти сам си избрал. Нали затова го изпрати...?

— Глупости! Изпратих ти Тайнън. Искях той да бъде твоят съпруг.

— Тайнън? — повтори изумено тя, сякаш за пръв път чуваше името. — Но ти си казал, че ако ме докосне, ще го върнеш обратно в затвора...

Дел Матисън въздъхна тежко, приближи се до една от библиотеките и извади бутилка уиски. Наля си щедро и на един дъх пресуши чашата. Когато отново погледна дъщеря си, вече се бе овладял.

— Отлично знам, че никога не си се съобразявала с волята ми, затова реших, че мога да те накарам да изпълниш желанието ми, ако те оставя да си мислиш, че целта ми е точно обратната. Изпратих ти двама мъже. Единият — малодушно мамино синче, дето едва се държи на коня, а другият — мъж в пълния смисъл на думата. Надявах се, че ще имаш мъничко разум да избереш този, когото трябва. А за да направя играта малко по-интересна, поставих пред теб и няколко препятствия.

Крис нямаше да е дъщеря на Дел Матисън, ако не бе наследила поне малко от буйния му прав.

— От всичките ти гадни, долни номера, този е най-отвратителният! — викна тя. — Измислил си цялата история около Тайнън, за да предизвикаш любопитството ми...

— Няма значение какво съм направил, след като е постигнало точно обратния ефект. Ти си предпочела това... този... Нито веднъж ли не ти хрумна, че единственото, което го интересува, са парите ти?

Крис стисна зъби, за да не избухне.

— Чудесно знам какво го интересува. Но за сведение, именно твоят избраник ме отхвърли, а не аз него. Твоят истински мъж не желае да има нищо общо с мен.

— А ти какво стори, за да си навлечеш неговата неприязън?

Крис затвори очи, за да не се разпиши от ярост и безсилие.

— Нищо не съм сторила. Всъщност причината да се омъжвам за Прескот е, че съм бременна от Тайнън.

От тази новина баща ѝ онемя. След няколко неуспешни опита да каже нещо той най-накрая избухна:

— Още днес ще го доведа. Ще го накарам да...

— Нищо подобно няма да правиш! Не желая да се омъжа за човек, който не ме иска.

Матисън тежко се отпусна на стола зад писалището.

— Но Прескот...

Крис седна срещу него.

— Ашър иска зестрата ми, а аз искам детето ми да има име. Всичко се нарежда идеално.

Баща ѝ като че ли грохна пред очите ѝ.

— Със Сам си мислехме, че сме предвидили абсолютно всичко — унило подхвърли той. — Не виждах никакво слабо място. Как сме се заблудили...

— Какво общо има мистър Дайсън?

— Сам е дядо на Тайнън. Всъщност истинското име на Тайнън е Самюъл Джеймс Дайсън трети.

Сега бе ред на Крис да загуби дар слово.

— Какво? — възкликна тя. — Как се казвал? Това е невъзможно! Тайнън не знае нищо за родителите си.

— То и Сам разбра доста скоро.

— Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш за какво става въпрос? Ти кога си научил? Когато го измъкна от затвора, знаеше ли?

— Естествено. Иначе бих ли оставил единствената си дъщеря в ръцете на престъпник? — той се облегна назад и поклати глава. — Едва ли вече има някакво значение, планът ни рухна. Сам все още се надява Тайнън да се върне, лично аз вече престанах да вярвам.

— И си помислил, че той не идва, защото аз съм се провинила пред него, така ли? — възмути се от все сърце Крис. — Кажи ми, как си научил за Тайнън?

— Със Сам се познаваме от много години — Дел се усмихна. — Той беше един от обожателите на майка ти. Но ето, тя бе жена със здрав разум. Знаеше кого да предпочете... Както и да е. Сам се ожени малко след нас и скоро му се роди син — също Сам. Всичко щеше да е

наред, ако брат му не се бе оженил за онази усойница. Сам забогатя бързо, но до каквото се докоснеше брат му неминуемо се проваляше. Жена му вдигаше денонощни скандали и когато се роди синът ѝ, видя надежда за своите амбиции.

— И това е бил Бейнард — прекъсна го Крис.

— Да, майка му години наред живяла с мисълта, че той ще наследи цялото богатство на Дайсън, защото Сам втори нямал деца. В един момент обаче той и жена му решават да заминат за щата Вашингтон, за да разгледат някакво имение и така и не се връщат.

— Били са убити — промълви Крис. — Тай каза, че майка му е имала три рани от куршум.

— Сам можел единствено да предполага какво е станало. Чул, че сина и снаха му изобщо не са успели да стигнат до Вашингтон, защото корабът, с който пътували, потънал. Дълго време мислел, че все пак ще се наложи да завещае всичко на Бейнард, колкото и да не му се иска. Но преди шест години случайно го посетила една приятелка на снаха му — жената на Сам втори, и попитала как е детето на Лилиан. До този момент Сам изобщо не е знаел, че ще има внук. — Матисън изглежда язвително дъщеря си. — Понякога родителите последни научават какво гласят собствените им деца — той скръсти ръце върху писалището. — Така че през тези шест години Сам обърна наопаки цяла Америка, за да разбере родила ли е снаха му и каква е съдбата на бебето. Е, открил го преди три години и това е твоят Тайнън. Решихме, че майката е изрекла „Дайсън“, но старият чул „Тайнън“.

— А кой ги е убил?

— Сам смята, че е дело на майката на Бейнард. Сигурно по някакъв начин е разбрала, че наследникът е на път и е платила на някого.

— Значи тогава, когато подслушвах в имението на Хамилтън. Бейнард е говорел за Тайнън.

— Вероятно. Бейнард изпитвал същата луда ненавист каквата и майка му. Сам направил огромна грешка, като му казал, че най-после е открил следите на внука си. Един ден Бейнард се промъкнал и откраднал всички документи. После отишъл във Вашингтон, за да го открие първи. Доста от прежеждията на Тайнън през последните няколко години са резултат от намесата на Бейнард.

— Всъщност той ни е отвлякъл именно за да се докопа до Тайнън, нали?

— Не сме сто процента сигурни, но все пак със Сам стигнахме до извода, че той е знаел за... симпатиите на Тайнън към една от вас, но не е бил наясно към коя точно, така че ви е отвлякъл и двете.

Няколко мига Крис обмисли чутото и после отново засипа баща си с въпроси:

— Но защо сте изградили този заплетен план за мен и Тайнън? Защо Самюъл Дайсън не го е освободил от затвора и не го е прибрал вкъщи? Защо сте замесили и мен?

— Сам познаваше внука си само от слуховете за него. Беше чул за всяка престрелка, сбиване или обрана банка, беше в течение на всичките му похождения из публичните домове — Дел бе вперил поглед в Крис, но тя не продума. — Искаше да разбере що за човек е неговият внук. Страхуваше се да не би да прилича на Бейнард. Освен това и двамата хранехме надеждата да се сродим.

— Така че използвахте мен! — очите ѝ засвяткаха гневно. — За вас съм била като опитно зайче.

— Мислех, че трябва най-после да срещнеш мъж на място не като ония контета и мошеници в Ню Йорк — той извиси глас. — Да вземат жена на работа!... От всичките глупости, дето...

— Няма смисъл да започваме отново. Ако си искал да се запозная с него, можел си да го поканиш на гости и да ни представиш един на друг. Но не, ти скалъпи най-идиотския фарс... Заплашил си го с връщане в затвора, ако само се приближи до мен, на всичкото отгоре ни натресе този досадник Прескот да се влачи подире ми и да ми се лигави.

— Но сега ти искаш да се омъжиш за пето.

— Нямам друг избор. Мъжът, който ти си избрал за мой съпруг, не желае и да чува за семейство. Самата мисъл го хвърля в паника.

— Това той ли ти го каза?

— Да. Молих го да се оженим, но той отказа. Надявам се, ще се радваш да узнаеш, че що се отнася до мен, пъкленият ти план се увенча с пълен успех. Аз наистина се влюбих в Тайнън или Сам трети или както там му е името и то от мига, в който го видях. Но той искаше от мен само... само това, което получи и сега аз нося в утробата си последствията на своята слабост.

— Той е изоставил жената, която носи неговото дете?

— Естествено аз не съм му казала.

Матисън се изправи.

— Ще го намерим и ще го принудим да се ожени за теб. Той не може да постъпи така с дъщеря ми.

— Ако го направиш, ще напусна този дом и кракът ми повече никога няма да стъпи тук, нито ще ме видиш, нито ще чуеш за мен или за детето. За нищо на света няма да се натрапвам на човек, който не ме иска. Обяснила съм положението на Ашър, той се съгласи да се ожени за мен и ще даде името си на детето. Мисля, че всичко ще е наред.

— Наред! Не съм предполагал, че внукът на Сам ще постъпи по този начин.

— Той каза, че го прави заради мен и може би наистина си вярва. Не ставал за съпруг, щяла съм да бъда по-щастлива с друг...

— Но той би могъл да се научи! Аз как се научих?

Крис бе забила очи в пода.

— Не ми се говори повече. Тайнън не ме обича. Колкото и да ви се е искало на вас двамата със Сам, той не се влюби в мен. След една седмица ще се омъжа за Ашър, ще си гледам детето си и сигурно никога повече няма да видя Тайнън. Да не говорим, че при неговата способност да си навлича неприятности вероятно вече е в някой затвор. Сега, ако не възразяваш, бих искала да си почина.

Тя се изправи и излезе.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Наистина ли смяташ, че имаш моралното право да си облечена в бяла рокля? — попита Ашър на пейката в градината. — Искам да кажа, не си ли просиш клюките и подмятанията?

Крис не си направи труд да отговаря. Всъщност сама го бе помолила да се ожени за нея и постепенно той започна да разкрива истинската си същност. Щом научи за бебето, направо побесня от това, че е преспала с „оня разбойник“, както сам се изрази и не пропускаше случай да ѝ натъкне този факт. Споразумяха се, че когато детето се роди уж преждевременно, той ще може да се пъчи наляво и надясно, че е съблазнил дъщерята на Дел Матисън три месеца преди сватбата.

— Няма ли вече да почне да ти личи? — продължи да се заяжда той.

За миг Крис затвори очи.

— Как бих могла да знам? Не съм имала дете. Баща ми не ти ли е намерил някаква работа за днес? Нали щеше да му ставаш помощник?

— Тази сутрин не мога. Фредериксън продава една великолепна кобила и трябва да я огледам още веднъж, преди да я купя.

— Но тази седмица вече купи два коня...

Ашър се изправи и я погледна отвисоко. Крис прочете мислите му. Той спасява честта на Дел Матисън и тази благородна постъпка му отваря всички врати.

Прескот не се занимаваше с абсолютно нищо и Крис подозираше, че изобщо не възнамерява да работи. Ще си живее из имението на баща ѝ, ще харчи парите му и няма да си мърда пръста.

От друга страна, баща ѝ изобщо не се интересуваше от поведението на бъдещия си зет. Гневът към Крис му пречеше да мисли за каквото и да било. Самюъл пък я гледаше с безгранична тъга, така че тя рядко напускаше стаята си.

— Мислех този кон да е за теб — прекъсна мислите ѝ Ашър, — като се роди детето на оня, ще имаш нужда от кон.

Крис стисна зъби. Пред хората той винаги ѝ казваше „бебето ни“, но когато бяха сами, винаги го наричаше „детето на она“.

— Да, разбира се. Ще ми трябва кон.

Готова бе да каже всичко, само и само да се отърве от него. Докато го гледаше как се отдалечава Крис помисли, че най-добре ще е, след като роди, да замине на изток. Бебето ще има баща, но няма да се налага тя да го търпи всеки Божи ден.

Крис направи опит да се съсредоточи в книгата, но нищо не можа да спре сълзите ѝ. Тя хукна към къщата, заключи се в стаята си и прекара още един ден в плач.

Денят на сватбата бе мрачен и потискащ. Небето бе причерняло от облаци, от които всеки момент щеше да се излее невиджан порой. Мисис Сънбъри помагаше на Крис за роклята.

Едва ли някога е имало по-тъжно обличане на булка. Старата готвачка подсмърчаше, а по страните ѝ се търкаляше сълза подир сълза. Още от мига, в който за пръв път видя Ашър и чу заповедите му, тя се настрои срещу него и сега не спираше да повтаря: „Майка ти нямаше да го хареса...“, „За половин месец е изхарчил два пъти повече отколкото баща ти за цяла година...“, „Все още не е късно, момичето ми.“

Крис полагаше върховни усилия да се владее. Нагласи воалите, вдигна високо глава и излезе от стаята. Мисис Сънбъри я последва с хълцане.

Във вестибюла пред стълбите я чакаше баща ѝ. Подаде ѝ ръка, без дори да я удостои с поглед. Ярост лъхаше от всяка бръчка на свъсеното му лице. Самюъл Дайсън тръгна след тях, като правеше жалки опити да се усмихва, но от това като че ли изглеждаше още по-нешастен.

Крис едва не извика в лицата им, че ако не се бяха намесили, това може би нямаше да се случи. Ако не бяха заплашили Тайнън със затвор, той може би щеше да погледне на нея с други очи...

Тя премига, за да отпъди сълзите.

Не, той просто не я обича и никога не го е било грижа за нея.

Църквата бе претъпкана. Много от присъстващите Крис не бе виждала от детството си, а други изобщо не познаваше. Всички погледи се устремиха към нея, когато с баща ѝ стъпиха на пътеката. Пред олтара тържествуващ стоеше Прескот.

— Сигурно си мисли какви жребци ще купи утре — изсумтя Дел. — Знаеш ли защо се е разорил преди няколко години?

— Не ме интересува — просъска Крис. — Ти си го избирал.

— Само като база за сравнение. Мислех, че имаш поне малко акъл да се сетиш.

— Аз имах, но Тайнън нямаше.

— Можеше да...

— Да му родя близнаци? — тя го прониза с поглед.

Свещеникът започна церемонията и чак сега Крис в пълна степен осъзна какво върши. Обещава да обича, почита и милее за този мъж до края на дните си. Сълзите я задавиха и от устата ѝ не излезе звук, когато дойде време за нейния отговор. Наложиха се пасторът да зададе въпроса три пъти. Ашър бе готов да я удари, а гостите започваха да се споглеждат озадачено.

В този миг, докато Крис призоваваше на помощ волята си, започна суматохата. Вън проеча изстрел и изведнъж църквата се изпълни с мъже размахващи пушки. Те нахълтваха през прозорците, изкъртваха вратите. Двама се бяха скрили в горната галерия и сега се изправиха с насочени към тълпата револвери.

— На твоє място щях да си трая, мистър — подвижна един от натрапниците към Самюъл, който бе пхнал ръка в жилетката на костюма си.

Двадесетината неканени гости заеха места край ъглите, до входовете и пред олтара, докато всички други стояха като вкаменени.

Крис се озърна смаяно и в този момент откъм задния вход отекна тропот на подкови. Ездачът, като че ли не бързаше за никъде.

Изведнъж на пътеката изникна Тайнън, яхнал снажен дорест жребец и с ръка върху дръжката на пистолета. Изглеждаше така, сякаш е излязъл на сутрешна разходка.

Той спря наред църквата и небрежно започна да свива цигара.

— Не мога да позволя това да се случи, Крис — подхвърли невъзмутимо и наплюнчи бялата хартийка.

Крис направи крачка към него, но баща ѝ я изпревари.

— За да вземеш дъщеря ми, ще трябва първо да се ожениш за нея.

— За това съм дошъл — Тайнън все още не бе срещнал погледа на Крис. Навиваше цигарата бавно и съсредоточено, сякаш това бе

най-важното нещо на света.

Дел се върна до Крис и рече на пастора:

— Продължаваме. За дъщеря ми ще се ожени ей този каубой.

— Но как... — понечи да възнегодува Ашър, ала Матисън го хвана за ухото като непослушно хлапе и го заведе до най-близкото свободно място.

— Можете да седате — изкомандва присъстващите Дел, сякаш нямаше нищо по-естествено от това младоженецът да е на кон пред пастора. — Вие също! — ревна Матисън на новодошлите. — Свалете си шапките!

Те се подчиниха. В църквата се разнесе шепот и тук-там — приглушен смях. После всички седнаха. Крис погледна пастора, който бе пребледнял и не знаеше откъде да започне.

— Може би, ще е добре да побързате, че животното може да оскверни олтара — пошушна му Крис. — Името на господина е Самюъл Джеймс Дайсън трети, по прякор Тайнън.

— Да, да — смотолеви пасторът и се изкашля.

Този път отговорът не създаде никакви проблеми на Крис. Нейното гръмко и категорично „да“ разсмя всички присъстващи. Щом дойде редът на Тайнън, тя се обърна назад, за да наблюдава изражението при споменаването на името му.

Тайнън озадачено смръщи вежди, хвърли поглед на Самюъл, който кимна утвърдително, после за пръв път откак бе влязъл в църквата срещна очите на Крис.

— Да — рече той и ръкоплясканията за малко да съборят сградата.

Крис извика с всички сили: „Алилуя!“, хвърли воала си към пейката, на която седеше Ашър и се затича към Тайнън. Той ѝ подаде ръка и я издърпа на седлото пред себе си. Сред овации, радостни викове и изстрели във въздуха те изхвърчаха навън.

Крис се беше вкопчила в него, а той препускаше все по-бързо и по-бързо. След двадесет минутен галоп Тайнън най-после спря и я свали на земята. Още след първата целувка роклята ѝ се оказа разкопчана до талията.

— Чакай, чакай — каза той, като я отдели от себе си. — Никой ли не ни преследва? Не се ли интересуват вече от нас? Къде е баща ти? Няма ли да изпрати хайка?

— Само за да ни предаде благословията си — отвърна тя и отново приближи устни до неговите.

— Не, стой. Защо пасторът ме нарече „Дайсън“?

— Защото така се казваш. О, Тайнън, имам да ти разправам толкова неща!... Знам кои са родителите ти... Самюъл ти е дядо... Ще имаме бебе... Тай, какво те накара да дойдеш?...

Тайнън се отпусна на земята и я погледна объркано.

— Нищо не разбирам. Баща ти ще ме изпрати ли в затвора?

— Само ако ме изоставиш.

— Ох, недей така — изпъшка той, когато Крис прекара ръце по гърба му.

— Ранен ли си? Какво се е случило?

— Лестър Чанри отново ме спипа — Тайнън се ухили.

— И какво измисли този път?

— Дадох му от един от камъните на миньора и му казах къде има още.

— Значи сега клетият Чанри ще трябва да се справя със стария.

— Дватама ще се харесат от пръв поглед. Сигурен съм — Тайнън плъзна устни по раменете ѝ. — Ако наистина никой не ни преследва и вече сме женени, не е ли време вече за първата брачна нощ?

— Но още е светло! — с престорен ужас възкликна Крис.

— Докато те нацелувам, вече ще се е стъмнило.

— Е, щом е тъй — може.

— Утре ще ми разкажеш всичко... — той се усмихна. — В момента имам да мисля за по-важни неща.

Без да я изпуска от обятията си, Тайнън се метна отново на коня и се понесе в галоп. Цялата долина се огласи от радостните му викове „Ще имаме бебе!“ и от звънливия смях на Крис.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.